Zilkade 1441

tevhid

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı müjdele!" (39/Zümer, 17)

AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ | TEMMUZ '20 | YIL: 9 | SAYI: 93 | FİYATI: 9₺ | ISSN: 2148-4635

pandemi TOPLUM VE BİZ

HASBİHÂL' 04

BİR FİKRİN BEDELİ

İNANÇLARI, FİKİRLERİ SEBEBİYLE DIŞLANAN, TEHDİT EDİLEN, İFTİRAYA, EZİYETE VE ZULME MARUZ KALAN **BİR GRUP İNSAN...**
GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE **TEVHİD EHLİNE VE MÜTEDEYYİN KESİME** YAPILAN SİSTEMATİK ZULÜMLERİ,
TEVHİD MEDYA OFİSİ'NİN HAZIRLAMIŞ OLDUĞU **"BİR FİKRİN BEDELİ"** İSİMLİ BELGESELDE BULABİLİRSİNİZ.

TEVHİD DERSLERİ YOUTUBE KANALINDA YAYINDA!

youtube.com/c/TevhidDersleriizle

EDİTÖR

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'ın selamı hidayete tabi olanların üzerine olsun.

Kıymetli Okuyucu Kardeşlerimiz,

Allah'tan (cc) afiyet üzere olmanızı temenni ediyor; sizleri bela, hastalık ve afetlerden uzak tutmasını niyaz ediyoruz.

Hep birlikte yaşamaya devam ettiğimiz şu süreç, pek çok yönüyle farklı bir dönem olduğuna işaret ediyor. Pandemi ve pandemiyle gelen kısıtlamalar, bir taraftan -kısa zamanda biteceğini temenni ettiğimiz- bir imtihan içerisinde olduğumuzu bize hissettirirken diğer taraftan muvahhidler olarak başkaca imtihanlar içerisinde olduğumuzu hep beraber müşahede ediyoruz.

Sistem Halis Hoca'mız şahsında, muvahhidlere ne denli düşman olduğunu ve onların adalet söyleminin helvadan bir put olduğunu en açık örnekleriyle 26 Haziran'da bizlere tekrar gösterdi.

"Hasbunallah!" diyor ve ardından ekliyoruz: "Zalimler için yaşasın cehennem!"

93. sayımızda Halis Hoca'mız, pandemi sürecini/imtihanını bireysel ve toplumsal yönleriyle Hasbihâl yazısında ele alıyor.

Feriduddîn Aydın Hoca, "Müslümanlık, Acaba Bir Komplo Projesi midir?" yazısıyla Müslümanlığı irdelemeye devam ediyor.

Kıymetli yazarlarımızın kalemlerinden çıkan pek çok mühim başlığı sizlere sunuyoruz.

Okuyup faydalanmak, vesile olanlara duacı olmak temennisi ile...

Selametle kalın...

Editör

tevhid

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Abdullah DEMİR

Yayın Türü
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik
www.tevhiddergisi.org
tevhiddergisi@gmail.com

Adres
Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120
34212 Bağcılar/İSTANBUL

Abonelik
0 (545) 762 15 15

Yazışma Adresi
Abdullah DEMİR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İSTANBUL

Basım
Mavi Ay Ofset, Litros yolu 2. Mat. Sit.
Giriş kat 1BF2 Topkapı/İSTANBUL
0 (212) 613 47 65

Dergi içerisinde yer alan
yazılardan ilgili yazar mesuldür.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Satış Noktaları, Tevhid Kitabevi
İstanbul : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120/A 34212 Bağcılar/İSTANBUL 0 545 762 15 15
Ankara : Piyade Mh. İstasyon Cd. No: 190 Etimesgut/ANKARA 0 543 225 50 48
Diyarbakır : Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A 21090 Bağlar/DİYARBAKIR 0 543 225 50 43
Konya : Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA 0 543 225 50 49

İrtibat Büroları
Merkez : Kirazlı Mh. Mahmutbey Cd. No: 120 34212 Bağcılar/İSTANBUL
Avcılar : Firuzköy Mh. Kazım Karabekir Cd. Tütün Sk. No: 2 34325 Avcılar/İSTANBUL
Sultangazi : İsmetpaşa Mh. 95. Sk. No: 41/A 34270 Sultangazi/İSTANBUL
Diyarbakır : Mezopotamya Mh. 327. Sk. Seval Kent Sitesi A Blok No: 1/A Kayapınar/DİYARBAKIR
Konya : Mengene Mh. Büyük Kumköprü Cd. No:78/A 42020 Karatay/KONYA
Van : Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 65040 İpekyolu/VAN
Bursa : Bağlarbaşı Mh. Nilüfer Cd. 2. Fırın Sk. No: 4 16160 Osmangazi/BURSA
Ankara : Piyade Mh. İstasyon Cd. No: 190 Etimesgut/ANKARA

teuhid

ZİLKADE 1441 | TEMMUZ '20
Yıl: 9 | Sayı: 93 | Fiyatı: 9 ₺
ISSN: 2148-4635

AYLIK İSLAMİ EĞİTİM DERGİSİ

İÇİNDEKİLER

PANDEMİ, TOPLUM ve BİZ

Halis BAYANCUK (Ebu Hanzala)
halisbayancuk@tevhiddergisi.org

Şayet biz yüce Allah'ın istediği kıvama gelirsek, topluma imamlık yapacak donanıma sahip olursak, yani şahit bir ümmet olabilirsek yüce Allah için ortamı hazırlamak en kolayıdır. O, tüm dünyayı, çıplak gözle görülmeyen bir mahlûkla dizginleyebilir; bir virüsü aracı kılıp muvahhidleri yeryüzüne vâris kılabilir. "Zor" bizedir. O'na "zor" yoktur.

Allah'ın adıyla.

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Es-Selamu Aleyküm ve Rahmetullahi ve Berekatuhu

Her bir kardeşimin avf ve afiyet içinde olmasını temenni ediyor; her biriniz için Rabbimden selamet ve esenlik diliyorum. Yüce Allah'a hamdolsun, ben iyiyim. Rabbimin lütfettiği sayısız nimet arasında sayılı imtihan yaşıyorum. O'ndan (cc) beni sabır ve şükür ehli kılmasını niyaz ediyorum.

Başımıza gelen her şeyin, hayrıyla ve şerriyle Allah'tan (cc) olduğuna inanıyoruz.[1] O'nun, yaratıcı ve emredici olduğuna iman ediyoruz.[2] Başımıza gelen her şeyin O'nun izni ve iradesiyle olduğuna itikad ediyoruz.[3] Zerreden küreye, yerde ve göklerde olan her şeyin O'nun ordusu olduğunu biliyoruz.[4]

1. "Nerede olursanız olun -korunaklı burçlarda dahi olsanız- ölüm sizi bulacaktır. Onların başına bir güzellik geldiğinde: 'Bu, Allah'tandır.' diyorlar. Başlarına bir kötülük geldiğinde: 'Bu, senden dolayıdır.' diyorlar. De ki: 'Hepsi Allah'tandır.' Ne oluyor bu topluluğa? Neredeyse hiçbir sözü anlamayacaklar." (4/Nîsa, 78)
2. "Şüphesiz ki sizin Rabbiniz, altı günde gökleri ve yeri yaratan, sonra arşa istiva eden Allah'tır. Gündüzü, ısrarla kovalayan geceyle örter. Güneş, Ay ve yıldızları emrine amade kılıp, boyun eğdirendir. Dikkat edin! Yaratmak da emretmek de Allah'a aittir. Âlemlerin Rabbi olan Allah, ne yücedir." (7/A'râf, 54)
3. "İki ordunun karşılaştığı gün başınıza gelenler Allah'ın izniyledir. (Gayesi) sizden (musibetler karşısında sabır gösteren ve Allah hakkında güzel zan besleyen) müminleri açığa çıkarmaktır." (3/Âl-i İmran, 166)
4. "Göklerin ve yerin orduları Allah'ındır. Allah (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) Azîz, (hüküm ve hikmet sahibi olan) Hakîm'dir." (48/Fetih, 7)

Hiç şüphesiz Allah (cc) El-Âlim'dir ve kullarına hücceti her an ikame eder. Görsünler, duysunlar, anlasınlar… diye ayetlerini peş peşe gönderir. Bir insanın gündelik hayatında dahi şer'i ve kevni sayısız ayetler vardır.

Tüm bu inanç esaslarının bir gereği olarak, aylardır dünyayı kasıp kavuran virüsün O'nun (cc) yaratması, izni ve dilemesiyle yaşandığını biliyoruz. Yine biliyoruz ki; O, El-Hakîm'dir. Hüküm ve hikmet sahibidir. Yaratmasında ve iradesinde boşluk, amaçsızlık, nedensizlik… yoktur.[5]

İşlerin öylesine, amaçsız ve başıboş olduğuna itikad etmek, yüce Allah'ı hakkıyla takdir edemeyen kâfirlerin düşüncesidir.[6] Yüce Allah'ın; varlığına ve birliğine delalet eden, indirdiği dinin hak olduğunu gösteren, mümin kulların kalbine sebat veren ayetleri vardır. Bu ayetler bazen yerdedir, bazen gökte…[7] Bazen kendi öz nefsimizdedir, bazen ufuklarda…[8] Bazen mücadele meydanlarındadır, bazen gündelik yaşamın içinde…[9] Bazen bir toplumun yükselişindedir, bazen yıkılışında… [10] Bazen bir kaçış öyküsündedir, bazen hastalıkta…[11] Bazen bir sivrisinektedir, bazen bir haşeratta ya da bir virüste…[12] [13]

Hiç şüphesiz Allah (cc) El-Âlim'dir ve kullarına hücceti her an ikame eder. Görsünler, duysunlar, anlasınlar… diye ayetlerini peş peşe gönderir. Bir insanın gündelik hayatında dahi şer'i ve kevni sayısız ayetler vardır. İbret almak, ibretten öte onun gerektirdiği şekilde kulluk etmek için bazı özelliklere sahip olmak gerekir. Şöyle düşünebiliriz: Etrafımızda onlarca radyo dalgası vardır. Bunların sese dönüşmesi için bir radyoya ve radyoyu çalıştıracak enerjiye ihtiyaç duyarız. Aksi hâlde etrafımızı saran dalgalar, bize hiçbir faydası olmayan bir varoluştan öteye geçmezler. Yüce Allah'ın etrafımızı saran ayetleri de böyledir. Vardır, hayatın içindedir, her yanımızı

5. "Yoksa sizi, boşu boşuna/amaçsız yarattığımızı ve bize döndürülmeyeceğinizi mi sandınız?" (23/Mü'minûn, 115)

6. "Gök, yer ve ikisi arasındakileri boş/amaçsız/öylesine yaratmadık. Bu, kâfirlerin zannıdır. (Girecekleri) ateş nedeniyle veyl olsun o kâfirlere!" (38/Sâd, 27)

7. "Şüphesiz ki göklerde ve yerde, müminler için (O'nun birliğine ve azametine işaret eden) ayetler vardır." (45/Câsiye, 3)

8. "O (Kur'ân'ın) hak olduğu kesin bir şekilde kendilerine belli olsun diye, ayetlerimizi hem ufukta hem de kendi nefislerinde onlara göstereceğiz. Rabbinin her şeyin üzerinde şahit olması yetmez mi?" (41/Fussilet, 53)

9. "Şüphesiz ki sizin için (Bedir Günü) karşı karşıya gelen iki toplulukta (dersler çıkaracağınız) ayet/ibret vardır. Bir grup Allah yolunda savaşıyordu. Diğeri ise kâfirdi ve (müminleri) çıplak göz ile kendilerinin iki misli görüyorlardı. Allah, yardımıyla dilediğini destekler. Şüphesiz ki bunda, (çokça Kur'ân okuyup, Allah'ın şer'i ve kevni ayetleri üzerinde kafa yordukları için) basiret sahibi olanlara ibretler vardır." (3/Âl-i İmran, 13)

10. "Onu yalanladılar. Onları gölgeli günün azabı yakaladı. Şüphesiz ki o, büyük bir günün azabıydı. Şüphesiz ki bunda (Allah'ın dostlarına yardım edip düşmanları helak edeceğine dair) ayet vardır. Onların çoğu mümin değildir." (26/Şuarâ, 189-190)

11. "Eyyub'u da (an)! Hani o Rabbine dua etmiş (ve demişti ki:) 'Şüphesiz ki bu dert bana dokundu/her yönden beni kuşattı ve sen merhametlilerin en merhametlisisin.' Onun duasına icabet ettik ve sıkıntısını giderdik. Tarafımızdan bir rahmet ve (Allah'a) kulluk edenlere öğüt olması için, ailesini ve bir o kadarını daha ona verdik. İsmail, İdris ve Zelkifl… Hepsi sabırlı kimselerdendi. Onları rahmetimize dahil ettik. Şüphesiz ki onlar, salih kimselerdendiler. Zennûn/Balık sahibini de (an)! Hani kızgınlıkla (kavmini bırakıp) gitmiş ve onu sıkıntıya düşürmeyeceğimizi sanmıştı. (Onu balık karnında hapsetmekle cezalandırınca) karanlıklar içinde seslenmişti: 'Senden başka (ibadeti hak eden) ilah yok! Sen tüm eksikliklerden münezzehsin. Şüphesiz ki ben, zalimlerden oldum.' " (21/Enbiya, 83-88)

12. "Allah, bir dişi sivrisineği ya da ondan daha üstün/aşağı bir şeyi örnek olarak vermekten çekinmez. İman edenler (örneği duyunca) onun, Rablerinden gelen bir hakikat olduğunu bilirler. Kâfirler ise: 'Allah bu örneği vermekle ne murat etti?' derler. (Allah) o (örnekle) birçoğunu saptırır, birçoğunu da hidayet eder. (Hakikatte) onunla sadece fasıkları saptırır." (2/Bakara, 26)

13. "(Bunun üzerine) ayrı ayrı ayetler/mucizeler olan tufan, çekirge, (bit, pire, böcek vb.) haşerat, kurbağalar ve kan yolladık üzerlerine. Yine büyüklenip kibre kapıldılar ve suçlu günahkâr bir toplum oldular." (7/A'râf, 133)

Yüce Allah'ın gösterdiği her ayet, aynı zamanda bir imtihandır. Her imtihanın ise biri tüm topluma, diğeri de bireye bakan iki yönü vardır. Yaşadığımız salgın/pandemi süreci bir ayet, dolayısıyla bir imtihansa -ki hiç şüphesiz öyledir- durup düşünmek zorundayız. Bu imtihanın topluma ve bir birey olarak bizlere bakan yönleri nelerdir?

sarmıştır... Bununla birlikte görmek ve ibret almak için bir cihaza, yani kalbe ve o kalbin akletmesini sağlayan enerjiye, yani şu özelliklere ihtiyaç vardır:

"...Şüphesiz ki bunda, **işiten bir topluluk** için ayetler vardır."[14]

"...Şüphesiz ki bunda, **akleden bir topluluk** için ayetler vardır."[15]

"...Şüphesiz ki bunda, **düşünen bir topluluk** için ayetler vardır."[16]

"...Şüphesiz ki bunda, **âlimler için** ayetler vardır."[17]

"...Şüphesiz ki bunda, **çok sabırlı olan ve çokça şükredenler için** ayetler vardır."[18]

"...Biz **yakinen inanan bir topluluk için** ayetlerimizi açıklamışızdır."[19]

"...Şüphesiz ki bu (anlattıklarımızda), **ahiret azabından korkanlar için** (ibret alınacak) bir ayet vardır."[20]

"...Şüphesiz ki bunda, **(Allah'a çokça) yönelen her kul için** (ibret alınacak) bir ayet vardır."[21]

Burada sayılan özelliklerin her biri kısmen kesbi, kısmen de vehbidir. Yani bir kısmı bizim çabamızla oluşur (kesbi), bir kısmı da yüce Allah'ın ihsanıyla oluşur (vehbi). Biraz daha anlaşılır kılmak için şöyle söyleyebiliriz: İşitmek, akletmek, düşünmek... için ilk adımı biz atarız. Bu, kulluk toprağına atılmış bir tohumdur. Rabbimiz o tohumu alır, kabul eder ve bir bitki gibi yetiştirir. Tohumumuz/çabamız büyür, büyür, büyür... öyle ki; bizi gölgesinde ilme/fıkhetmeye eriştiren ulu bir çınara dönüşür. O zaman daha iyi gördüğümüzü, anladığımızı, öğüt aldığımızı fark ederiz. Kendi çabamız ve kapasitemizle ulaşamayacağımız ufuklara ulaştığımızı; önünden geçmeyi hayal dahi edemeyeceğimiz kapıların/manaların bir bir açıldığını görürüz. İşte bu; çabamızı ve o ilk adımı bereketlendiren Eş-Şekûr'un ihsanıdır.

Gösterilen Her Ayet Bir İmtihandır!

"Ve onlara **içlerinde açık bir imtihan olan ayetler** verdik."[22]

Yüce Allah'ın gösterdiği her ayet, aynı zamanda bir imtihandır. Her imtihanın ise biri tüm topluma, diğeri de bireye bakan iki yönü vardır. Yaşadığımız salgın/pandemi süreci bir ayet, dolayısıyla bir imtihansa -ki hiç şüphesiz öyledir- durup düşünmek zorundayız. Bu imtihanın topluma ve bir birey olarak bizlere bakan yönleri nelerdir? Yüce Allah bu ayetiyle insanlığa, bize ve bana ne anlatmak, neleri göstermek istemiştir? Zira bir yerde ayet varsa orada imtihan; bir yerde imtihan varsa orada bir kaybeden, bir de kazanan vardır.

14. 10/Yûnus, 67
15. 13/Ra'd, 4
16. 30/Rûm, 21
17. 30/Rum, 22
18. 14/İbrahîm, 5
19. 2/Bakara, 118
20. 11/Hûd, 103
21. 34/Sebe', 9
22. 44/Duhan, 33

Pandeminin Topluma Bakan Yönleri!

Bir kardeşiniz olarak daha önce, bu sürecin topluma/genele bakan yönlerini sizlerle paylaşmıştım. "Hatırlat/öğüt ver! Çünkü hatırlatma müminlere fayda verir."[23] fehvasınca, tekrar hatırlatmak istiyorum:

Seni tenzih ederim Rabbim! Gözle görülmeyen bir varlıkla, modern cahiliyenin kendisiyle övündüğü ne varsa ters yüz ettin. Ekonomi, eğitim, eğlence, spor, turizm... durdu!

Seni tenzih ederim Rabbim! İnsanın, evrenin ve hızını alamayıp, "tanrının sırrını" çözdüğünü iddia eden cahiliye; gözle görülmeyen bir varlık karşısında acziyet içinde kaldı, tıkandı!

Seni tenzih ederim Rabbim! Modern cahiliyenin taktığı tüm sahte maskeleri, avuç içi kadar beyaz bir maskeyle düşürdün. (Me)deniyet havarileri birer barbar gibi rafları yağmalıyorlar.

Seni tenzih ederim Rabbim! Modern cahiliyenin ulaşılmaz sanılan güç ve iktidarının ne kadar kırılgan olduğunu gösterdin. Göklerin ve yerin orduları şöyle dursun, tek bir virüsle ne hâle geldiler!

Seni tenzih ederim Rabbim! Dünyaya gelişmişlik/ilericilik dersi veren Avrupa'nın; üç hafta içinde sağlık sistemi çöktü, aşağıladıkları Doğu'dan/Çin'den yardım almak zorunda kaldılar.

Seni tenzih ederim Rabbim! Senin yardımını hak ettiğimiz takdirde küfrü "ol" diyerek kahredeceğini bir daha gösterdin. Ki sen, kullarına sürekli ayet gösterirsin.[24]

Seni tenzih ederim Rabbim! Samiri, dokunulmaması gereken "bir" şeye dokundu, ömür boyu dokunulmamakla cezalandırıldı.[25] Bugün dokunulmaması gereken "her şeye" dokundular/bozdular; birbirlerine dokunmamakla cezalandırıldılar.

Seni tenzih ederim Rabbim! Bunca şirk, isyan ve zulme rağmen, insanları kendi hâline terk etmedin. Yine ve yeniden onları uyardın.

Toplum/Sistem bu İlahi ayetten payına düşeni aldı mı? Üzülerek belirtmeliyim ki hayır, almadı! Pandemi sürecinin en öncelikli meselesi turizm, yani fahşa ve münkerin meşrulaştırılması ise, hangi anlayıştan ve ibret almadan konuşabiliriz ki? Yüce Allah merhametlidir; günahlarıyla helak olmayı hak eden toplumlara mühlet verir. Düşünüp öğüt alsınlar diye yeni ayetler gönderir. Firavun gibi bir zalime dahi dokuz apaçık ayeti peş peşe, tek bir peygamber eliyle göndermiştir:

"Andolsun ki Musa'ya, dokuz apaçık ayet/mucize verdik. Sor İsrailoğullarına! Hani (Musa) onlara geldiğinde Firavun ona: "Ey Musa! Ben, senin kesinlikle büyülenmiş biri olduğuna inanıyorum." demişti. (Musa) demişti ki: "Andolsun ki bunları göklerin ve yerin Rabbinin, (insanları) basiretli kılıcı (ayetler) olarak indirdiğini biliyorsun. Ve ben senin kesinlikle helak olmuş biri olduğunu düşünüyorum ey Firavun!"[26]

Kur'ân daha sonra bu dokuz ayeti farklı yerlerde tafsilatlandırır. Bazılarının topluca anlatıldığı bir ayet, **günümüz açısından** gerçekten dikkat çekicidir:

"(Bunun üzerine) ayrı ayrı ayetler/mucizeler olan tufan, çekirge, (bit, pire, böcek vb.) haşerat, kurbağalar ve kan yolladık üzerlerine. Yine büyüklenip kibre kapıldılar ve suçlu günahkâr bir toplum oldular. Azap üzerlerine çökünce: 'Ey Musa! Senin yanında bulunan (Allah'ın) ahdiyle bizim için Rabbine dua et. Bu azabı bizden giderirsen, andolsun ki sana iman edecek ve İsrailoğullarını seninle beraber yollayacağız!' demişlerdi."[27]

Tufan, çekirge, bit/pire/böcek -virüsü bu gruba dâhil edebiliriz-, kurbağa ve kanla imtihan edilen Mısır toplumu, ayetleri ilk gördüklerinde etkilendiler, ibret alır gibi oldular. İman edip zalimliklerine son vereceklerine dair sözler verdiler. Ne ki azabın ürkütücü gölgesi çekilince, eski azgınlıklarına geri döndüler. Şirke ve o günün muvahhidleri olan İsrailoğullarına zulmetmeye devam ettiler. Peki, sonuç?

"(Bunun üzerine) onlardan intikam aldık. Ayetlerimizi yalanlamaları ve ona karşı gafil olmaları nedeniyle onları suda boğduk. Bereketli kıldığımız toprakların doğusuna ve batısına zayıf bırakılmış topluluğu mirasçı kıldık. Sabretmelerine karşılık Rabbinin güzel

23. 51/Zâriyat, 55
24. 40/Mü'min (Ğafir), 13
25. 20/Tâhâ, 96-97
26. 17/İsrâ, 101-102
27. 7/A'râf, 133-134

Son birkaç yıldır yaşanan tufan/kasırgalar, çekirge istilası, haşerat gibi her yeri istila eden virüs, dünyanın birçok yerinde oluk oluk akan kan... büyük azabın öncülü, köprüden önceki son çıkıştı. İnsanlık ibret alır gibi oldu; ancak ayetlerin gölgesi üstünden çekilince, eski azgınlığına döndü.

vaadi İsrailoğulları için gerçekleşti. Firavun ve kavminin yaptıkları ve bina edip yükselttiklerini yerle bir ettik."[28]

Bu süreci anlamaya çalışan bir ilim talebesi olarak, kanaatim şudur: Son birkaç yıldır yaşanan tufan/kasırgalar, çekirge istilası, haşerat gibi her yeri istila eden virüs, dünyanın birçok yerinde oluk oluk akan kan... büyük azabın öncülü, köprüden önceki son çıkıştı. İnsanlık ibret alır gibi oldu; ancak ayetlerin gölgesi üstünden çekilince, eski azgınlığına döndü. Daha yerinde bir ifadeyle, döneceğinin sinyalini vermeye başladı. Şimdi yüce Allah'a çokca sığınmak ve bizi kurtulanlardan kılmasını dilemek zorundayız. Yeryüzünün doğusuna ve batısına vâris kıldığı o sabır ehli mustazaflardan...

Evet, biliyorum ki; yüce Allah için zaman mefhumu yoktur. Bugün olur, yarın olur, bir asır sonra olur... Ancak kesin olan şudur ki Allah'ın (cc) sünnetleri vardır ve bu sünnetler değişmez... İmtihanımız Musa'nın (as) ve yanındaki mustazafların imtihanına benziyor madem; duamız ve duruşumuz da onlara benzesin:

"Musa demişti ki: 'Ey kavmim! Şayet Allah'a inanıp O'na teslim olduysanız yalnızca O'na tevekkül edin.' (Bunun üzerine:) 'Allah'a tevekkül ettik.' demişlerdi. 'Rabbimiz! Bizi zalimler topluluğuna fitne kılma. (Bize üstün gelirlerse hak yolda olduklarını zannederler. Onlara fitne olmuş oluruz.) Ve bizleri rahmetinle kâfirler topluluğundan kurtar.' "[29]

Pandeminin Bize Bakan Özel Yönleri!

Bizden kastım; muvahhid müslim topluluklardır. İnançta tevhidi, amelde sünneti esas edinmiş; yalnızca Allah'a (cc) ve yalnızca resûlleri vasıtasıyla gösterdiği şekilde kulluk çabası içinde olanlar... Şirk ve bidatten arınmaya çalışan, Tevhid ve Sünnet ehli müminler...

Bu sürecin bize anlattığı çok şey olsa da ben iki mesele üzerinde durmak istiyorum:

Birincisi;

İnsanlığın, toplumların ve bireylerin tahavvülüne dair bakış açımızı değiştirmek zorunda olduğumuz gerçeğidir. Zira biz, bazı şeyleri gözümüzde çok büyütüyoruz. Milyarlarca insandan oluşan şirk ehli karşısında bir avuç muvahhidin ne kadar etkili olabileceğini düşünüyor, çoğu zaman işin içinden çıkamıyoruz. Şirk, bidat ve masiyetin okyanus misali küreyi kuşattığı bir ortamda; kaya çatlaklarından akan bir sızıntı misali tevhid, sünnet ve taatin neyi ne kadar değiştirebileceğinden emin olamıyoruz.

Aslında bu durum, bizden önce yaşamış ve bizim öncülerimiz olan hidayet imamlarının da yaşadığı bir problemdir. Zaman olmuş; kâfirlerin yeryüzünde mağrur bir şekilde dolanıp durmalarından, yani onların güç ve iktidarından etkilenmişlerdir:

28. 7/A'râf, 136-137

29. 10/Yûnus, 84-86

"Kâfirlerin yeryüzünde (mağrur bir şekilde) dolanıp durmaları seni aldatmasın. (Bu hâlleri) az bir faydalanmadır. Sonra barınakları cehennemdir. Ne kötü bir yataktır o!"[30]

Zaman olmuş; kâfirlere verilen ve içinde -zahiren- mutlu ve huzurlu yaşadıkları dünyevi imkânlardan etkilenmişlerdir:

"Onlardan bazılarına, kendilerini imtihan etmek için verdiğimiz dünya süsüne gözünü dikme! Rabbinin rızkı, daha hayırlı ve daha kalıcıdır. Ailene namazı emret, sen de onda sabırlı/kararlı ol. Biz senden rızık istemiyoruz. Biz seni rızıklandırıyoruz. Akıbet takvanındır. (Takvalı olanlarındır.)"[31]

"Onların malları ve evlatları seni etkileyip imrendirmesin. Allah bu (mal ve evlatlarla) dünya hayatında onlara azap etmek, (bir de) canlarının zorlanarak ve kâfir olarak çıkmasını ister."[32]

Zaman olmuş; onların giyim kuşamından, etkili konuşmalarından, insanda etki bırakan cüsselerinden/kalıplarından/karizmalarından etkilenmişlerdir:

"Onları gördüğünde cüsseleri/kalıpları hoşuna gider. Konuşacak olsalar sözlerini dinlersin. Onlar, (kendi başına ayakta duramayan, meyve vermeyen,) duvara yaslanmış kütük gibidirler. Her çığlığı kendi aleyhlerine sanırlar. (Dış görünüşleriyle cesur, özü sözü bir görünseler de iç dünyalarında korkak ve her şeyden ürken bir yapıları vardır.) Asıl düşman onlardır, onlardan sakın. Allah, onları kahretsin, nasıl da çevriliyorlar?"[33]

Ancak her seferinde Allah (cc) ayetler indirmiş ve okuduğumuz örneklerde olduğu gibi, İslam toplumunun bakış açısını tashih etmiştir. Bugün bizler de, karşımızdaki şirk ve tuğyanın imkânları, güç ve iktidarı, iyi giyimli ve ağzı laf yapan propagandacıları karşısında benzer durumlar yaşıyoruz. Bu gidişatı nasıl değiştirebileceğimiz konusunda kara kara düşünüyoruz. Örneğin, siz yüzlerce insan ve ciddi bir sermayeyle bir hayır çalışması yapıyorsunuz. Karşınızdaki güç bir tuşa basarak, bir mahkeme kararıyla, bir hamleyle iptal ediyor. İptal etmekle kalmıyor, hak arayabileceğiniz tüm yolları da kapatıyor. Günün sonunda insanlığın iyiliği için yaptığınız çalışma, kendisiyle suçlandığınız ve kendinizi savunmak zorunda kaldığınız bir suça (!) dönüşüyor.

İşte bu pandemi süreci, biz muvahhidlere çok önemli bir gerçeği hatırlattı. Şayet biz yüce Allah'ın istediği kıvama gelirsek, topluma imamlık yapacak donanıma sahip olursak, yani şahit bir ümmet olabilirsek yüce Allah için ortamı hazırlamak en kolayıdır. O (cc), tüm dünyayı, çıplak gözle görülmeyen bir mahlûkla dizginleyebilir; bir virüsü aracı kılıp muvahhidleri yeryüzüne vâris kılabilir. "Zor" bizedir. O'na (cc) "zor" yoktur. O, mutlak kudret sahibidir. Bir şey diledi mi hiçbir güç O'nun iradesi karşısında duramaz:

"Kendilerinden önce (yaşayanların) akıbetini görmek için yeryüzünde gezip dolaşmazlar mı? Hem onlar, güç ve kuvvet yönünden (bunlardan) daha çetindiler. Göklerde ve yerde Allah'ı aciz bırakacak hiçbir şey yoktur. Şüphesiz ki O, (her şeyi bilen) Alîm, (her şeye güç yetiren, mutlak kudret sahibi olan) Kadîr'dir."[34]

Yüce Allah kullarına gösterir, öğretir. Şer'i ve kevni ayetlerle bakış açılarını düzeltir. Anlamak, ibret almak ve gereğini yapmak kullara kalmıştır. Dileyen Rabbine bir yol tutar; iman eder, tevbe eder ve halini ıslah eder. Dileyen yüz çevirir, hatasında ısrar eder ve...

"Her yıl bir veya iki defa (Allah tarafından) imtihan edildiklerini, (buna rağmen) tevbe etmeyip öğüt almadıklarını görmüyorlar mı?"[35]

Kâfirlerin güç, iktidar ve dünyevi imkânları karşısında etkilenmek; şeytanın fıtri kodlarımızı manipüle ederek oluşturduğu bir anlayıştır. Zira bizler güç, iktidar ve dünya süsünü seven bir fıtrata sahibiz. Dahası, bir imtihan olarak yüce Allah bunları bize süslü kılmıştır:

"Kadınlar, evlatlar, kantar kantar altın ve gümüş, besili atlar, hayvanlar ve ekinlerden oluşan şehvetlerin sevgisi insanlara süslü gösterildi. Bu, dünya hayatının (kendinden faydalanılan geçici) metaıdır. (Ebedî ve hakiki nimetlerin olduğu) güzel dönüş, Allah katındadır."[36]

Yüce Allah'ın şer'i ve kevni ayetlerini rehber edinip

30. 3/Âl-i İmran, 196-197
31. 20/Tâhâ, 131-132
32. 9/Tevbe, 55
33. 63/Münafikûn, 4
34. 35/Fâtır, 44
35. 9/Tevbe, 126
36. 3/Âl-i İmran, 14

Her imtihanın kişiye bakan özel yönleri vardır. Yüce Allah'ın gösterdiği ayetle bize, yalnızca şahsımıza öğretmek istediği şeyler vardır. Yüce Allah'ın öğrettiklerinden öğrenmeye, yaktığı hidayet kandillerinden yolumuzu aydınlatmaya gayret etmeliyiz.

şeytani bakış açısını tashih etmezsek, yakinimizi kaybederiz. Allah'ın vaadine dair yakinimizi kaybedince mücadele azmimizi de yitiririz. Kazanacağından yakinen emin olmadığı bir dava için kim hakkıyla mücadele eder ki? Yakini ve mücadele azmini/sabrı kaybettiğimizde ise Allah'ın yardımını kaybederiz. Zira Allah (cc) kendi zatının şer'i ve kevni ayetlerine yakinen inanan ve mücadelesinde sabırlı/azimli kullarını insanlığa yol gösteren hidayet imamları kılar:

"Sabrettikleri zaman, içlerinden bizim emrimizle yol gösteren imamlar/önderler kıldık. Onlar bizim ayetlerimize yakinen inanıyorlardı."[37]

37, 32/Secde, 24

İkincisi;

Bazı değerlerin kıymetini daha iyi anlamamız gerektiğidir... Bugün yüce Allah'ın bir lütfu olarak, takva mescidlerine sahibiz. İçinde yüce Allah'a tevhid üzere kulluk ettiğimiz, dinimizi öğrendiğimiz, öğrendiklerimizi başkalarına aktardığımız, gönül rahatlığıyla sırtımızı dayayabileceğimiz kardeşler edindiğimiz, cahiliyenin kirinden ve pasından arındığımız, içinde Allah'ın (cc) nurunu bulmayı umduğumuz mescidler... Dokunduğu her şeyi manevi bir çöle çeviren modern cahiliye içinde, gönüllere inşirah veren bir vaha... Her şeyi önüne katıp sürükleyen şüphe ve şehvet dalgalarına karşı korunaklı bir sığınak... Bu nimetin ve vesile olduğu hizmetlerin farkında mıyız? Aslında genel anlamda farkındayız! Ancak sahip olduğumuz tabiat, zaman zaman farkındalığımızı olumsuz etkiliyor. Tabiatımızdan kastım; süreklilik arzeden şeylere karşı körleşme, alışkanlık hâline getirme, bıkma, önemsiz görme... özelliklerimizdir.

Üzücüdür, fakat hakikattir de; insanoğlu sürekli göz önünde olanı önemsiz görür. Birçok insanın, hayatın en büyük nimeti olan aileyi, çocuğu, sıhhati... önemsiz görmesi ve gereken ehemmiyeti vermemesi gibi. Maalesef çoğunluk, bunları kaybettiğinde kıymetini anlar. Allah Resûlü (sav) diyordu ya: "İki nimet vardır ki insanların çoğu onda aldanmıştır (öneminin farkında değildir): Sıhhat ve boş vakit!"[38]

Kanaatimce hayatımızın bir parçası hâline gelen mescidlerin önemini unutmuştu bazımız. Yüce Allah bizi aylarca mescidlerden, İslami hizmetlerden, bir arada omuz omuza ibadet etmekten alıkoydu. Bayram günü dahi bir araya gelemedik, daha ne olsun!

Bilmeliyiz ki; ibadetler ve kendisiyle şeref duyduğumuz İslami hizmetler, kardeşlerimizle ve bizi bir araya toplayan mekânlarla güzeldir. Omuzumuz kardeşimizin omuzuna bitişince ve birbirimizin elinden tutunca anlamlıdır. Öyleyse; mescidler ve vesile olduğu hizmetler için yüce Allah'a şükredelim. Bazı nimetlerin kıymetini hayatımızdayken bilelim. Mahrum olduktan sonra kıymet bilmek, bir kulluk afetidir. Kendimizde bu ahlakı görüyorsak; hayatımızda bulunan nimetleri tekrar gözden geçirelim. Çok göz önünde olduğu için farkında olmadığımız

38, Buhari, 6412

başkaca nimetlerin farkına varalım. Bu imtihandan olgunlaşmış, öğrenmiş ve ileriye dönük olarak, yeni tecrübeler edinmiş olarak çıkalım.

Pandemi "Bana" Ne Anlattı?

Yukarıda pandemi sürecinin genele ve biz muvahidlere bakan özel yönlerine temas ettik. Elbette siz bu yazılanlarla yetinmemeli, yazıyı bir sıçrama tahtası kabul edip daha yüksek ufuklara yükselmelisiniz. Yüce Allah'ın kullarına bahşettiği ilim, fıkıh/anlayış, basiret ve hikmetten payınıza düşeni almak için tefekkür etmelisiniz. Hayrı ve güzelliği üstüne yenilerini koyarak çoğaltmalısınız...

Bunun yanında şuna da dikkat etmeliyiz: Her imtihanın kişiye bakan özel yönleri vardır. Yüce Allah'ın gösterdiği ayetle bize, yalnızca şahsımıza öğretmek istediği şeyler vardır. Yüce Allah'ın öğrettiklerinden öğrenmeye, yaktığı hidayet kandillerinden yolumuzu aydınlatmaya gayret etmeliyiz. Zira her ayet, bir fırsattır. Cehaletimizi gidermek, hatalarımızı anlamak ve olgunlaşmak için bir fırsat... Bu sürecin insanlığa bakan yönlerine takılıp, şahsımıza özel ibretlerden gafil kalmayalım. Zira insan, yaşanan hadiseleri başkaları üzerinden okuyup kendi üstüne alınmamaya meyyaldir. **Başkalarını kınayarak dolaylı yoldan nefsini temize çıkarmaktan hoşnuttur.** Oysa nefsi temize çıkarmak, ister direkt ister dolaylı, yasaklanmıştır. Yasaklanmıştır; çünkü bu bir kalp hastalığı, bir kulluk afetidir. Temize çıkarılan nefisler tevbeden, istiğfardan ve Allah'a (cc) karşı duyulan ihtiyaç duygusundan uzaktır... Temize çıkarılan nefisler kibirli, gafil ve mustağnidir...

Tüm insanlığa örnek gösterilen ilk nesli bu seviyeye ulaştıran nedenlerden birisi tam da buydu. Onlar, şer'i olsun kevni olsun, tüm ayetleri üstlerine alınırdı. Örneğin kevni bir ayet görecek olsalar; "Bu, putperestlerin helaki için gelen bir ayettir." demez; korkar, ürperir, Allah'a sığınırlardı...

Âişe'nin (r.anha) şöyle dediği nakledilmiştir:

"Peygamber (sav) gökyüzünde yağmur yüklü bulutlar gördüğü zaman telaşlı bir şekilde hareket eder, ileri geri gidip gelir, içeriye girip çıkar ve yüzündeki ifade değişirdi. Fakat yağmur yağdığı zaman neşesi yerine gelirdi. -Daha sonra Âişe (r.anha) Resûlullah'a (sav) o telaşlı hâlini anlatmış ve- Peygamber de şöyle buyurmuştur: 'Ne bileyim, belki de durum Âd Kavmi'nin (kendilerine gelen azaptan habersiz bir şekilde) ... vadilerine doğru enlemesine yayılan bulutu görünce...' söyledikleri gibi olacaktır."[39]

İşte, geçmiş ve gelecek günahları bağışlanmış Allah Resûlü (sav)! Kevni bir ayet görüyor, putperest Ad Kavmi gibi yanılmaktan ve azaba düçar olmaktan korkuyor ve Allah'a (cc) sığınıyor.

Abdullah b. Ömer, Ebu Bekir Sıddık'ten (r.anhuma) şöyle aktarmıştır:

"Resûlullah'ın (sav) yanındaydım, şu ayet indirildi: **'(Kimin hak ya da batıl üzere olduğu, kimin cennete ya da cehenneme gideceği) ne sizin ne de Ehl-i Kitab'ın temennileriyle olacak iştir. (Bunu belirleyecek olan şudur:) Kim bir kötülük yaparsa onunla cezalandırılır. Ve kendisi için Allah'ın dışında ne bir dost ne de bir yardımcı bulur.'**[40]

Bunun üzerine Resûlullah (sav) **'Bana indirilen bir ayeti sana okuyayım mı?'** buyurdu. Ben de 'Evet, oku ey Allah'ın Resûlü!' dedim. Resûlullah (sav) o ayeti bana okudu, bu esnada ben **belim kırılacak gibi hissettim.** Resûlullah (sav) **'Neyin var, ey Ebu Bekir?'** diye sordu. Ben de 'Anam, babam yoluna feda olsun, ey Allah'ın Resûlü! Hangimiz kötülük yapmamıştır? Bizler yaptıklarımızla cezalandırılacağız.' dedim. Bunun üzerine Resûlullah (sav) buyurdular ki: **'Sen ve tüm müminler, yaptığınız kötülüklerin cezasını bu dünyada çekecek ve Allah'a günahsız olarak kavuşacaksınız. Kâfir olanlara gelince kötülükleri onlar için birikecek ve neticede bunun cezasını kıyamet günü çekecekler.' "**[41]

Ebu Bekir (ra)! Allah (cc) ondan, o da Allah'tan razı bir kul; Resûl'ün (sav) diliyle cennetle müjdelenmiş bir sahabe. Günah işleyenlerle ilgili bir ayet indiğinde belinin kırıldığını hissediyor. Sanırsınız yeryüzünün en günahkâr insanı, haşa!

Abdullah b. Mes'ud (ra) şöyle demiştir:

" 'İman eden ve imanlarına zulüm/şirk bulaştırmayanlar (var ya); işte bunlara (Allah'ın azabından) emin olma vardır. Ve onlar hidayete erenlerdir.' ayeti

39. Buhari, 3206; Müslim, 899

40. 4/Nîsa, 123

41. Tirmizi, 3039; Müsned, 23

Genel olarak sahabe! İnen şer'i bir ayeti üstlerine alıyor; zulümleri nedeniyle hidayet ve emniyet nimetinden mahrum kalmaktan korkuyorlar. Allah Resûlü ayeti açıklayınca teskin oluyorlar.

indiğinde bu, Resûlullah'ın (sav) sahabesine ağır geldi ve 'Hangimiz nefsine zulmetmiyor ki?' dediler. Bunun üzerine Resûlullah (sav) 'Bu sizin zannettiğiniz gibi değildir. Bu ancak Lokman'ın, oğluna 'Oğulcuğum! Allah'a şirk koşma! Şüphesi ki şirk, en büyük zulümdür.' buyurduğu zulümdür.' dedi."[42]

Genel olarak sahabe! İnen şer'i bir ayeti üstlerine alıyor; zulümleri nedeniyle hidayet ve emniyet nimetinden mahrum kalmaktan korkuyorlar. Allah Resûlü (sav) ayeti açıklayınca teskin oluyorlar.

Öyleyse bizler de pandemi sürecine yoğunlaşıp "Bu süreç hususi olarak bana ne söyledi?" diye kendimize sormalıyız. Yüce Allah'a sığınıp yardım istemeli ve anlamamız gerekeni bize ilham etmesi için çokça ve içtenlikle dua etmeliyiz.

Bu ay bu kadarla iktifa ediyor, her birinizi Allah'a (cc) emanet ediyorum. Rabbim bu süreci hakkımızda hayra çevirsin, bizleri bu sürecin şerrinden muhafaza eylesin.

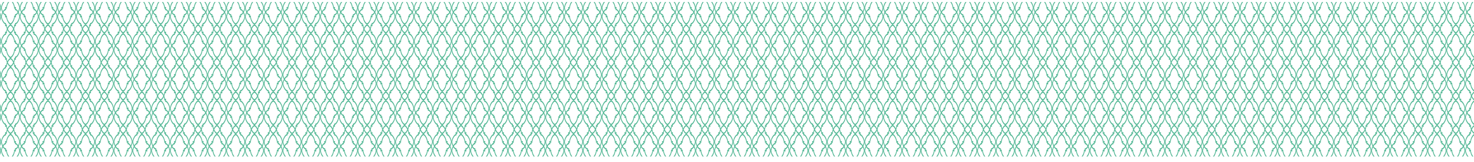
•••

Son tahliye süreci ve akabinde yaşanan tutuklama üzerine, birçoğu hiç tanışmadığım insanlardan mektuplar aldım. Âdetim olduğu üzere her birine cevap yazdım. Ancak mart ayından bu yana cezaevinin sistemi tamamen değişti. Bazı mektupların bana ulaşmamış olması veya benim cevaplarımın sahiplerine ulaşmamış olması muhtemeldir. Genel olarak hâlimi hatırımı soran kardeşlerime şunu söylemek isterim: İstanbul'a yerleştiğim son on üç yılın en sakin, en huzurlu ve en verimli günlerini, bu süreçte yaşadım. Zahiren şer gibi görünen kısıtlamaların birçok hayra kapı araladığına şahit oldum. Ziyaretlerin durdurulması; Arapça kitap alışverişinin tamamen, Türkçenin kısmen durması; iletişim araçlarının ve sosyal faaliyetlerin kısıtlanması... yavaşlamamızı sağladı. Yavaşlayınca daha iyi görmeye, duymaya ve hissetmeye başladık. Hani şair diyor ya: "Biliyorsun ben hangi şehirdeysem/Yalnızlığın başkenti orası" Ben de bu dizelere nazire yaparak "Biliyorsun ben hangi mekândaysam/Yoğunluğun başkenti orası" desem yeridir. Bilmiyorum; ben mi yoğunluğu yanımda taşıyorum, yoğunluk mu beni takip ediyor? Ancak yoğunluk içinde bir yaşam, son sürat giden bir araçtan etrafı izlemeye benziyor. Bir şeyler görüp hissediyorsunuz belki, ama künhüne vakıf olamıyorsunuz. Akıp gidiyor hayat...

İnsan yavaşlayınca özlemi, hasreti, mahrum olduğu şeyleri daha derinden hissediyor elbet. Bu da imtihanın cilvesi! Zahmetsiz rahmet, külfetsiz ülfet olmuyor. Sayısız nimet içinde sayılı imtihanla kullarına merhamet eden Allah'a (cc) hamdolsun.

Bana dualarını, selamlarını ileten kardeşlerden Allah (cc) razı olsun. Onlara dualarının misliyle mukabelede bulunsun, maddi ve manevi olarak esenlikte kılsın. Selam ve dua ile.

42. Buhari, 6937; Müslim, 124

Pagan/Putperest toplumlar helvadan put yapar, ona tapar, acıkınca da elleriyle yaptıkları ilahları afiyetle yerlerdi. Meclis yasa yapıyor-ki bu ilahlık iddiasıdır; yalnızca İlah yasa yapabilir- söz konusu muvahhidler olunca yasayı afiyetle yiyor.

26 HAZİRAN SAKARYA

Halis BAYANCUK (Ebu Hanzala)
halisbayancuk@tevhiddergisi.org

• Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun. Allah'ın selamı hidayete tabi olanların üzerine olsun.

• Bugün bir talebi ve o talebin gerekçelerini dillendireceğim. 9 Nisan günü mahkeme üç gerekçeyle beni tahliye etti. Savcının itirazı üzerine bir üst mahkeme de tekrar tutukladı.

• Yani üç yıldır dosyayı bilen mahkemenin kararını; bu dosyaya dair hiçbir bilgisi olmayan, verdiği kararla, yargılandığım maddeden dahi haberi olmadığı anlaşılan bir mahkeme bozdu.

• Daha sonra o güne dair belgeler ortaya çıkınca resim netleşti. Sakarya haricinde bir duruşmanın da Mecliste yapıldığını anlamış olduk. Başkanlığını HDP'li Meral Danış Beştaş, üyelerini CHP'li Özgür Özel ve AKP'li Özlem Zengin'in oluşturduğu paralel bir duruşma yapılmış aynı gün, aynı saatlerde.

• Babamla beni karıştıracak kadar dosyaya uzak; müebbet ceza aldığım iftirasını dillendirecek kadar ön yargılı; Osman Kavala'nın duruşmalarına katıldığını ve dosyasının bomboş olduğunu, hiç katılmadığı benim dosyam doluymuş gibi konuşarak ahlaki ilkelerle tüm bağını koparmış heyet kararını açıkladı.

Evet, küfür tek millettir. Söz konusu ehli tevhid olunca ışık gören yarasa gibi çığlık çığlığa aynı safta toplanıyorlar. Hiç şüphesiz bu düşmanlık bize değil, cahiliyenin her tonuna "La/Hayır" diyen tevhid akidesinedir.

• Karara göre ben IŞİD'in Halifesi ve aynı zamanda katiliydim. Zinhar yeniden tutuklanmam gerekiyordu. Oysa bu sistemin yasalarından 138. maddeye göre görülmekte olan bir davayla ilgili Mecliste görüşme yapılamaz, soru sorulamaz, herhangi bir beyanda bulunulamaz.

• Yasaları mustazaflar üzerinde bir sopa olarak kullanan cahiliye sistemi, nedense bu yasaları kendisi için bağlayıcı görmüyor; abdest aldığı yerde abdest bozuyor; Mecliste kendi yasalarını çiğniyor. Görülmekte olan bir dosya hakkında konuşmak şöyle dursun, hüküm dahi veriyor.

• Pagan/Putperest toplumlar helvadan put yapar, ona tapar, acıkınca da elleriyle yaptıkları ilahları afiyetle yerlerdi. Meclis yasa yapıyor-ki bu ilahlık iddiasıdır; yalnızca İlah yasa yapabilir- söz konusu muvahhidler olunca yasayı afiyetle yiyor.

• Diyebilirsiniz ki; bu Meclistekilerin eylemidir, bizimle ne ilgisi var? Var, efendim var! Çünkü o gün yaşananlardan anladık ki Mahkeme beni tutuklamadan önce Mecliste tutukluğum ilan edilmiş; 15 dakika sonra da Mahkeme beni tutuklamış, yani sistem tepeden tırnağa çürümüş, yozlaşmış.

Meclis tutanaklarına göre;

• HDP'li vekil 20.27'de konuşup konuyu gündeme getiriyor, oturum kapanıyor. 20.42'de AKP'li vekil konuşuyor ve yapılan itiraz üzerine tutuklandığımı ilan ediyor. Saat "20.42"

• Şimdi; mahkemenin beni tutukladığı saate bakın. Hâkimlerin elektronik imzası 21.00-21.01... Zaten ben SEGBİS'ten 21.00 gibi odama dönerken, önünden geçtiğim her hücre "geçmiş olsun" diyordu.

Çok şaşırdım. Acaba tutuklandığımı nereden biliyorlardı? Meğer ben SEGBİS ile duruşmaya başlamadan önce 20.42'de Meclis TV'den haberi almışlar.

• İşin daha ilginç tarafı; bugün Sakarya Adliyesi, SEGBİS kaydının ellerinde olmadığını söylüyor. Anlayacağınız duruşma kayıtları yanmış, bitmiş, kül olmuş... Sistem kendilerini akıllı, bizleri aptal mı sanıyor?

• Zuhruf Suresi'nin 54. ayetinden öğrendiğimiz kadarıyla; tüm Firavuni sistemler halklarını aptal yerine koyarak ve fasıklaştırarak kendilerine itaatkâr bir köle hâline getiriyor ve "Ben ne diyorsam sizin için doğru odur!" diyorlar.

• Ancak biz bu gayri İslami sistemi, toplumu istihfaf yöntemlerini ve fısk düzenini reddettiğimiz için cezaevindeyiz, ötekiyiz. Bu yalana inanmadığımızı ve bu Ali Cengiz oyununu lanetlediğimizi ilan ediyoruz.

• Dün, yargıyı ele geçirdiğini sananların yok ettiği belgeler, bugün nasıl bir bir ortaya çıkıyorsa; bugünün zalimlerinin yok ettiği de yarın ortaya saçılacak ve hakikat ortaya çıkacaktır.

• Tabii şunu da unutmasın kimse: Bunlar Allah katında kayıtlıdır ve bir gün O'nun (cc) huzurunda tüm sırlar ortaya dökülecektir. Meclisteki paralel heyetten de, sizden de, bu zulmün asıl mimarından da o gün davacı olacağım.

• Unvanlar, statüler, korumalar, zırhlar... bu dünyada sizleri koruyabilir. Ancak El-Kahhâr olan Allah'ın katında size hiçbir faydası olmayacak. Tevbe etmez,

Allah'a (cc) dönmez ve bu zulmü ıslah etmezseniz ebedî ateşe mahkûm olacaksınız.

• Bu zulüm sürecine katkı sunan bir diğer kurum cezaevidir. Normalde tahliye olan birini bir saat içinde dışarı çıkarırlar. O kadar acele ederler ki eşyalarınızı toplayamaz, komşularınızla vedalaşamazsınız. Beni ise tam "altı saat" boyunca hiçbir işlem yapmadan beklettiler.

• Demek ki birileri "Bırakmayın!" diye talimat verdi. Zaten cezaevi kapısına beni almaya gelen arkadaşların yanında bir de polisler bekliyor. Ne hikmettir ki ben SEGBİS'e çıkmadan birkaç saat önce ayrılıyorlar. Birileri arayıp "Beklemenize gerek kalmadı." dedi herhâlde...

• Tüm bunlar yaşanırken şeytanın modern sesi ve Firavunların gönüllü sihirbazı medya boş durmuyor ve tekrar tutuklama olsun diye elinden geleni yapıyor.

• Burada durmak istiyorum: Gördüğünüz gibi Kemalisti, saltanatçısı, Marksisti, Leninisti, yargısı, cezaevi yönetimi ve medyası bu zulme ortak oldular. Asla bir araya gelmeyen Kemalistlerle saltanatçılar; milliyetçilerle komünistler ehli tevhide karşı birleştiler.

• Evet, küfür tek millettir. Söz konusu ehli tevhid olunca ışık gören yarasa gibi çığlık çığlığa aynı safta toplanıyorlar. Hiç şüphesiz bu düşmanlık bize değil, cahiliyenin her tonuna "La/Hayır" diyen tevhid akidesinedir.

• Tevhide ve sünnete davet etti diye saltanat, dün Kadızadelere zulmetti. Saltanat yıkıldı; bu defa Kemalizm, şeriat isteyen âlimleri "sanığın idamına, delillerin bilahare toplanmasına" diyerek astı... Devam eden süreçte son tek parti, 27 Mayıs, 12 Eylül ve 28 Şubat... Her zaman Tevhid ehline zulmettiniz. Bugün de değişen bir şey yok.

• Yüce Allah, tevhid ehli karşısında kinle yanıp tutuşan Allah düşmanlarına "Kininizle geberin." diyor. Ben de tevhid ehline karşı bugün kin besleyenlere aynısını söylüyorum: "Kininizle geberin."

• Buraya kadarı bizimle ilgili değil, diyebilirsiniz. Ama bundan sonrası sizinle ilgili. Bir ay sonra dosyam asli mahkememe, yani sizin önünüze geldi. Mahkeme beni daha önce üç gerekçeyle tahliye etmişti:

Atılı suçun vasıf ve mahiyetinin değişebilir olması

Yattığı süre (3 yıl) ve sabit ikametgâh sahibi olması (yani kaçma şüphesinin olmaması)

Avrupa Konseyinin pandemiyle ilgili kararı

• Bir ay geçmeden aynı Mahkeme tutukluğumun devamına karar verdi. Peki, hangi gerekçelerle? Söylüyorum:

Atılı suçun vasıf ve mahiyeti

Atılı suçun alt ve üst sınırı düşünüldüğünde tutuklamanın makul olması

Şu aşamada adli kontrol tedbirinin yetersiz olacağı (yani kaçma şüphesinin olması)

• Şimdi soruyorum: Bir ay içinde ne değişti de; bir ay önceki tahliye gerekçelerimin aynısı zikredilerek -kararın tam zıddına- tutukluğumun devamına karar verildi? HEM DE AYNI MAHKEME TARAFINDAN!

• Aradan bir ay daha geçti, izinde olan Başkan döndü. Aynı gerekçelerle ve delillerin toplanmaması sebebiyle tutukluğumun devamına karar verildi.

• Bu ne yaman çelişkidir? Bu süre zarfında yeni bir yasa çıktı da biz mi öğrenemedik? Dosyaya yeni bir delil girdi de bizim mi haberimiz yok? Pandemi süreci sonlandı da bize mi söylemiyorlar? Pandeminin bitmesi şöyle dursun, cezaevinden, hem de Silivri'den ölüler çıktı bu süreçte.

• Tüm bu yaşananlardan sonra; bu ülkede bir hukuk olduğu, bu hukuk karşısında herkesin eşit olduğu ve en önemlisi, Mahkemenizin bağımsız ve tarafsız olduğu söylenebilir mi?

• Kendinizi benim yerime koyun ve vicdanınıza sorun: Siz benim yerimde olsaydınız size güvenir miydiniz? Hiç sanmıyorum.

• Meclis baskısıyla tutum değiştiren bir Mahkeme, bir insanı nasıl yargılayacaktır? Bana göre Kur'ân'ı anayasa kabul etmeyen bir mahkeme meşru değildir. Ancak bu soru sizedir: Size göre, inandığınız hukuk anlayışına göre, yargılama yapabilmek için yargının bağımsız, tarafsız ve yukarıda sayılan tüm şaibelerden uzak olması gerekmiyor muydu?

• Buraya kadar Mahkemeyle ilgili konuştum. Şimdi Savcı Serkan Özgen'le ilgili konuşmak istiyorum: 12 yıldır 15 ayrı dosyadan yargılandım. Birçok farklı işlemle karşılaştım. Şunu fark ettim:

• Bir savcının itirazı gazetelere ismiyle geçiyor. Savcıların, isimleriyle gündeme geldiği dönemi hepimiz biliyoruz. O savcılar şu anda ya tutuklu ya da yurt dışına kaçtılar.

• Kimse isimlerini teşhir ederek performans sergileyen o savcılara örnek vatandaş madalyası takmadı. Dosya savcısına da madalya takılacağını sanmıyorum. Ne diyeyim; çalışma usulleriniz benziyor, Allah (cc) sonunuzu da benzer kılsın.

• Elbirliğiyle yaptığınız bu zulmün sebep olduğu şey nedir, biliyor musunuz? 4 yaşında bir çocuğa sabah "Baban çıktı!" diyerek onu sevinçten kalbi duracak hâle getirmek; akşam olduğunda "Hayır, baban çıkmadı." diyerek onu hüzne boğmaktır.

• Zalimliğinizle övünün! Artık yetişkinleri geçtik, 4 yaşındaki çocuklar dahi nefretle, intikam duygusuyla, babasını kaçırma planlarıyla büyüyor. Zulmünüz 4 yaşındaki çocukları dahi zehirliyor.

• Siz bu çocukların ahının yerde kalacağını mı sanıyorsunuz? Hayır, âlemlerin Rabbine yemin olsun ki; intikam sahibi Allah (cc), o çocukların intikamını sizden ve çocuklarınızdan alacak. İnsanlara ne yaşatmışsanız, aynısını yaşayacaksınız. Dün sizin konumuzda olan meslektaşlarınızın ve çocuklarının bugün yaşadığı gibi...

• 4 yaşındaki çocukların hayallerini çalma suçu yakanızı hiçbir zaman bırakmayacak. Vicdanlarınızın sızladığı, kâbuslarınızın uykularınızı böldüğü, sebepsiz hastalıklara yakalandığınız ve çocuklarınızla aranızda görünmez duvarlar varmış gibi size düşmanca baktıkları zamanlarda M. Hanzala'yı ve onun durumunda bıraktığınız diğer tüm çocukları hatırlayın.

• Tüm bunlardan sonra son olarak şunu söyleyeceğim: Bir insana üç yıl süresince aynı filmi izletirseniz; dünyanın en iyi senaryo ve oyuncuları dahi olsa bıktırır, bunaltır.

• Ben de 3 yıldır aynı manzaraya şahit olmaktan bıktım, usandım. Artık duruşmalara katılmak, aynı şeyleri duymak ve aynı şeyleri söylemek istemiyorum. Susmak istiyorum, yalnızca susmak...

• Çünkü sesimi size duyuramıyorum. Boşluğa konuşuyor gibi hissediyorum. Ola ki sesim size ulaştı, bu defa Meclis duvarlarına ve demokratlıkları kendilerinden menkul vekillere çarpıp geri dönüyor bana. Hakikati daha fazla incitmemek için susmak istiyorum...

• Şayet "Olmaz, gerekirse zorla getireceğiz!" diyorsanız; o zaman siz de yorulmayın, beni de yormayın. Meral Hanım, Özgür Bey ve Özlem Hanım Mecliste duruşma yapsın, sonucu haber vermek için de beni SEGBİS'le bağlasınlar!

MÜSLÜMANLIK, ACABA BİR KOMPLO PROJESİ MİDİR?

Feriduddîn AYDIN

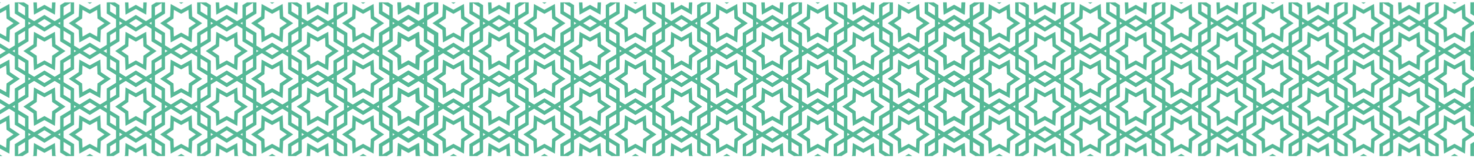
Arapların verdiği kötü örnekler, Türk kuşaklarını tarih boyunca İslâm'a karşı alarm hâlinde tutmuştur. Bu nedenle son bin yıldır atalar kültünün etkisi altında yönlenmiş ve şartlanmışlardır. Dolayısıyla din olgusuna Müslüman Türkler -eskiden beri- geleneksel ve folklorik etkinlikler olarak bakmış, bu yüzden İslâm ile Müslümanlık arasındaki farklar onları hiçbir zaman ilgilendirmemiştir.

Bu soruya kesin olarak **"evet"** diyebilmek kolay değildir. Çünkü Müslümanlığın İslâm'a karşı hazırlanmış özel ve ciddi bir kurgunun ürünü olduğunu ileri sürmek, çok güçlü ve somut deliller gerektirmektedir. Bu konuda beş ayrı varsayımdan söz edilebilir.

- Müslümanlık, İslâm'ı ortadan kaldırmak için, kasıtlı bir tasarımla yüzyıllar önce inşa edilmiş yapay dinin adıdır.
- İslâm, zaman içinde yozlaştırılarak dejenere edilince Müslümanlık adını almıştır.
- İranlıların etkisiyle Farsça **"Moselmânî"** sözcüğünün Türk ağzıyla seslendirilen ve İslâm'a bu şekliyle verilen ikinci bir taklit addır.
- Arapça İslâm kelimesinin Farsça ya da Türkçe tercümesidir.
- Vaktiyle bilgisizlik sonucu vuku bulmuş bir dil sürçmesi sonucu, İslâm'a yanlışlıkla verilmiş ve daha sonra yaygınlaşmış bir isimdir; bir **"galat-ı meşhur"**dur.

Her şeyden önce belirtmemiz gereken bir şey var ki o da -bu varsayımlardan hangisi doğru olursa olsun- **Müslümanlığın** asla **İslâm** olmadığıdır. Çatallaşan bu kavşakta, –bu beş olasılığın her birini ayrı ayrı ele almak suretiyle- edinilebilecek herhangi bilgi kırıntısını dakik bir incelemeden geçirdikten sonra ancak gerçeğe yakın bir hükme varılabilir. Bilimsel etiğin icabı da budur.

Önce farz edelim ki, Müslümanlık özel ve gizli bir tasarımın ürünüdür; bu takdirde proje kimler tarafından, nasıl ve ne zaman başlatıldı; bu projenin amacı, inşa yöntemi, stratejisi ve malzemeleri nelerdi? Bu sorular karşımıza çıkacaktır ve bu konuda belgesel tespitler şarttır. Bunların hepsini somut belgeler ışığında kanıtlamak gerekecektir. Aksi hâlde konu bir iddia olarak havada kalacak ve ağır bir sorumluluk söz konusu olacaktır.

Meselenin bu derece ağır ve tehlikeli olmasını, evet hatırdan çıkarmayalım; fakat bir taraftan da İslâm'ı ortadan kaldırmak ve -asırlar boyu hiç kimsenin asla fark edemeyeceği bir kisve içinde-onun boşluğunu dolduracak yeni bir din inşa etmek için kolları sıvamış profesyonel bir ekip düşünelim. Bu ekibin; -M 700 ilâ 1200 yılları arasında cereyan etmiş 500 yıllık tarihi ve sosyolojik hadiselerin ışığında- muazzam bir bilgi birikimine ve çeşitli deneyimlere sahip bulunduğunu da varsayalım. (Biraz sonra bu topluluğu teşhis etmeye çalışacağız.) Bu bâtınî çete, işlediği böylesi büyük cinayete ilişkin, en ufak bir somut iz bırakmış olabilir mi? Buna ihtimal vermek, tarife sığmaz bir bilgisizlik örneğidir. Unutmamak gerekir ki, Karmatîler'den İhvânussâfa'ya, Haşşaşîler'den Masonluğa, İlluminati'den Opus Dei'ye ve Bohemian Grove'dan FETÖ'ye kadar nice gizli ve gizemli örgütler, derin yapılar ve mafya teşkilâtları, sırlarını on yıllarca, hatta çok daha uzun süre saklamayı başarabilmişlerdir.

> İslâm sırf tevhid demektir. Tevhid deyince de yalnızca ve yalnızca İSLÂM akla gelmelidir. Evet; yani İslâm demek -her şeyden önce-: "Allah birdir" demektir. İlginçtir ki Müslümanların büyük bir kısmının -gerçekten- Allah'ın birliğine inandıklarını söylemek güçtür.

Tarihte, eşine rastlanamayacak büyüklükteki "Müslümanlık komplosu"nun tasarımı ve temelindeki hileler, elbette çok büyük olmuştur. Onun için de bu din, -ahlâk ve özellikle iman kurumu üzerinde- korkunç yıkımlara neden olmuştur. Bugün ne Türkiye ne Ortadoğu ülkeleri ne de beşeriyet dünyası, bu tahribatı giderebilecek güçtedir!

Öncelikle vurgulamak gerekir ki bu komplo, İslâm'a karşı açılmış dehşetli bir savaş olmasına rağmen, izlenen yöntemde ve kullanılan hilelerde asla şiddete başvurulmamıştır. Bu savaşta tartışmaya ve kavgaya hiçbir zaman kapı aralanmamıştır. Buna bilhassa çok dikkat edilmiştir. Komplonun -şiddeti çağrıştıracak- hiçbir iz bırakmamış olmasını işte bu yöntemin özelliklerinde aramak gerekir. Bu komployu kuran çete üyelerinin her biri, sadece mistisizmin silahlarıyla değil, aynı zamanda cahil kalabalıkları büyüleyici hipnotik yanıltma sanatının birer hünerli ustası olarak yetişmiştir. Akılları durduran üstün becerileriyle bunlar, en katı kalpleri bile mest eden rûhânî cilveler sergileyerek asırlardır, milyarlarca insanın vicdanına sızmasını başarmış, ruhların derinliklerinde birer ilâh olarak taht kurmuşlardır.[1]

Bunlar niçin böyle bir yola koyuldular; bunu nasıl becerebildiler? Bu iki sorunun yanıtlarını ayrı ayrı aramak gerekir. Önce bu figürlerin sıradan birer kimse olmadıklarına inanmamız lâzımdır. Düşününüz; Çağatay Hükümdarı **Sultan Halil**'in (öl. 1346) emrinde 6 yıl, bir rivayete göre de 12 yıl cellatlık yapmış bulunan[2], Nakşbendî Tarîkatı'nın kurucusu **Muhammed Bahâuddîn Buhârî** (1318-1389), günümüzde, Ortadoğu'da ve Orta Asya'da milyonlarca Nakşbendî tarafından derin bir saygı ile anılmaktadır. Unutmayalım; bu adamın bir cellât olduğu ancak 600 yıl sonra ortaya çıkmıştır! Ekranlarda sık sık boy gösteren cerbeze bir Nakşbendi mollası, onun cellatlığını meşru göstermek için Resûl'ün (sav) ünlü komutanlarından **Sa'd bin Ebi Vakkas**'ı örnek göstermişti! Ama bu molla bir gerçeği bilinçli olarak gizliyor: **Sa'd bin Ebi Vakkas**, Resûl'ün (sav) emrinde ve Allah'ın (cc) adalet sistemine göre infazları ger-

1. Asker emeklisi bir Nakşbendînin, kaleme aldığı "Şâh-ı Nakşibend" adlı kitabın yayıncıları tarafından bu tarîkatın kurucusu hakkında dizilen şu övgüler oldukça ilginçtir. Methiyeler aynen şöyledir:

   "Velîler ordu ordu olsa… Bunların başbuğlarından da ayrı bir ordu kurulsa… Ona başbuğ olacaklardan da bir ordu… Son başbuğ Şâh-ı Nakşibend Hazretleri olurdu."

   bk. A. Faruk Meyan, Çile Yay. Önsöz, İstanbul, 1979

2. Prof. Dr. Necdet Tosun, Bahaeddin Nakşbend, s. 100, İnsan Yay. 6. Baskı, İstanbul, 2015

çekleştiriyordu. Nakşbendîliğin kurucusu **Bahâuddîn Buhârî** ise tarihçiler tarafından **"haşin ve zalim"**[3]diye nitelenen **Sultan Halil**'in emrinde **siyaseten** idama mahkûm edilmiş insanların boynunu kesiyordu! Bu iki insanın gerek şahsiyetleri, gerekse görevlerinin özellikleri arasındaki uçurumu fark edebildiğimiz oranda hem **İslâm** ile **Müslümanlık** arasındaki farkı hem de söz konusu komplonun sırlarını anlamaya yaklaşmış oluruz.

Bu hayalet çetenin böyle bir maceraya neden girdiğini -bu girizgâhtan sonra- tahmin etmemiz daha kolaylaşacaktır. Bunun için, Emevî döneminde ve daha çok **Quteybe bin Muslim el-Bâhilî** (M 669-715) komutasında Arap ordularının, Türkistan'ı işgal ederken halkın kutsallarına karşı giriştikleri sert faaliyetleri hatırdan çıkarmamak gerekir.[4] Putların yığınlar hâlinde ve kalabalıkların gözleri önünde ateşe verilmesi, büyük ihtimalle halkın yüreğinde ve vicdanında onulmaz yaralar açmış ve bu acı inanılmaz bir öfke ile karışık olarak -bin yıl boyunca- günümüze kadar devam etmiştir. Bu öfkenin etkisiyledir ki cumhuriyet döneminde milyarlarca lira harcanarak Türkiye'nin her köşesi heykellerle donatılmış, 5186 sayılı yasa çıkarılmış, mezar ve türbeler mermerlerle süslenmiştir. Türkiye âdeta bir heykeller, mezarlıklar ve türbeler açık müzesi hâline getirilmiştir.

Yine bu öfkenin etkisiyledir ki Türk insanı, Arapları tarihin hiçbir döneminde affetmemiş, onları sevmemiş, onları kendine yakın görmemiş, onlara güvenmemiş ve her fırsatta onları aşağılamıştır.[5]

İlginçtir ki çok keskin bir Türk milliyetçisi olmasına rağmen Nihal Atsız, nakledilen vasiyetnamesinde, Arapları yeni düşmanlardan saymaktadır.[6] Bu, onun geniş bir kültüre sahip olmadığını göstermektedir. Çünkü Arap düşmanlığı oldukça eski bir meseledir. Onları, yaklaşık beş yüz yıl boyunca kendi bayrakları altında yönetmiş olmalarına rağmen Türkler, Arapları hiçbir zaman-gerçek anlamda-vatandaşlar olarak görmemiştir. Örneğin, Selçuklu ve Osmanlı yönetimleri, Anadolu'nun güney sınırlarına Türkmen kabilelerini yerleştirmiş, bu sayede Arapların kuzeye doğru açılarak Türk toplumuna karışmalarını önlemişlerdir. Günümüzde savaştan kaçan Araplara kucak açılmışsa, bu tutum konjonktürün zorunlu kıldığı politikaların gereğidir. Bütün bunların yanı sıra Türkler, İslâm öncesi kutsallarına -özellikle ölü kültüne- olan bağlılıklarını devam ettirmek suretiyle Arap unsuruna karşı nefret ve öfkelerini canlı tutmak istemişlerdir. Öbür yandan Arapların genel anlamda sergiledikleri gerilik, sertlik, görgüsüzlük, disiplinsizlik; içine sürüklendikleri cehâlet ve ilkellik, Türklerin Müslümanlığa daha sıkı sarılmalarına yol açmıştır. Nitekim; **"İslâm, böylesi rezil, kepaze ve perişan bir milletin dini olduğuna göre Türk insanı bu dine girmeyi zül sayar!"** gibi bir kanaatin Türkler arasında yaygınlaşmış olabildiğine ihtimal vermek gerekir. Yüksek sesle ilân edilmiyor olsa bile bu tutum ve kanaatin Türkler arasında yaygın olduğunu, tarihsel ve sosyolojik gerçekler kanıtlamaktadır.

Ölmüş insana gelince; İslâm'a göre onun defteri dürülmüştür, durumunu Allah'tan (cc) başka hiç kimse bilemez, onunla iletişim kurmak imkânsızdır. Mü'min olarak öldüğüne inanılıyorsa -gerçek şehit hariç-

3. age, s. 101

4. Tarihçi Zekeriya Kitabçı, İbn Kesîr'in Tarihi'nden yararlanarak Quteybe bin Müslim'in kardeşine verdiği talimatı şöyle kaydetmektedir:

   "Semerkant'a gelen bütün yolları tutmasını, şehir kapılarından hiçbir müşriğin (Türk) girmesine müsaade etmemesini, her türlü silah taşımayı -isterse bir demir parçası olsun- yasak etmesini, aksine davrananlar olursa derhâl öldürülmesini tavsiye etmiştir. Bu şiddet tedbirleri öyle insafsız bir şekilde uygulanmıştır ki şehre mutlaka girmesi icab eden kimselerin ellerine balçıktan mühürler vurulmuş, ancak bu balçık kuruyuncaya kadar şehirde kalmalarına izin verilmiştir. Aksi takdirde bunlar derhâl öldürülmüşlerdir. Böylece Quteybe, muharip Türk unsurunu tamamen etkisiz bir hâle getirmek istemiştir."

   bk. Zekeriya Kitapçı, Orta Asya'da İslâmiyetin Yayılışı ve Türkler, 3. Baskı, s. 168-169, Konya, 1994

5. Araplaşmış bir Türk olan Halep eşrafından Abdurrahman el-Kevâkibî adlı aktivist. Eserlerinden birinde Türklerin Arapları şu sözlerle aşağıladığını tespit etmiştir:

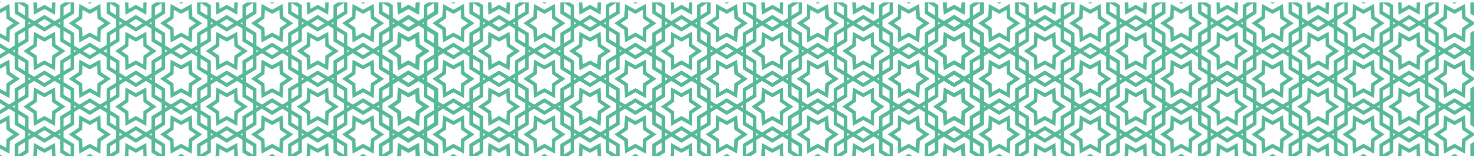
   "Dilenci Arap (baldırı çıplak bedevî)", "kör fellah", "Arap çingenesi", "Kıptî Arap", "ne Şam'ın şekeri ne Arap'ın yüzü" "pis Arap", "Arap tabiatı", "Arap çenesi", "bunu yaparsam Arap olayım", "nerede Arap, nerede tambur", siyah kedi ve köpeklerin "Arap Arap" diye çağırılması...

6. Nihal Atsız'ın vasiyetnamesi şöyledir:

   "Yağmur oğlum! Bugün tam bir buçuk yaşındasın. Vasiyetnameyi bitirdim, kapatıyorum. Sana bir resmimi yadigâr olarak bırakıyorum. Öğütlerimi tut, iyi bir Türk ol.

   Komünizm bize düşman bir meslektir. Bunu iyi belle.Yahudiler bütün milletlerin gizli düşmanıdır. Ruslar, Çinliler, Acemler, Yunanlılar tarihî düşmanlarımızdır. Bulgarlar, Almanlar, İtalyanlar, İngilizler, Fransızlar, Araplar, Sırplar, Hırvatlar, İspanyollar, Portekizliler, Romenler yeni düşmanlarımızdır. Japonlar, Afganlılar ve Amerikalılar yarınki düşmanlarımızdır. Ermeniler, Kürtler, Çerkezler, Abazalar, Boşnaklar, Arnavutlar, Pomaklar, Lazlar, Lezgiler, Gürcüler, Çeçenler içer(de)ki düşmanlarımızdır. Bu kadar çok düşmanla çarpışmak için iyi hazırlanmalı.

   Tanrı yardımcın olsun! Nihal Atsız, 4 Mayis 1941"

Müslümanlık kesinlikle ayrı, İslâm da ayrı bir dindir. Çünkü Müslümanlık İslâm'dan tamamen ayrı bir din olarak inşa edilmiştir; bu dinin temel taşını da esasen ölmüş insan oluşturmaktadır.

yıkanır, kefenlenir, namazı kılınır, ondan sonra da camilere ve yerleşim birimlerine uzak bir mezarlığa defnedilerek terk edilir. Rahmetle anılabilir, fakat ruhuna Kur'ân okunamaz, mezarı özenle yapılamaz, üzerine bina inşa edilemez. Ölmüş insanın, aslında dinin özüyle hiçbir alâkası yoktur.

Müslümanlıkta ise yıkama, namaz ve defin dışında bu kuralların hiçbiri geçerli değildir. Bunlar da İslâm'dan aşırılmıştır. Nitekim -ısrarla tekrarlandığı üzere- **Müslümanlık** kesinlikle ayrı, **İslâm** da ayrı bir dindir. Çünkü Müslümanlık İslâm'dan tamamen ayrı bir din olarak inşa edilmiştir; bu dinin temel taşını da esasen ölmüş insan oluşturmaktadır. Yani başka bir ifade ile ceset ve mezar, Müslümanlığın özünü ilgilendirmektedir. **Salâtin** camilerinin kıble cephesindeki mezarlıklar, bu konuda bize önemli mesajlar vermektedir. Bu alâkanın esprisini ise -biraz sonra değinilecek olan- **"üveysîlik"** inancında aramak daha doğru olur. Bu nedenle Türk insanının neden mezarla devamlı surette haşır neşir olduğu sorunsalına dönmemiz ve İslâm'a karşı vaktiyle kurulmuş tarihî komployu yeniden irdelememiz gerekiyor.

Dünyada Türkler kadar mezarlarla -meftuniyet derecesinde- meşgul olmuş hemen hiçbir insan topluluğu bulunmadığını söylemek mübâlağa sayılmamalıdır. Bu da M 707-715 yılları arasında, Türkistan'ın hemen her kentinde, Arap askerî güçleri tarafından putların toplu şekilde imha edilmiş olmasına karşı duyulan tarihî tepkinin eyleme dönüşmüş şeklinden başka bir şey değildir. Ancak Arap askerlerine yöneltilmesi gereken öfke ve tepkinin İslâm'a yöneltilmiş olması çok ilginçtir. İslâm'a karşı kurulan komplonun karakterine bakıldığında bu tepkiyi -Türkün lisan-ı hâliyle- şöyle yorumlamak gerekiyor:

"Siz, geldiniz vatanımızı işgal ettiniz, topraklarımızda can ve mal telefatına yol açtınız, üstelik derin bir saygıyla ibadet ettiğimiz putlarımızı da ateşe verip onları gözlerimizin önünde yaktınız... Ancak siz sadece maddi varlıklarımızı tahrip ettiniz; biz ise sizin manevi kaynağınızı kurutacağız, böylece sizin ruhunuzu söndüreceğiz. Üzerinde titrediğiniz o tevhid inancınızı öyle bir tahrip edeceğiz ki çok geçmeden siz de aynen bizim gibi putperest toplumlar olacaksınız. Bunun hiçbir zaman farkına da varamayacaksınız. Çünkü sizlerle birlikte yine namaz kılacağız, yine oruç tutacağız ve dininizin emrettiği bütün ibadet şekillerini uygulayacağız. Ama biz aynı zamanda dilinizi de kullanarak Seyr-u süluk diye bir eğitim sistemi getireceğiz, vahdet-i vücud, Allah aşkı, marifetullah, fenâfillâh, bekâbillah gibi nice nice ilavelerle dininizi öyle bir dejenere edeceğiz ki onu kıyamete dek bir daha kurtaramayacak, eski hâline döndüremeyeceksiniz!.."

Evet, Türk Müslümanlığının projesini kuranlar -yani sırf tarîkat teorisyenleri- ve zaman içinde onu yapılandırarak uygulama alanına koyanlar -silsile babaları- çok büyük ihtimalle böyle düşünmüşlerdir. Öfke ve tepkiden kaynaklanan bu kanaatin daha sonraki Türk kuşaklara da -bilinçli olarak- aynen intikal etmiş olduğunu ileri sürmek ise abartıdan öte bir ahlâksızlık örneğidir. Ancak şu kadarını söylemek mümkündür: Sonraki kuşaklar büyük ölçüde bilgisizliğin ve duygusallığın kurbanları olarak bu tuzağa düşmüşlerdir. Ataların batıl inanışları onlara hak suretinde yansımıştır. Aynı zamanda Arapların verdiği kötü örnekler,

Türk kuşaklarını tarih boyunca İslâm'a karşı alarm hâlinde tutmuştur. Bu nedenle son bin yıldır atalar kültünün etkisi altında yönlenmiş ve şartlanmışlardır. Dolayısıyla din olgusuna Müslüman Türkler -eskiden beri- geleneksel ve folklorik etkinlikler olarak bakmış, bu yüzden **İslâm** ile **Müslümanlık** arasındaki farklar onları hiçbir zaman ilgilendirmemiştir; bu konuda herhangi bir karşılaştırma yapmamış, arayış içine girmemiş, girme ihtiyacını da duymamışlardır. İşte bu sırf taklit kültürü yüzündendir ki Müslümanlar tevhid ve iman kavramlarını hiçbir zaman ciddiye almamışlardır. Geleneksel olarak, **"kelime-i tevhid"**i ve **"kelime-i şehadet"**i rutin bir tekrarla telâffuz etmeyi alışkanlık hâline getirmiş olsalar bile bu iki temel ikrarı sindirmek için çok derin düşünme ihtiyacını duymamışlardır. Oysa vurgulamak gerekir ki **İslâm** sırf **tevhid** demektir. **Tevhid** deyince de yalnızca ve yalnızca **İSLÂM** akla gelmelidir. Evet; yani İslâm demek -her şeyden önce-: **"Allah birdir"** demektir. İlginçtir ki Müslümanların büyük bir kısmının **-gerçekten-** Allah'ın birliğine inandıklarını söylemek güçtür. Bu konudaki en büyük engel ise -çok büyük ihtimalle- **"mezar sevdası"**dır.

İslâm'ın, kendi bağlılarını, **ceset ve mezardan büyük bir duyarlılıkla uzak tutmaya çalışmış olması** dikkat çekicidir. İslâm'ın bu karakteri, iman kalesinin temel taşı olan Tevhîdi, -politeizmin tehlikelerine karşı- koruyan sağlam bir zırhtır. Türkistanlı bazı barbarlar tarafından -hemen hiç kimsenin bakamadığı bir açıdan- bu zırhın 1200'lerde keşfedilmesi, Türklerin tarihinde bir dönüm noktasıdır ve son derece önemli bir olaydır. Dolayısıyla, şimdiye dek hemen hiçbir araştırmacının dikkatini çekmemiş olan bu noktanın ne kadar ehemmiyetli olduğunu ve barındırdığı sırları artık ifşa etmenin zamanı gelmiştir.

M 700-1200 seneleri arasında tarihî birikime sahip olmayı nasılsa başarabilmiş mistik bir topluluğun (bir derviş zümresinin) bu zırhı keşfettiği ve -onu ortadan kaldırmak için- mutlaka çok gizli istişareler yaptıkları anlaşılmaktadır. Bu istişarelerin ille de yazılı belgelerle kanıtlanması gerekmez. Nitekim bu ekibin ifadeleri ve **"tarîkat kuralları"** adı altında geliştirdikleri kavramlar ve kullandıkları anlatım üslupları onları ele vermektedir. Bütün bu ilkeler ve kavramlar arasında özellikle **"üveysilik"** adı altında tasarladıkları inanış, bu tarihî komplonun nirengi noktasını oluşturmaktadır. O dönemde bunun için gerekli malzemeler de 500 yıllık bir zamanın akışı içinde zaten hazır hâle gelmişti. Nasıl mı?

Türkistan'ın Araplar tarafından işgali sırasında yaşanmış dramatik olayların, halk arasında uzun süre konuşulmuş olduğu muhakkaktır. Bu olayların halk üzerinde derin etkiler bıraktığı da inkâr edilemez. Dolayısıyla **Ali**'ye (ra) ve soyuna yaşatılan acılar, nasıl ki yüz yıllar boyu işlenerek bu olaylardan çeşitli destanlar, din ve mezhepler üretilmiş ise Türkistan'ın işgali sırasında olup biten hadiselerden de mutlaka benzer şekilde çeşitli inanışlar uydurulduğu akla gelmektedir. Bir ilham kaynağı hâline gelen bu söylencelerin belli çevreleri (özellikle ozanları ve dervişleri) harekete geçirdiğini varsaymak gerekir. İşte bu adamlardan, aralarında anlaşmış bir çetenin kolları sıvayarak **"üveysîlik"** adı altında bir inanış üzerinde yoğunlaştıklarını burada deşifre etmek gerekiyor. Peki, üveysilik nedir, ne işe yaramış ve sözü edilen derviş çetesi bunu nasıl geliştirmiş, nasıl kurumsal hâle getirebilmiştir? İlerleyen satırlarda, bu soruların cevapları üzerinde bir nebze durulacak olsa da aslında bu konuya ilişkin bilgileri buraya sığdırmak mümkün değildir.

Üveysîlik; bir tarîkat şeyhinin, -yaşamakta olduğu çağdan çok önceleri- ölmüş tarîkat rûhânîlerinden biriyle buluşarak, görüşerek (?) onun bilgilerinden yararlanması inancıdır. Bu iki kişi arasındaki zaman farkı bazen yüzyıllarla ifade edilebilir. Örneğin; Nakşbendî Tarîkatı'nın kurucusu olduğu söylenen Şah-ı Nakşbend'in (öl. M 1389), -kendisinden 139 yıl önce ölmüş olan- Abdulkhâlıq Gucdewânî ile görüştüğü ve ondan mezun olduğu ileri sürülmektedir.[7]

İşte Müslümanlık dininin temel taşı budur. Bu dinin animist bir temele dayandığı bu suretle ortaya çıkmaktadır. Böyle bir zemin üzerinde inşa edilmiş bir dinin ise, İslâm ile ilişkilendirilmesinin bilimsel hiçbir izahı olamaz. Böylece aslî değerlerin yozlaşmasıyla -ya da yozlaştırılmasıyla Müslümanlığın, İslâm'dan bir çeşit dönüşmüş olabileceği şeklindeki tez, bütünüyle çürümüş olarak karşımıza çıkmaktadır.

---

7. bk. Feriduddin AYDIN, Tarîkatta Râbıta ve Nakşbendîlik, 4. Baskı, s. 68, Tevhid Basım Yayın, İstanbul, 2018; ayrıca bk. Feriduddin AYDIN, Geçmişten bugüne Nakşbendilik (Tarîkatçılığın Sırları ve Şifreleri), s. 175, (Feriduddin Aydın Özel Kütüphanesi) Eser henüz yayımlanmamıştır.

Müslümanlık komplosunun -Nakşbendîliğin kurucuları olan- Türkistan dervişleri tarafından "üveysîlik" temeli üzerinde tertip edildiğini kestirmek kolaylaşır. Bu komplocu dervişlerin "üveysîlik" projesindeki çıkış noktaları ise Uweysu'l-Qarenî adlı bir zattır.

Peki, bu dervişler kimlerdi ve bunu nasıl becerebildiler? Bu sorunun ikinci şıkkının çok özetlenmiş cevabı esasen yukarıdaki satırlar içinde verilmiştir. Ancak elbette bu yeterli değildir. Onun için önce bu dervişlerin kim olduklarına bakalım.

Önce belirtmek gerekir ki tarih, -İslâm'ın saptırılmasında etkisi bulunmuş- başlıca iki zümreyi tespit etmiştir. Bunlardan ilk topluluk yaklaşık olarak M 800-1000 yılları arasında yaşamış olan -çoğu Araplaşmış Fars kökenli- sûfîlerdir. Bunlar, daha çok Irak'ta, Horasan bölgesinde ve kısmen de Mısır'da ortaya çıktılar. **"İlk zâhidler"** olarak da tanınırlar. Bunların ünlü ilklerinden biri **İbrahim bin Edhem** (öl. M 779), sonuncularından biri de **Saîd bin Selâm el-Mağribî**'dir (öl. M 985). Bunların biyografilerini ve ürettikleri yeni kavramları derleyerek ciddi bir te'lif disiplini çerçevesinde kitaplaştıran, **Ebû'l-Qâsım Abdulkerîm el-Quşeyrî**'dir.**Quşeyrî'nin Risâlesi**'nde, bu şahsiyetlerin inanışları ve mistik anlayışları arasında **"üveysîlik"** adı altında bir kavram bulunmamaktadır. Işıkçı Nakşbendîlerin iddiasına göre **"İbrahim bin Edhem**[8] **ile Ebû Yezîd-i Bestâmî üveysîdirler."**(?)[9] Ancak bu iddialara kanmak ya da genelleme yaparak bu ilk zâhidler zümresinin tümünü itham etmek haksızlık olur. Çünkü, en azından, bunların sözlerinde ve eserlerinde tahrîfât yapılmış olabilir. Ayrıca, menâkıb kitaplarında bu şahsiyetleri göklere çıkarmak isteyenlerin oldukça abartılı sözleri dikkat çekmekte, bu tür anlatımların uydurma olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Nitekim ne **Quşeyri**, ne de ondan önce ve sonra bu zümre hakkında kitap yazmış olan müellifler, eserlerinde, bu topluluktan birinin üveysîlikle ilişkili olduğu yolunda herhangi bir söz söylememişlerdir. Bundan şu sonucu çıkarabiliriz: Ne **İslâm** ne de **Müslümanlık** tarihinde, **Bahâuddîn Buhârî**'nin yaşadığı (1318-1389) yıllara kadar mistik dünyada üveysîlikten söz eden biri hakkında bilgi yoktur.

İkinci topluluk ise **Ahmed-i Yesevî** (öl. M 1166) ve **Abdulkhâlıq Gucdewânî** (öl. M 1179) ile başlayan ve **Muhammed Hâcegi-i Emkenegi** ile biten Türkistanlı dervişlerdir. İşte **"üveysîlik"** inancını bunlar üretmişlerdir. Demek ki İslâm'dan intikam almak için 500 yıl beklemek gerekiyordu. Niçin? Çünkü Türkistan'ın Araplar tarafından işgal edildiği yıllarda Türk topluluklarının yaşadığı şok, ancak bu dönemde etkisini büyük ölçüde yitirmiş, aynı zamanda bu süre boyunca birikmiş olan söylenceler, yeni bir din inşa etmek için yeterli malzemeyi oluşturabilmiştir.

Üveysîliğe gelince, bu inanış, İslâm'ı temelinden yıkarak ortadan kaldırmanın, hatta Allah Teâlâ'nın varlığını inkâr etmenin kutsal anahtarıdır denebilir. Çünkü:

• Bu inanış; diri bir insanın, on yıllar, hatta yüz yıllar önce ölmüş bir insanla iletişim kurabilme iddiası üzerine kurulmuştur.

---

8. bk. Bir grup Nakşbendi, Türkiye Gazetesi, İslâm Âlimleri Ansiklopedisi, 2/226, İstanbul
9. bk. عبد المجيد بن محمّد بن محمّد الخانيّ، الحدائق الورديّة في حقائق أجلاء النقشبنديّة ص/79

• Bu inanışa göre; böyle bir iletişimle bir araya gelen iki insan, o kadar yüceler yücesi kimselerdir ki zaman kavramı onlar için söz konusu değildir. Çünkü onlar vaktiyle "**fenâ** makamını aşarak **bekâ** makamına yükselmiş, Allah'ta eriyerek O'nunla bütünleşip sonsuzlaşmışlardır." Aslında Allah kavramı bu inanışta âdeta buharlaşmıştır; sadece sembolik bir anlam ifade etmektedir.

• Bu inanışta, -yaşamakta olduğumuz **dünya** âleminden, **A'râf** âleminden ve **âhiret** âleminden başka, ayrıca- bir de **rûhâniyet** âlemi vardır.

• Yukardaki üç maddeye burada sığdırılması mümkün olmayan ayrıntılara göre -haşaa!- Allah'ın, cennetin, cehennemin, hesabın, sualin, ve mizânın hiçbir önemi yoktur.

• Tarîkatçılık, râbıtacılık, ermişlik, evliyacılık, kerâmetçilik ve türbecilik, üveysîlikten türetilmişlerdir.

• Bu sırlar, her çağda sayıları genelde üçü dördü geçmeyen Nakşbendî zümresinin en üst statüsüne sahip şeyhler arasında ancak paylaşılır. Başka hiç kimseye asla sızdırılmaz. Müslümanlığın esas patronları bunlardır. Ancak bu patronaj ikincil statüdeki onlarca Nakşî şeyhi tarafından yürütülür. Kendilerine avâm gözüyle bakılan Nakşbendî kalabalıklar tarafından din ve tarîkat adına paylaşılan yığınlarca çelişik inanışlar, hikâyeler ve efsaneler ise bu elit tarafından hiçbir zaman ciddiye alınmaz. Zaten bu kalabalıklar sırf propaganda için kullanılan bir araçtan başka bir şey ifade etmezler. Karmaşık gibi gözüken bu yapı, son 600 yıldır Türk Müslümanlığına altyapı hizmeti vermektedir. Ayrıca bir yandan Alevilik tarafından dejenere edilmesini önlemekte, öbür yandan İslâm'a dönüşmesini engellemektedir. Bu suretle Nakşbendîlik Türk Müslümanlığını ayakta tutmaktadır. Onun için Nakşbendilikle Müslümanlık arasında çok ciddi bir organik ilişki mevcuttur.

Bütün bunlar üst üste konduğunda Müslümanlık komplosunun -Nakşbendîliğin kurucuları olan- Türkistan dervişleri tarafından **"üveysîlik"** temeli üzerinde tertip edildiğini kestirmek kolaylaşır. Bu komplocu dervişlerin **"üveysîlik"** projesindeki çıkış noktaları ise **Uweysu'l-Qarenî** adlı bir zattır. Resûl (sav) döneminde yaşadığı, ancak onunla bir araya gelemediği, fakat kendisine derin bir sevgi beslediği rivâyet edilmektir.[10] Hikâye sadece bundan ibarettir. Ne var ki bu hikâyeden zaman içinde, önce Nakşbendîlik adı altında bir örgüt, ardından da Müslümanlık diye bir din üretilmiştir. Bu inanışa göre, "**İbrahim bin Edhem** adlı Zahid, (ruhaniyet âleminde) **Uweysu'l-Qarenî** adlı zâhid ile buluşmuş ondan istifâde etmiştir." Oysa **Uweysu'l-Qarenî**, M 657 yılında **Ali** (ra) komutasındaki ordu saflarında (Sıffin savaşında) **Muaviyeci** güçlere karşı çarpışırken şehid olmuştur. **İbrahim bin Edhem** ise M 714 yılında **Afganistan**'ın **Belh** kentinde doğmuştur. Bu iki tarih arasında tam 57 yıl vardır. Bu da demektir ki bu iki şahsiyet birbirlerini asla görmemişlerdir. Başka bir iddiaya göre de aynı iletişim ve buluşma **Ebûyezîd-i Bestâmî** ile **Câfer es-Sâdık** arasında yaşamıştır.[11] Hâlbuki **Bestâmî, Câfer es-Sâdık**'tan 38 yıl sonra doğmuştur. Aynı şekilde Nakşbendi Tarîkatı'nın kurucusu **Bahauddîn Buhârî**'nin, doğumundan çok önceleri ölmüş bulunan **Abdulkhâlıq Gucdewânî** ile buluşup görüştüğü ileri sürülmektedir.[12] Hâlbuki **Gucdewânî**, M 1179'da ölmüş, **Buhârî** de M 1318'de doğmuştur. Bu iki tarih arasında ise 139 yıl gibi bir zaman aralığı vardır. **Gucdewânî**'nin Hızır (as) ile görüştüğü de ayrı bir iddiadır.[13]

Türk Müslümanlığını arka planda yönlendiren Nakşbendiliğin gizli manzarasından bazı önemli kareler işte bunlardır. Onun için; **Acaba, İslâm ile Müslümanlık aynı şey mi**, diye bir soru karşısında kendilerini bulanlar, buradaki belgesel bilgilerden yola çıkarak artık makul bir cevap bulabilirler.

---

10. Güvenilir bir ünlüler ansiklopedisi olan el-A'lâm'da, Uweysu'l-Qarenî (أويس القرني) hakkında çok kısa bilgiler yer almaktadır. Arapçadan Türkçeye çevirdiğimiz bu bilgiler şöyledir:

"Tabiîn kuşağının ulularındandır. Tam adı Uweys bin Âmir bin Cuz' bin Mâlik el Qarenî'dir. Murâdoğlu, Naciyeoğlu, Radmânoğlu Qaranoğulları oymağındandır. İleri gelen zâhidlerdendir. Köken olarak Yemenlidir. Tenha yerlere ve çöllere çekilirdi. Resûl (sav) hayattayken o da yaşıyordu. Fakat onu göremedi. Ömer'i (ra) ziyaret etti ve Kûfe'ye yerleşti. Ali'nin (ra) ordusunda Sıffin savaşına katıldı. (Muaviye'nin askerleri tarafından) şehid edildiği sanılmaktadır."

bk. Khayruddîn Zirikli, el-A'lâm, 2/32, 11. Baskı, Dar el-İlm Lilmalayin, Lübnan, Beyrut, 1995

11. bk. محمّد بن عبدلله الخانيّ، البهجة السنيّة في آداب الطريقة النقشبنديّة ص/ 11. طبعة مصر – 1421 هـ;

Ayrıca bk. Aynı kaynak PDF, s. 19, https://img.webme.com/userfiles/alhaqqani/37-bahjat.pdf;

Ayrıca bk. عبد المجيد بن محمّد بن محمّد الخانيّ، الحدائق الورديّة في حقائق أجلاّء النقشبنديّة ص/ 79. القاهرة – 8031 هـ.

12. bk. عبد المجيد بن محمّد بن محمّد الخانيّ، الحدائق الورديّة في حقائق أجلاّء النقشبنديّة ص/ 621. القاهرة – 8031 هـ.

13. bk. عبد المجيد بن محمّد بن محمّد الخانيّ، الحدائق الورديّة في حقائق أجلاّء النقشبنديّة ص/ 111. القاهرة – 8031 هـ

DEĞERLİ İNSAN, KULAĞINDAN GİRENİ YÜREĞİNE GÖMEN İNSANDIR

İki komşu ülkenin hükümdarları birbirleriyle savaşmazlar, ama her fırsatta birbirlerini rahatsız ederlerdi. Doğum günleri ve bayram gibi özel günlerde birbirlerine ilginç armağanlar göndererek hediyeleşirlerdi. Böylece birbirlerine zekâ üstünlüğü gösterisi yapabiliyorlardı.

Hükümdarlardan biri, günün birinde ülkesinin en önemli heykeltıraşını huzuruna çağırdı. Birer karış yüksekliğinde, altından, birbirinin tıpatıp aynısı üç insan heykeli yapmasını istemişti. Aralarında bir fark olacak, ama bu farkı sadece ikisi bilecekti. Heykeller hazırlandı ve doğum gününde ulaşması için komşu ülke hükümdarına gönderildi. Heykellerin yanına bir de mektup konmuştu.

Şöyle diyordu heykelleri yaptıran hükümdar: "Doğum gününü bu üç altın heykelle kutluyorum. Bu üç heykel birbirinin tıpatıp aynısı gibi görünebilir. Ama içlerinden biri, diğer ikisinden çok daha değerli ve farklıdır. O heykeli bulunca bana haber ver."

Hediyeyi alan hükümdar, önce heykelleri tarttırdı. Üç altın heykel gramına kadar eşitti. Ülkesinde sanattan anlayan ne kadar insan varsa çağırttı. Hepsi de heykelleri büyük bir dikkatle inceledi, ama aralarında bir fark göremediler.

Günler geçti. Bütün ülke hükümdarın sıkıntısını duymuştu ve kimse çözüm bulamıyordu. En sonunda, hükümdarın fazla isyankâr olduğu için zindana attırdığı bir genç haber gönderdi. İyi okumuş, akıllı ve zeki olan bu genç, hükümdarın bazı isteklerine karşı çıktığı için zindana atılmıştı. Başka çaresi olmayan hükümdar bu genci çağırttı. Genç, önce heykelleri sıkı sıkıya inceledi, sonra çok ince bir tel getirilmesini istedi. Teli birinci heykelciğin kulağından soktu, tel heykelin ağzından çıktı. İkinci heykele de aynı işlemi yaptı. Tel bu kez diğer kulaktan çıktı. Üçüncü heykelde ise tel kulaktan girdi, ama bir yerden dışarı çıkmadı. Bununla birlikte telin sığabileceği bir kanal kalp hizasına kadar iniyor, oradan öteye gitmiyordu. Kendisine gönderilen hediyenin manasını anlayan hükümdar, heykelleri gönderen komşu hükümdara şu cevabı yazdı:

"Kulağından gireni ağzından çıkartan (sır saklamayan) insan makbul değildir. Bir kulağından girenin diğer kulağından çıktığı (öğüt dinlemeyen) o insan da makbul değildir. En değerli insan, kulağından gireni yüreğine gömen insandır, (öğüt tutan ve ketum olan makbuldür). Bu çok değerli ve anlamlı hediyen için çok teşekkür ederim."

Kalem, bilgi ve hakikati zaman ve mekân içerisine hapsetmez. Onu çağlara ve dünyanın ücra köşelerine ulaştırır. Materyaller değişebilir. Zaman olur taş, kemik, yaprak, ağaç vb. kullanılır; zaman olur tahta, kâğıt, bilgisayar, telefon, tablet, saat vb. materyaller... Fakat bilgi aktarımının yazı/kalem yoluyla intikali hiç bitmemiştir.

KALEMİN KELAMI

Özcan YILDIRIM
ozcanyildirim@tevhiddergisi.org

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ (1) خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ (2)

اِقْرَأْ وَرَبُّكَ الْاَكْرَمُ(3)

الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ (4) عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ (5)

Er-Rahmân ve Er-Rahîm olan Allah'ın adıyla (okumaya başlıyorum.)

1. Yaratan Rabbinin adıyla oku!
2. O, insanı bir kan pıhtısından yarattı.
3. Oku! Rabbin (en cömert ve ihsanı en bol olan) El-Ekrem'dir.
4. O ki; kalemle (yazmayı) öğretendir.
5. İnsana bilmediğini öğretti."[1]

---

1. 96/Alak, 1-5

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun...

"O ki; kalemle (yazmayı) öğretendir. İnsana bilmediğini öğretti."[2]

Önceki yazılarımızda Allah'ın (cc) insanı yarattığından bahisle, O'nun El-Ekrem oluşu üzerinde kalem oynatmaya çalışmıştık.

Hatırlayalım; "Oku! Rabbin kerem sahibidir." ayetine binaen Allah'ın, kulları üzerindeki sayısız nimetlerinden bahsetmiştik. Konumuz olan hemen akabindeki ayette ise Allah (cc) bu nimetleri arasında en önemli olanın altını çiziyor. Filoloji/Dil bilimi açısından bakıldığında da 4 ve 5. ayetler اَلَّذِي/Ellezî ism-i mevsulu ile birbirine bağlanmıştır, ki ism-i mevsul, kendisinden sonra gelen cümleyi önceki cümleye bağlar. Yani Allah'ın El-Ekrem oluşunun tecellilerinden biri, insana kalemle öğretmesi ve bilmediğini öğretmesidir, diyebiliriz.

Konunun ehemmiyetine, insan hayatına nasıl yansıdığına dair düşüncelerimize geçmeden evvel kalem kavramının Kur'ân ve sünnetten ihtisarla semantik/anlam analizini yapmaya çalışalım.

Kur'ân ve Sünnette Kalem Kavramı

Kur'ân'da dört yerde geçer kalem kelimesi. İki tanesi müfred/tekil, iki tanesi cemî/çoğul. Bir tanesi bu surede -Alak Suresi'nde- geçer. Kalem kelimesinin geçtiği diğer ayetler ise şöyledir:

"Nûn. Kaleme ve yazdıklarına andolsun ki, Sen, Rabbinin nimeti sayesinde asla deli/cinlenmiş değilsin. Şüphesiz ki (onların bu eziyetlerine sabretmen karşılığında) senin için kesintisiz bir ecir vardır."[3]

"Bu (bilgiler), sana vahyettiğimiz gaybın haberlerindendir. (Yoksa) hangisi Meryem'in bakımını üstlenecek diye (kura çekmek için) kalemlerini attıklarında, sen onların yanında değildin. Onlar tartıştıkları vakitte de sen yanlarında değildin."[4] [5]

"Şayet yeryüzündeki ağaçlar kalem, denizler de (mürekkep olsa) ve yedi deniz de (mürekkep olup) eklense (Allah'ın kelimelerini/ilmini yazmaya kalksalar) yine de Allah'ın kelimeleri/ilmi bitmez. Şüphesiz ki Allah, (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) Azîz, (hüküm ve hikmet sahibi olan) Hakîm'dir."[6]

Hadislerde ise kalem kelimesi bazı yerlerde kader anlamında kullanılmıştır:

İbni Abbas (ra) anlatıyor:

"Bir gün Allah Resûlü'nün arkasında bulunuyordum. Bana dedi ki: 'Delikanlı! Sana bazı öğütler vereyim: Allah'ı(n dinini) muhafaza et ki Allah da seni muhafaza etsin. Allah'ı(n dinini) muhafaza et ki O'nu karşında (yardımında) bulasın. Bir şey istediğinde Allah'tan iste... Kalemler kaldırılmış, sayfalar kurumuştur."[7]

Miraç hadisesinin anlatıldığı rivayette şu ifade yer almaktadır:

"Peygamber (sav) şöyle dedi: 'Sonra ben çok yükseklere çıkarıldım, nihayet kalemlerin cızırtılarını işittiğim yüksek bir yere ulaştım...'"[8]

Süraka b. Cu'şum'dan (ra) rivayet edildiğine göre kendisi şöyle demiştir: "Ben Resûlullah'a (sav) dedim ki: 'Ya Resûlallah! Amel, kaderleri çizen kalemin yazdığı mukadderatın cümlesinde mi ki artık kalem onun işini tamamlamış ve kurumuştur? Yoksa amel (kişinin ilerideki tavrına) göre mi gerçekleşir?' Resûlullah (sav) şöyle cevap verdi: 'Amel, kalemin yazıp kuruduğu hususlar içindedir. Herkes yaratıldığı hususa müyesser kılınır.' "[9]

"Allah önce kalemi yarattı ve 'Yaz.' buyurdu. Kalem, 'Ne yazayım?' dedi. Allah (cc), 'Kaderi ve ebediyete kadar olup bitecek her şeyi yaz.' buyurdu."[10]

Bunun dışında "Üç kişiden kalem kaldırılmıştır." ifadelerinin bulunduğu hadislerde ise kalem sorumluluk anlamına gelmektedir.[11]

Bu kısa açıklamadan sonra Alak Suresi ve Kalem Suresi'nde işaret edilen; kelamı ve bilgiyi zapt eden; eğitim ve öğretim vasıtası olan kaleme ve önemine geçiş yapabiliriz.

---

2. 96/Alak, 4-5
3. 68/Kalem, 1-3
4. 3/Âl-i İmran, 44
5. Burada, yontularak yapılan ve kura çekmek için kullanılan oklar kastedilmektedir.
6. 31/Lokmân, 27
7. Tirmizi
8. Buhari, Müslim
9. İbni Mace
10. Tirmizi
11. Ebu Davud, Ahmed

Evet, kalem bilgileri, kelamları zapt eder. Çağlara taşır.
Her kelamı kuşatır. Her kelimeyi hapseder ve ifade edebilir.

Kalem ve Etimoloji

Kalem sözlükte, "kamış, tırnak, bitki sapı, mızrağın ve sırığın boğumu gibi sert bir şeyi kısaltmak, kesmek, budamak, açmak, ucunu sivriltmek" anlamlarına gelen "قَلْم/kalm" ya da "قَلَم/k-l-m" kökünden türemiş bir isim olup; ucu açılmış, budanmış, yazı için ucu sivriltilen, kendisiyle yazı yazılan her türlü alete denilmektedir. Çoğulu "اَقْلَام/Eklâm" veya "قِلَام/kılâm"dır.

Kalem kelimesi aynı zamanda, tüy ve temren kısmı bulunmayan, falda kullanılan ok, "fal oku" demektir. İnsanların kumar oynaması ya da kura çekmesi de bu kelimeyle ifade edilir. Yunancada "sulak yerde yetişen kamış, hasır otu, Hint kamışı" manalarına gelen "kalamos" ile Latince "kalamus" kelimelerinden türeyen kalem; önce Arapça'ya ve oradan da Türkçe'ye geçmiştir.

Tarih öncesi devirlerden itibaren coğrafi bölgelere, kullanılan yazı malzemesinin türüne ve yapısına göre farklı biçimde kalemler geliştirilmiştir. Günümüze ulaşmış en eski yazı örneklerinden anlaşıldığına göre kil tablet, kurşun levha, bal mumu veya sert bir zemine kazılan yazılar için kemik, demir ve bronz gibi malzemelerden yapılmış, sivri uçlu tığ kalemler kullanılmıştır. Milattan önce 3.000 yılından itibaren Mısırlılar, Yunanlılar ve Romalılar; papirüs, parşömen vb. satıhlar üzerine mürekkeple ve kamış kalemlerle yazı yazmışlardır.

Kur'ân-ı Kerim'de geçtiği manasıyla "kendisiyle yazı yazılan alet" anlamındaki kalem kelimesinin cahiliye şiirinde de yer aldığı bilinmektedir. Ümeyye b. Ebu's-Salt, Murakkaş, Şuteym b. Huveylid ve Lebid'in divanlarında kalem ile ilgili bu manada birçok beyit vardır. Örneğin Murakkaş (öl. M 570) bir beytinde şöyle demiştir:

اَلدَّارُ قَفْرٌ وَالرُّسُومُ كَمَا رَقَّشَ فِي ظَهْرِ الاَدِيمِ قَلَم

"Ev viranedir. Yazı ise deri üzerine işlenen kalem gibidir."[12]

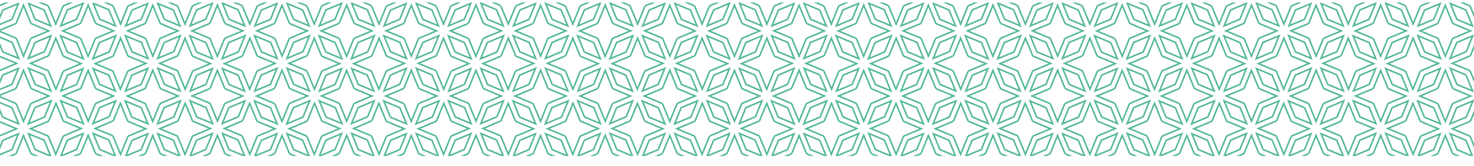
Bununla birlikte vahiy gelmeden evvel de kalem kelimesi Arap toplumu tarafından biliniyordu ve kullanılıyordu. Vahyin inmesi ile beraber mezkur ayetlerde kalem ve onunla ilintili olan bilginin aktarılmasına dikkat çekilmiştir.

Kalem, bilgi ve hakikati zaman ve mekân içerisine hapsetmez. Onu çağlara ve dünyanın ücra köşelerine ulaştırır. Materyaller değişebilir. Zaman olur taş, kemik, yaprak, ağaç vb. kullanılır; zaman olur tahta, kâğıt, bilgisayar, telefon, tablet, saat vb. materyaller... Fakat bilgi aktarımının yazı/kalem yoluyla intikali hiç bitmemiştir. Allah'ın (cc) insanlığa bahşettiği eşsiz nimetlerden biridir kalem. Hatta bilginin çağlara ve mekânlara intikalini gerçekleştirecek başka bir ürün yoktur.

Allah (cc) Kitaplarını bize bu nimetle ulaştırmıştır. Başka bir deyişle karanlıklardan aydınlığa çıkaran, toplumları ihya eden vahiy bu nimetle bize ulaşmıştır. Ashab (r.anhum) bu nimet ile Allah Resûlü'nün (sav) tüm kavillerini ve siretini bize aktarmıştır. Kur'ân ve sünnetten sadır olan tüm şer'i ve beşerî ilimler seleften başlayarak günümüze kadar yine bu nimetle ulaşmıştır. Tarihten bu yana zalimlerin varlığı akılları ve bedenleri dumura uğratsa da kalemin intikal ettirdiği bilgi/ilim -istisnaları olmakla beraber- bundan etkilenmemiştir.[13]

---

12. Kur'ân ve Hadislere Göre "Kalem" Kavramı, Muhammet Koçak, Atatük Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi, Sayı 42, Erzurum, 2014
13. Bu istisnalardan bir tanesi, Abbasiler tarafından inşa edilen Bağdat'taki kütüphanedir. Hülagu yönetimindeki Moğol güçleri, Bağdat'a saldırdığında kütüphanedeki tüm eserleri Dicle Nehri'ne atarak yok etti. Hepsi el yazması olan kitapların mürekkepleri, Dicle sularının

İslam ümmeti zor dönemler geçirse de o dönemde sancağı taşıyanlar yazmaktan, ilmi neşretmekten geri durmamıştır. Onlar inançlarını az bir paha karşılığında satmadıkları gibi kalemlerini de satmamış, zalimlerin tahtlarını sağlamlaştıran bir vesile yapmamışlardır.

Sesleri kesilir gibi olduğunda kalem onların sesi olmuştur. Satılmışların, dünyaperestlerin kaleminden kin, iftira ve fitne fışkırırken; onların kaleminden uluhiyete, Allah'ın (cc) dinine yapılan çağrılar aksetmiştir. Kalemle sürdürürler belalara, imtihanlara, ayartıcı tekliflere karşı göğüs gelmeyi. Tutulsa da dilleri ve bedenleri, akmaya devam eder mürekkepleri. Terkiplere, tekvinlere dönüşür de telif eder kelimeleri selim kalp sahipleri... Davetçilerden bahsediyorum. Küfrün ve zulmün zulümatında ümmete kandil olanlardan. Geçmişte olanlar aramızda kitabeleriyle yaşıyor. Kitabeleriyle ışık oluyor. Kâh tiranlardan saklayıp yazdıkları kâh her tarafta kısıtlandıkları zindanlarda yazdıkları veya kalemden mahrum bırakılıp da duvarlara kazıdıklarıyla bize levha oluyorlar.

Günümüzdekiler de geçmişten uzak değildir. Biraz daha modern (!), yumuşak güce evrilmiş, biraz daha allanıp pullanıp tevarüs edilmiş, o kadar. Örnek vermeye hacet yok, beyin jimnastiğine de. Kafamızı kaldırmak yeterli.

Konuyu bir başka ucundan önümüze çekelim:

Kalem, nisyan ile malül insanın en büyük yardımcısıdır. "Âlim unutur, kalem unutmaz." demişler. Ya da "Hatırda kalmaz, satırda kalır.", "Söz uçar, yazı kalır." gibi tabirler de bu sebeple söylenmiştir.

Günlük yaşamda insanoğlu rutin olarak yaptıklarını dahi unutabildiği için, sosyal haklar kısmına giren ve anlaşmazlığın vuku bulabileceği alanlardaki sözler, anlaşmalar kayıt altına alınır. Bunlardan biri de borçlar hukukudur. Allah (cc) insan ilişkilerinin en zayıf karnı olan ticaret/mal vb. hususlardan doğan borçlar ile ilgili de ayet indirmiştir:

"Ey iman edenler! Belli bir süre için birbirinize borçlandığınız zaman onu yazın."[14]

Yazının hatırlatıcı gücüdür bu. Kişi unutur da yazı yıllar sonra ona hatırlatır. Söz uçar, inkâr edilir, teville çarpıtılır, rücu edilir; ama yazı hüccet/delil niteliğini her daim korur.

Yazı aynı zamanda kişinin kulluğundaki önemli bir amildir/etkendir. Her şeyi anbean kaydeden melekleri insanın sağına soluna yerleştirmiştir Rabbimiz. Rabbinin her an kendisini gördüğünü, bunu da kıyamette hüccet olacak şekilde elçilerine kaybettirdiğini bilen insan, kulluğunu istikamet üzere kılmaya çalışır. Buna ruz-u mahşerde karşısına çıkacak yazı/kitabe vesile olur:

"Şüphesiz ki üzerinizde gözetleyici (melekler) vardır, Şerefli yazıcılar. Yaptıklarınızı bilirler."[15]

"Onun sağında ve solunda oturmuş, kaydeden (iki melek vardır). Bir söz telaffuz ettiği an, yanında hazır bulunan bir gözetleyici vardır."[16]

"Şüphesiz ki elçilerimiz/melekler, kurduğunuz tuzakları yazmaktadır."[17]

Evet, kalem; bilgileri, kelamları zapt eder. Çağlara taşır. Her kelamı kuşatır. Her kelimeyi hapseder ve ifade edebilir. İlla Allah'ın kelimeleri. Allah'ın (cc) kelimeleri tükenmez. Kalemin kelamı tükenir, Rabbimizin ki asla!

"Şayet yeryüzündeki ağaçlar kalem, denizler de (mürekkep olsa) ve yedi deniz de (mürekkep olup) eklense (Allah'ın kelimelerini/ilmini yazmaya kalksalar) yine de Allah'ın kelimeleri/ilmi bitmez. Şüphesiz ki Allah, (izzet sahibi, her şeyi mağlup eden) Azîz, (hüküm ve hikmet sahibi olan) Hakîm'dir."[18]

"De ki: "Şayet denizler Rabbimin kelimelerini (yazmak için) mürekkep olsa ve bir o kadar daha yardım için getirmiş olsak, (yine de) Rabbimin kelimeleri bitmeden deniz tükenirdi."[19]

Sonraki yazımızda kaldığımız yerden devam etmeye çalışacağız inşallah.

"Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun" duamız ile...

günlerce bulanık akmasına yol açtı.

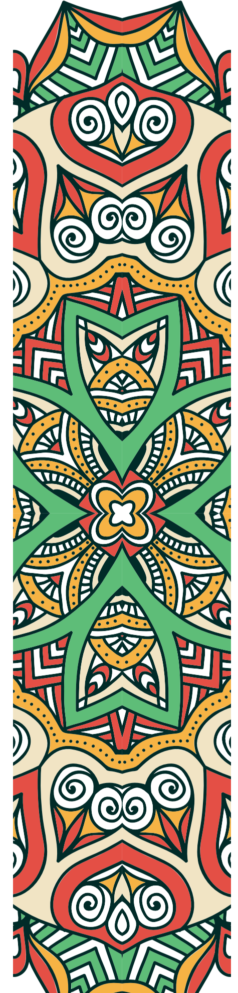
14. 2/Bakara, 282

15. 82/İnfitâr, 10-12
16. 50/Kâf, 17-18
17. 10/Yûnus, 21
18. 31/Lokmân, 27
19. 18/Kehf, 109

YEVMU'L FURKAN: HAK VE BATILIN AYRILDIĞI GÜN

Enes YELGÜN
enesyelgun@tevhiddergisi.org

Bugün evlerinde, yetiştirmesi gereken bir nesil olan, ancak bunu salih bir amel olarak görmeyen annelerin Afra'dan alacağı çok ders vardır. Allah Resûlü'nün sevgisinin kalplere yerleştirildiği ve onu hakkıyla tanıyan bir nesil ortaya çıktığında bu, salih amel olarak sahiplerine yeter de artar.

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a; salât ve selam O'nun Resûl'üne olsun.

Allah Resûlü (sav) ashabı ile beraber ticaret kervanını ele geçirmek için yola çıkmış, ancak Ebu Sufyan'ın Mekkelilere gönderdiği haberci nedeniyle Müslimler kervanla değil bir ordu ile karşılaşmıştı.

Ordular yerlerini alınca Allah Resûlü (sav) ashabına savaş düzeni hakkında talimat verdi:

"Hatlarınızı bırakıp ayrılmayınız! Bir yere kımıldamadan yerlerinizde sebat ediniz. Ben emir vermedikçe savaşa başlamayınız. Oklarınızı, düşman size yaklaşmadan kullanıp israf etmeyiniz. Düşman kalkanını açtığı zaman okunuzu atınız. Düşman iyice sokulunca elinizle taş atınız. Daha da yaklaşırsa mızrak ve kargılarınızı kullanınız. Kılıç en sonunda düşmanla göğüs göğüse gelindiği vakit kullanılacaktır."

Sahabenin Allah Resûlü'nün sözlerine ve onun aracılığıyla gelen vahye ilgileri çok farklı düzeydeydi. Ne yazık ki bugün bizler için bir kulağımızdan girip diğerinden çıkan birçok ayet ve hadis, onlar için idrak edilecek ve yaşanılanacak birer hayat nizamıydı.

Araplarda savaş öncesinde taraflardan birkaç kişinin ileri çıkarak teke tek çarpışması ile ilgili bir âdet vardır. Buna mübareze denir. Bu sebeple Bedir Günü'nde müşriklerden Utbe, Şeybe ve Utbe'nin oğlu Velid karşılarına rakip istedi. Allah Resûlü (sav) ilk önce Ensar'dan bazı kişilerin çıkmasını istedi. Ancak müşrikler kendi soylarından birilerini istedikleri için kabul etmediler ve Allah Resûlü, "Kalk ya Ubeyde! Kalk ya Hamza! Kalk ya Ali!" diyerek bu üç güzide sahabisini müşriklerle çarpışmak için gönderdi. Mübareze çok kısa sürdü. Ali ve Hamza (r.anhuma) rakiplerini hemen öldürürken, Ubeyde (ra) yaralanmıştı. Daha sonra Bedir dönüşünde yolda şehit oldu.

Bu ilk karşılaşma müşriklerin moralini altüst etmiş, müminleri ise şevklendirmişti.

Daha sonra Allah Resûlü (sav) ashabını savaşa teşvik etti ve ikinci talimatını verdi:

" 'Yer ve gökler genişliğinde olan cenneti kazanmak için hazırlanın!' Ensar'dan Umeyr bin Humam, 'Genişliği yer ve gökler kadar olan cennet mi dediniz, ya Resûlallah?' dedi. Allah Resûlü, 'Evet.' diye cevap verince 'Ne iyi şey!' dedi. Resûlullah niçin böyle söylediğini sorunca da 'Vallahi ya Resûlallah! Başka bir şey için değil, cennetlik olmayı arzuladığım için böyle söyledim.' dedi. Resûlullah da 'Sen zaten cennetliksin.' buyurdu. Umeyr'in elinde hurmalar vardı. Bu sözleri duyunca 'Eğer bu hurmaları yiyip bitirinceye kadar yaşarsam geç kalmış olurum!' dedi ve hurmaları yere fırlattı. Çok geçmeden arzuladığı cennete kavuştu."[1]

Sahabenin Allah Resûlü'nün sözlerine ve onun aracılığıyla gelen vahye ilgileri çok farklı düzeydeydi. Ne yazık ki bugün bizler için bir kulağımızdan girip diğerinden çıkan birçok ayet ve hadis, onlar için idrak edilecek ve yaşanılanacak birer hayat nizamıydı. Özellikle ahirete olan imanları öyle zirvedeydi ki bu inancı hakikatiyle anlamayan kişilerin asla anlamlandıramayacağı fiilleri çok rahat bir şekilde yapıyorlardı. Siyerin her bir karesinde bunu görmek mümkündür. Bedir Savaşı da aynı şekilde buna işaret eden kesitlerle doludur. Örneğin, Harise bin Sureka isimli sahabi şehit olduktan sonra yaşananlar çok ilginçtir:

"Humeyd Et-Tavîl şöyle demiştir: 'Ben Enes bin Malik'ten (ra) işittim, şöyle diyordu: 'Harise bin Sureka el-Ensarî, Bedir Günü çocuk olduğu hâlde -havuzdan su içerken İbnu'l Araka tarafından bir ok atılarak- vuruldu. Akabinde annesi -ki Enes'in halasıdır- onu Peygamber'e getirdi. 'Yâ Resûlallah! Harise'nin benim yanımdaki derecesini bilmektesin. Eğer oğlum Harise cennette ise ölümüne sabreder ve sevabımı Allah'tan beklerim. Şayet onun menzili diğerinde -yani cehennemde- olursa, yapacağım işi görürsün!' dedi. Bunun üzerine Peygamber (sav), 'Yazık sana, sen aklını mı kaçırdın? Bir tek cennet mi var? Şüphesiz birçok cennet vardır. Ve şüphesiz senin oğlun Harise, Firdevs cennetindedir.' buyurdu."[2]

1. Tabakât, 3/565
2. Buhari

Oğlunu çok seven ve onu kaybetmekten çok, cennete mi yoksa cehennemi mi gidiyor diye endişelenip buna üzülen bir anne...

İşte böyle annelerin Kur'ân ayetleri ve Allah Resûlü'nün mevizeleri ile yetiştirdiği gençler Bedir'de ve diğer yerlerde destan yazdılar.

Abdurrahman bin Avf (ra) anlatıyor:

"Bedir Günü'nde safta duruyordum. Sağıma ve soluma baktım. Ensar'dan iki çocuk vardı. Ben o ikisinden daha yapılı iki kişinin arasında olmayı temenni ettim. O sırada onlardan biri beni dürttü. 'Ey amca, Ebu Cehil'i tanıyor musun?' dedi. 'Evet, senin Ebu Cehil'le ne işin olur, ey kardeşimin oğlu?' dedim. 'Duydum ki o Allah Resûlü'ne sövüyormuş, vallahi onu görürsem ikimizden biri ölünceye dek onu bırakmayacağım!' dedi. Çocuğun bu durumuna şaşırdım. O sırada öbür yanımda olan beni dürttü ve aynı şeyleri söyledi. Bu konuşmanın üstünden çok geçmeden Ebu Cehil'in insanların arasında gezindiğini gördüm. Bu iki gence, 'O, bana sorduğunuz şahıstır.' dedim. Kılıçlarıyla fırlayıp ona saldırdılar ve onu öldürdüler..."[3]

İbnu Mes'ud (ra) anlatıyor:

"(Bedir Günü) savaş meydanından geçiyordum. Ebu Cehil'in, ayağından isabet alarak yıkıldığını gördüm. 'Ey Allah'ın düşmanı! Ey Ebu Cehil, nihayet Allah seni de böyle rüsva etti!' dedim. (Ve ilaveten) 'Bu hâlde ondan korkacak değilim!' dedim. (Ebu Cehil) 'Kavminin öldürdüğü kimseden daha şereflisi var mıdır?' diye cevap verdi. Ben, keskin olmayan bir kılıçla vurdum. Bu bir işe yaramadı. Kendi kılıcı elinden düşünceye kadar vurdum. Kılıcı alıp, onunla vurarak onu öldürdüm. Resûlullah (sav) onun kılıcını bana (ganimet hissemden fazla olarak) verdi."[4]

Ebu Cehil'in öldürülmesinde birçok ibret vardır. Öncelikle kibri ile meşhur olmuş bir müşrikin bu kadar zelil bir şekilde öldürülmesi Allah'ın (cc), cezayı amelin cinsinden vermesi kaidesinin bir sonucudur.

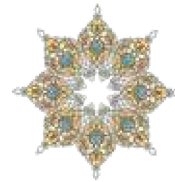
İkincisi ise kendilerine bir hedef belirleyen ve Ebu Cehil'e ilk darbeyi vuran iki gencin durumudur. Bu iki genç Ensar'dan Afra binti Ubeyd isimli kadının çocuklarıydı. Bu kadın, Allah Resûlü'nün hayatını öğrenmek için çaba gösteren ve öğrendiklerini de çocuklarına aşılayan bir anneydi. Allah Resûlü (sav) Medine'ye hicret ettiğinde onun şöyle dediği nakledilir:

"Ben Medineli olduğum için onun (sav) on üç yıllık hayatını bilmiyordum. 'Onun hayatının bu dönemini Mekkeli hanımlardan öğreneyim. Onu ne kadar tanırsam o kadar severim.' diyerek Muhacir kadınlara gittim ve onlara şu teklifi sundum: 'Ben her gün sizin evinize gelip ev işlerinizi yapayım, buna karşılık siz de bana Allah Resûlü'nün hayatını anlatın.' "

Bugün evlerinde, yetiştirmesi gereken bir nesil olan, ancak bunu salih bir amel olarak görmeyen annelerin Afra'dan (r.anha) alacağı çok ders vardır. Allah Resûlü'nün sevgisinin kalplere yerleştirildiği ve onu hakkıyla tanıyan bir nesil ortaya çıktığında bu, salih amel olarak sahiplerine yeter de artar.

Ebu Cehil'in de öldürülmesiyle beraber müşrik ordusunun düzeni tamamen bozuldu ve savaş meydanını terk ettiler. Savaş sonucunda, çoğu ileri gelenlerden olmak üzere yetmişe yakın müşrik öldürüldü ve bir o kadarı da esir alındı. Müslimler ise on dört şehit vermişti. Furkan Günü olarak adlandırılan bu gün, Müslimlerin zaferi ile sonuçlanmıştı.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdetmektir.

3. Buhari, Müslim
4. Buhari

"...Muaz b. Cebel'in (ra) oğlu Abdurrahman da veba hastalığına yakalandı. Oğlunu gördüğünde o şunları söyledi: 'Hak, Rabbinden (gelendir). (Öyleyse) sakın şüpheye düşenlerden olma!'[1] Muaz da oğluna şunları söyledi: 'Ey oğulcuğum! 'Şüphesiz ki beni sabredenlerden bulacaksın.'[2] ' Çok geçmeden oğlu vefat etti. (Allah ona merhamet etsin.) Muaz (ra) namazını kıldırıp defnetti. Muaz evine döndüğünde o da bu hastalığa yakalandı. Acısı giderek artıyordu. Arkadaşları yanına gelip gidiyordu. Arkadaşlarına yönelip şunları söyledi:

'Sizler daha hayattayken ve mühlet tanınmışken amel işleyin. Daha 'Keşke ameller işleseydim!' demeden önce bunları yapın. Sonra yapmak için fırsatınız olmayacak. Bitip tükenmeden ve başkalarına miras olarak bırakmadan önce yanınızda bulunanları infak edin. Bilin ki ancak yiyebildikleriniz, içtikleriniz, bağışladıklarınız ve önden gönderdikleriniz sizindir. Bunun dışındakiler ise vârislerindir.'

Ağrıları artmaya başlayınca 'Allah'ım sesim kısılıyor, şehadet ederim ki sen, benim seni sevdiğimi bilmektesin.' dedi. Ölüm anında 'Merhaba ey ölüm, merhaba vefat haberi için gelen ziyaretçi... Pişmanlar kurtuluşa eremezler. Allah'ım biliyorsun ki ben, dünyada kalıp da nehirlerin akışını seyretmeyi, ağaçlar ekmeyi sevmiyorum. Ben dünyada kalmayı, uzun gecelerde secdelere kapanmak, uzun ve sıcak günlerde susuz kalmak, zikir halkalarında âlimlerle beraber olmak için seviyorum.'

Vefatı sırasında 38 yaşındaydı..."[3]

1. 2/Bakara, 147
2. 37/Saffât, 102
3. II. Halife Hz. Ömer (ra) Hayatı, Şahsiyeti ve Dönemi, s. 301

RENCİDE EDİLMİŞ RUHLARA VAHİYDEN DEVALAR

Alper TANRIVERDİ

İyi hissedebilmek adına kendimize söylediğimiz yalanlardan ve çevremizin bizim hakkımızdaki değerlendirmelerinden kurtulmalıyız. Kusurlarımızın bizden ayrılmayacağını, kulluğun ise bunlardan korunmaya çalışmak olduğunu bilmeliyiz.

Rahmân ve Rahîm Olan Allah'ın Adıyla.

Ailenin, eğlenmek için sürekli kendisiyle alay ettiği çocuk olmak. Fikirleri, düşünceleri küçümsenerek büyütülmek...

MEB okullarının eliyle terbiye edilen ahlaksız çocukların, fiziksel kusurlarıyla dalga geçtikleri kişi olmak...

Ebeveynleri tarafından doğru bir cinsel eğitim verilmediği için, küçük yaşta cinsel hatalara düşmek...

Mahallede akran zorbalığına, sapkın davranışlara ve galiz küfürlere maruz kalmak, yıllarca örselenmek...

İmanının heyecanını "Sen değil miydin eskiden şöyle yapan?" "Çok sürmez eski hâline dönersin!" "Çok ileri gitme, delirirsin." yargıları karşısında kaybetmek...

Devletin veya azgın bireylerin elinde aleyhine kozu olup da susturulmuş, sindirilmiş birey olmak...

Beraber olduğu insanlara başarıyı, ilerlemeyi layık görmeyip bunu sindiremeyen haset ehli kimselerin çemberinde kalmak...

Kocası tarafından uluorta tahkir edilen, yıkıcı eleştirilerin yıprattığı incinmiş bir kadın olmak...

Yeryüzünü ıslah etme hayalleriyle başlanan yolculukta serkeş bir kadına denk gelen ve dünyası kararan bir adam olmak...

Statüleri ve konumları ne olursa olsun, Müslim olmayan bireylerin yanında kendimizi ezik/zayıf hissetmemizi ya da korkmamızı/endişelenmemizi gerektirecek bir durumun olmadığı, bu iki sınıf arasındaki fark ortaya konulup üzerinde tefekkür edilince daha içten hissedilecektir...

Yukarıda bahsi geçen trajik vakalar; kişinin benliğinde yara açabilen, ruhunu rencide edebilen, kişide çok derin izler bırakabilen ciddi acılardandır.

Kendi öz nefsimizde başarısızlıklarımızı sürekli geçmişimizde yaşadığımız ve benliğimize tesir etmiş bu ve benzeri olaylarla bağdaştırıyor, herhangi bir sorumluluk yüklenmemiz gerektiği sıra bahanelerimizi bu olaylarla destekleyip delillendirebiliyor; neticede de davet sahasında verim alınamayan, kendisinden beklenilen performansı sergileyemeyen bireyler olabiliyoruz.

Aldığımız emirleri yerine getirecek gücü ve sakındırıldığımız şeylerden kaçınacak azmi; benliğimizdeki eziklikleri/zilletin üstüne gidip tedavi etmeden kendimizde bulamayacağımız bir gerçektir. Yaralarımızı tedavi edeceğiz, edeceğiz elbette; lakin usulümüzü ve metodumuzu yine vahiyden alacağız. Çünkü bizim suya attığımız taşın, kuşun gökyüzünden suya bıraktığı taşın ve atmosferden geçerek suya düşen taş -meteorun- suda bıraktığı etkiler birbirinden farklıdır. Daha tesirli olması için yedi kat semanın üzerinden yeryüzüne inen ayetleri ıslahın merkezine koyacağız:

"Şayet bu Kur'ân'ı, bir dağın üzerine indirmiş olsaydık (dağın) Allah korkusundan büzülmüş ve paramparça olduğunu görürdün."[1]

"Şayet (okunan bir kitapla) dağlar yürütülse ya da onun aracılığıyla yeryüzü parçalansa veya onunla ölülerle konuşulacak olsa (hiç şüphesiz o, Kur'ân olurdu.)"[2]

"De ki: 'Ey insanlar! Şüphesiz ki size, Rabbinizden bir öğüt, sinelerde olan (manevi hastalıklara) şifa, müminler içinde hidayet ve rahmet olan (bir Kitap geldi.)"[3]

Bazı trajik vakaların benliğimizde açtığı yaraları kapatmak ve kendimizi daha iyi hissetmek için birtakım yalanlar söylemiş olabiliriz. Örneğin; fiziksel kusurlarımızı örtmek için güzel, cehaletimizi örtmek için bilge, zayıflığımızı bastırmak için güçlü, bencilliğimizi örtmek için cömert olduğumuza kendimizi inandırmışızdır. Bir de çevremizin bizim hakkımızdaki yersiz övgülerini ve iltifatlarını düşünmeden, ivedilikle kabullenerek kendimiz hakkındaki bu ve benzeri kanaatlerimizi pekiştirmişizdir. Buna asıldan uzaklaşıp başka/ödünç karakterlere bürünmek de diyebiliriz.

Kendimiz hakkındaki gerçekçiliği olmayan bu ve benzeri yargılardan kurtulmak adına, öncelikle benliğimizin aslına dair yalın ve duru bilgiler edinmeliyiz. Şöyle ki; bizler bilgili olduğumuza inanırız çoğu zaman. Çevremizdekiler de bu konuda bizimle aynı düşüncededir ve ara sıra bunu dillendirirler. Oysa hakikat bunun aksinedir. Allah (cc) ise bizim cahil olduğumuzu söyler:

"Allah, sizi annelerinizin karnından hiçbir şey bilmez hâlde çıkardı."[4]

"Size ilim olarak ancak çok az bir şey verilmiştir."[5]

1. 59/Haşr, 21
2. 13/Ra'd, 31
3. 10/Yûnus, 57
4. 16/Nahl, 78
5. 17/İsrâ, 85

"İnsan onu yüklendi. Çünkü o pek zalim, pek cahildir."[6]

İnsan takatini zorlayacak bir olayla karşılaşırız. Allah'ın yardımı aklımıza gelmeksizin daha önceki zorluklardan nasıl çıktığımızı hatırlamaya çalışırız. Bir şeyler düşünür ve kararlı adımlar atarak zorlukların üstesinden geleceğimizi zannederiz. Çevremizdekiler de bizim "sabırlı", "metanetli" ya da "güçlü" olduğumuzu söyler; Allah (cc) ise zayıf ve tahammülsüz olduğumuzu...

"Ve insan zayıf olarak yaratıldı."[7]

"Şüphesiz ki insan, helu' (sabırsız/aceleci, bencil) olarak yaratılmıştır."[8]

İnsanlar bize yöntem göstermeksizin, yeteneklerimizi ve kapasitemizi bilmeksizin "Sen bunu kolayca yapabilirsin." der. Allah (cc) ise bizim aciz olduğumuzu, kendisi kolay kılmadıkça her şeyin bizim için zor olduğunu...

"Andolsun ki biz insanı zorluklar içinde yarattık."[9]

Biz kendimizi dünyaya karşı zahid zannederiz. Çevremizdekiler de bizim "cömert" olduğumuzu söyler. Allah (cc) ise mala düşkün ve cimri olduğumuzu...

"Muhakkak ki o, mala düşkünlüğünden dolayı pek cimridir"[10]

İşte Kur'ân tam da bunun için indirilmiştir. Çünkü biz söylenenlere inanırız. Ve hayat kitabımız, bizim kendimize söylediğimiz, çevremizin de bize söylediği ve inandığımız yalanları geçersiz kılmak için oradadır. Aslında bizim olmayan ödünç karakterlerimizi yıkıp özümüze dönmemiz için...

"Andolsun ki, size, içinde sizi anlatan/sizi şerefe ulaştıracak (öğütler barındıran) bir kitap indirdik. Akletmez misiniz?"[11]

Kulluk dediğimiz olay da tam burada gerçekleşiyor. Zayıflıklarımızın, zaaflarımızın, eksiklerimizin farkına vararak... Nefsimizi tanıyarak... Allah'ı (cc) unutup, Allah'ın da kendilerine öz nefislerini unutturduğu; insi ve cinni şeytanların kötü amellerini süsleyerek, olmayan hasletlerle övdüğü kimselerden olmayarak...

"Allah'ı unuttukları (için) Allah'ın da onlara kendi nefislerini unutturduğu kimseler gibi olmayın."[12]

Allah (cc) Kitab'ında hem kendini hem de insanoğlunu tanıtıyor. Kendisine nispet edilen batıl yargıları, zanları nefyettiği gibi insan için de aynısını yapıyor:

"Senin elinde hiçbir yetki yoktur."[13]

"(Kocaları peygamber olmasına rağmen) Allah'a karşı onlara hiçbir fayda sağlamadı."[14]

"De ki; "Ben kendime, Allah'ın dilemesi dışında ne fayda ne de zarar verme gücüne sahibim."[15]

"Din/Kıyamet gününde hatalarımı bağışlamasını umduğum odur."[16]

"Meryem oğlu Mesih yalnızca bir resuldür. Muhakkak, ondan önce resuller gelip geçmiştir. Onun annesi sıddıka/dosdoğru bir kadındı. (O ve annesi ilah olmazlar çünkü) ikisi de yemek yerlerdi"[17]

O hâlde ilk adım; eksiklik ve kusurun benliğimizin ayrılmaz bir parçası olduğunu kabullenmektir. Allah'ın (cc) bazen kibrimizi kırmak ve O'na olan ihtiyacımızı hissetmemiz için bizi günahlara karşı korumayıp, nefsimizle baş başa bıraktığını bilmektir. Yaşadığımız ve bizi örseleyen vakaların bizi terbiye ettiğini ve azgınlaşmaktan koruduğunu idrak etmektir.

İkinci adım olarak üzerimize düşen şey; bu kusurlarımızla birlikte bizde olan bilgi, tecrübe, yetenekler, güzel huy ve başarının Allah'tan (cc) olduğunu fehmetmektir. Bu bilinç bizi amellerin afetlerinden koruyacak ve daha güçlü bir karakter sahibi yapacaktır. Konuyla alakalı ayetler inatçı zihinleri ikna edecek kadar çoktur:

"Ve bana rüya tabirini öğrettin."[18]

---

6. 33/Ahzâb, 72
7. 4/Nîsa, 28
8. 70/Meâric, 19
9. 90/Beled, 4
10. 100/Âdiyât, 8
11. 21/Enbiya, 10
12. 59/Haşr, 19
13. 3/Âl-i İmran, 128'
14. 66/Tahrîm, 10
15. 7/A'râf, 188
16. 26/Şuarâ, 82
17. 5/Mâide, 75
18. 12/Yûsuf, 101

"Senin öğrettiğinden başka bir ilmimiz yoktur."[19]

"Allah'ın rahmeti sayesinde onlara karşı yumuşak oldun."[20]

"Yardım, zafer yalnızca Allah'ın katındandır."[21]

"Sabret! Senin sabrın ancak Allah'ın yardımı iledir."[22]

"Onları öldüren siz değilsiniz, fakat Allah onları öldürdü. Attığın zaman sen atmıyordun fakat Allah'tı (asıl) atan"[23]

"Benim başarım, ancak Allah'ın izniyledir."[24]

"Dedi ki: "Bu (servet), bende var olan bilgi/ tecrübe/ maharet sebebiyle bana verilmiştir... Onu da konağını da yerin dibine geçirdik."[25]

"Bahçene girdiğinde: 'Maşallah, Allah'ın verdiği dışında kuvvet yoktur.' Demen gerekmez miydi?"[26]

Son adım ise; fıtratımızda asıl olan bu kusur ve çarpıklıklara rağmen bunlardan korunmaya çalıştıkça -ki bu kulluğun hakikatidir-[27] edineceğimiz Allah (cc) katındaki değerimizi ve diğer yaratılmışlara nispeten konumumuzu bilmektir. Yani Müslimlerin Allah katındaki değeri, kâfirlere nazaran Müslimlerin konumu...

Statüleri ve konumları ne olursa olsun, Müslim olmayan bireylerin yanında kendimizi ezik/zayıf hissetmemizi ya da korkmamızı/endişelenmemizi gerektirecek bir durumun olmadığı, bu iki sınıf arasındaki fark ortaya konulup üzerinde tefekkür edilince daha içten hissedilecektir:

"Hiç şüphesiz iman edip salih amel işleyenler, bunlar yaratılmışların en hayırlılarıdır."[28]

"İzzet, Allah'ın, Resülü'nün ve müminlerindir. Fakat münafıklar bilmezler."[29]

"Sizden sabırlı yüz kişi, (onlardan) iki yüz kişiyi yenilgiye uğratır. Sizden bin kişi, onlardan iki bin kişiyi yenilgiye uğratır."[30]

"Gevşemeyin, üzülmeyin! Şayet inanıyorsanız üstün olan sizlersiniz."[31]

"Ehl-i Kitap ve müşriklerden kafir olanlar, hiç şüphesiz, ebedi kalacakları cehennem ateşindedirler. İşte bunlar, yaratılmışların en şerlileridir."[32]

"Ey müminler! Müşrikler ancak birer necistir/pisliktir."[33]

"(Allah) pisliği akletmeyenlerin üzerine yığar."[34]

Elde ettiğimiz sonucu özetleyecek olursak şöyle söyleyebiliriz: İyi hissedebilmek adına kendimize söylediğimiz yalanlardan ve çevremizin bizim hakkımızdaki değerlendirmelerinden kurtulmalıyız. Kusurlarımızın bizden ayrılmayacağını, kulluğun ise bunlardan korunmaya çalışmak olduğunu bilmeliyiz. Bilgi, yetenek, tecrübe, güzel huylarımız ve başarılarımızın bir cüzü dahi dışarıda kalmaksızın hepsini Allah (cc) ile bağdaştırmalıyız. Ve tüm bunlara rağmen Allah katında değerli olduğumuzu aklımızdan çıkarmamalıyız.

"Nefsimi elinde tutan Allah'a yemin olsun ki eğer siz günah işlemeseydiniz, Allah sizi yok eder ve başka bir kavim getirirdi. Onlar günah işler, Allah'tan bağışlanma diler ve Allah da onları bağışlardı."[35]

19. 2/Bakara, 32
20. 3/Âl-i İmran, 159
21. 8/Enfâl, 10
22. 16/Nahl, 127
23. 8/Enfâl, 17
24. 11/Hûd, 88
25. 28/Kasas, 78, 81
26. 18/Kehf, 39
27. "Kim de nefsinin bencilliğinden korunursa işte bunlar, kurtuluşa erenlerin ta kendileridir." (64/Teğabûn, 16)
28. 98/Beyyine, 7
29. 63/Münafikûn, 7
30. 8/Enfâl, 66
31. 3/Âl-i İmran, 139
32. 98/Beyyine, 6
33. 9/Tevbe, 28
34. 10/Yûnus, 100
35. Müslim, 2748; 9/Tevbe, 11

Ölüm -virüsten önce de sonra da- her an yanı başımızda olmasına rağmen kimse ahiret için hazırlık yapmıyor, sözlerinde ve amellerinde hassasiyet sahibi olmuyor. Koranavirüs'e gösterdiği hassasiyeti haram ve helallere, farz ve sünnetlere göstermiyor. Çünkü komut veren kalp ölmüştür, mühürlenmiştir. Musibetler bile diriltmemektedir.

KORONAVİRÜS VE ÖLÜM

Emre ACAR
emreacar@tevhiddergisi.org

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adı ile...

Allah'a hamd, Resûl'üne salât ve selam olsun.

Değerli Kardeşim,

Bütün dünyanın, yediden yetmişe herkesin gündemi birden değişti. Geleceğe dair planlar; eve, arabaya yapılacak yatırımlar; eğlence, tatil, okul vb. birçok dünya süsü ve oyunları gündemden düştü. Gündemde şu an sadece Koranavirüs var.

Elbette Koranavirüs bizlere çok şey öğretti, çok öğüt hatırlattı. Müslimler olarak Koranavirüs'ten almamız gereken öğüdü almış olmamız ve yapmamız gereken amellere çoktan yönelmiş olmamız gerekiyor. Bu her birimizin kendi görevidir.

Koranavirüs birçok öğüdü hatırlatmakla beraber bizlere en çok ölümü hatırlattı; ölümün hak olduğunu, her an yanımızda olduğunu, insanın kendisinin ve sevdiklerinin bir gün bu dünyadan gideceğini, hiçbir şeyin baki olmadığını, baki olanın sadece Allah (cc) olduğunu... Bir fırsat daha verdiği için Rabbimize hamdolsun.

Değerli Kardeşim,

Ölümü ne kadar tefekkür ediyorsun? Geleceğe dair plan yaparken planlarına ölümü ne kadar dâhil ediyorsun? Ölüm ömründe ne kadar sık aklına geliyor? Günde bir kez mi, ayda bir kez mi, senede bir kez mi? Yoksa hiç mi aklına gelmiyor? Ya da geliyor da "Daha benim yaşama hakkım var!" dercesine dünya ve içindekilerine mi yöneliyorsun?

Evet Kardeşim,

Ölümün hak olduğuna ve ansızın geleceğine inanmakla beraber hayatımızda en fazla unuttuğumuz hakikattir ölüm. Oysa kâinat, ölümü hatırlatmak üzere kurulmuştur. Bahardan sonra kışın gelmesi, Güneş'in doğup batması, etrafımızda her gün birilerinin ölüyor olması; ölüm dışında neyi hatırlatabilir ki bizlere?

Rabbimiz bununla da yetinmeyip Kitab-ı Mübin'de hemen her suresinde ölüme vurgu yapmış, peygamberler aracılığı ile bizlere hatırlatmıştır:

"Nasıl olur da Allah'a karşı nankör olabilirsiniz? Oysa, siz ölülerken, size o can verdi. Sonra sizin yine canınızı alacak; sonra da sizi diriltecek ve sonunda yine yalnızca O'na döndürüleceksiniz."[1]

Ölümün hak olduğuna ve ansızın geleceğine inanmakla beraber hayatımızda en fazla unuttuğumuz hakikattir ölüm. Oysa kâinat, ölümü hatırlatmak üzere kurulmuştur.

"Sizi ondan (topraktan) yarattık, ona geri çeviririz, bir kere daha sizi ondan çıkarırız/diriltiriz."[2]

"Ölümü ve hayatı, hanginizin daha iyi amel yapacağını açığa çıkarmak için yaratan O'dur. Güçlü ve bağışlayıcı O'dur!"[3]

"Aranızda ölümü takdir eden biziz! Önümüze de geçilemez. Sizi benzerlerinizle değiştirmek ve sizi bilmediğiniz bir şekilde yeniden yaratmak hususunda..."[4]

"Lezzetleri yok eden ölümü çokça anın."[5]

Kevni ve şer'i ayetlerle ölümün hatırlatılması, ölümü sürekli tefekkür etmemiz gerektiğini öğretir. Rızkı, geleceği, hobilerimizi, sosyal hayatta yapacaklarımızı, evlatlarımızın hayatını düşündüğümüz gibi ölümü de hesaba koymalı, çokça anmalıyız, birbirimize hatırlatmalıyız.

Ölümü neden çokça hatırlamalıyız?

Değerli Kardeşim,

• Ahirete hazırlık yapmak için ölümü hatırlamak gerekir:

"Kabirleri ziyaret edin, muhakkak ki o size ahireti hatırlatacaktır."[6]

"Ben sizi kabir ziyaretinden men ediyordum. Sonra onun kalbi incelttiği (benim için) açığa çıktı. O, gözü yaşartır, ahireti hatırlatır. Kabirleri ziyaret ediniz. Oraları ziyareti terk etmeyiniz."[7]

Ölüm, bir son değildir. Dünya hayatının bitişi ve ebedî hayat olan ahiretin başlangıcıdır. Ölümle beraber sorgu başlar. Dünya hayatında söylediklerimiz ve yaptıklarımız hakkında hesap veririz. Hesabın neticesinde ebedî olarak cennete ya da cehenneme gideriz.

Ahiret yurdunda ölüm yoktur. O gün insanlar ölmek isteyecekler; ancak ölüm olmayacaktır, ölüm meleğinin görevi sonlandırılmıştır. Yine o gün insanlar, pişman olup dünyaya geri dönerek, terk ettikleri ameli yapmak için Rablerinden müsaade isteyecekler. Ancak bu boş bir konuşmadan ibaret olacaktır:

"Onlardan birine ölüm gelince 'Rabbim, beni geri döndür' der. 'Belki ben, terk ettiğim doğru işleri yaparım.' Asla, o sadece söyleyenin bir sözüdür. Onların arkalarında yeniden diriltilecekleri güne kadar bir engel vardır."[8]

1. 2/Bakara, 28
2. 20/Tâhâ, 55
3. 67/Mülk, 2
4. 56/Vâkıa, 60-61
5. Tirmizi, 4
6. Müslim
7. Ahmed
8. 23/Mü'minûn, 99-100

Dünya amel yeridir, ahiret ise hesap yurdudur. İnsan ölümü ve onunla beraber gelecek olan hesabı düşünmezse ahiret için yatırım yapamaz, amellere yönelemez. Allah'tan (cc) hakkı ile korkamaz. Korkmadığı için ise farzlarda, sünnetlerde, sorumluluklarında gevşek davranır. Allah, bizlere bu günlerde bir kere daha fırsat tanıyor. Ölmeden önce her an ölecekmiş gibi amel yapmayı hatırlatıyor:

"Ölümü ve hayatı, hanginizin daha iyi amel yapacağını açığa çıkarmak için yaratan O'dur. Güçlü ve bağışlayıcı O'dur!"[9]

Bugün insanlar virüsün kendilerine ve başkalarına bulaşmaması için tedbirler alıyorlar. Tokalaşmıyorlar, sarılmıyorlar, aynı ortamda bulunmuyorlar vb. birçok noktada hassasiyet gösteriyorlar. Bu kadar önlem yalnızca virüs kaparak ölmemek içindir. Oysaki ölüm virüse bağlı değildir. İnsan için ölüm yazılmışsa ona kimse engel olamaz, ölüm yazılmamışsa da hiçbir virüs o insanı öldüremez.

Ölüm -virüsten önce de sonra da- her an yanı başımızda olmasına rağmen kimse ahiret için hazırlık yapmıyor, sözlerinde ve amellerinde hassasiyet sahibi olmuyor. Koranavirüs'e gösterdiği hassasiyeti haram ve helallere, farz ve sünnetlere göstermiyor. Çünkü komut veren kalp ölmüştür, mühürlenmiştir. Musibetler bile diriltmemektedir.

• Dünya fitnesinden kendimizi korumak için ölümü hatırlamak gerekir. Bütün insanlığın Allah'a (cc) karşı nankör olmasının ana sebebi dünya fitnesine ve onun süsüne kanmasıdır. İnsanların Allah'a hakkı ile kul olamamasının mazereti dünya ve içindekilerdir. Peki, dünyanın bizi aldatmasından, bize engel olmasından nasıl kurtulabiliriz? Bu soruya Peygamberimizin (sav) şu hadisi ile cevap verelim:

"Lezzetleri yok eden ölümü çokça anın."[10]

Dünya lezzetleri vazgeçilmez olmamalıdır. Bu süreçte gezmek, tatil yapmak, giyinmek, alışveriş yapmak ya da hobi edindiğimiz alışkanlıklarımız gibi birçok dünya lezzeti ve şehveti olmadan da hayatın devam ettiğini öğrendik. Evet, kişi ölüm ve ölümü hatırlatan sebeplere yapıştığında, Allah'a (cc) kulluk etmesine engel olan lezzetlerin yok olduğunu görüyoruz. Şu an milyonların girip çıktığı alışveriş mağazalarının, piknik alanlarının, eğlence merkezlerinin bomboş olduğunu görüyoruz. Bu, bütün lezzetleri bitiren ölümü her an yanımızda hissettiğimizden dolayıdır.

• Ölümü hatırlamak, günahlardan uzaklaşmamızı ve tevbe etmemizi sağlar. İnsan bilir ki her günahın bir cezası vardır. Ateş aklına geldikçe Allah'tan (cc) korkacak, günahlardan uzaklaşacak ve tevbe edecektir. Böylelikle salih amellere yönelecektir.

"Allah'ın kabul ettiği tevbe, yalnızca cahillikle/bilmeyerek günah işleyenin günahın hemen ardından yaptığı tevbedir. Allah, her şeyi bilen ve hikmetle yapandır. Ölüm gelip çatana kadar günah işleyip de tam o zaman: 'Ben şimdi tevbe ediyorum.' diyenlerin tevbesi, tevbe değildir. Kâfir olarak ölenlerin tevbesi de yoktur. Onlara acıklı bir azap hazırladık."[11]

Bu yazımızı İbrahim Et-Teymi'nin şu sözü ile sonlandıralım: "Kendimi önce cehennem ehlinden biriymiş gibi tasavvur ederim. Onun azabından tadar, zakkumundan yer, kanlı irininden içer ve kendimi zincirlerine vurulmuş olarak görürüm. Sonra da cenneti düşünürüm. Kendimi cennet nimetleri arasında hurilerle beraber ve cennetin zemininden akan nehirlerinin yanındaymışım gibi hayal ederim. Ve nefsime dönüp sorarım: 'Ey nefis! Bunlardan hangisini istersin?' Nefis de hoşuna giden cenneti arzular. O zaman şöyle derim: 'Öyleyse temennide bulunacağına kalk ve istediğin o cennet için amelde bulun.' "

Değerli Kardeşim,

Koranavirüs, unuttuğumuz ölümü bizlere tekrardan hatırlattı. Ancak ölümü gerektiği gibi tefekkür etmediğimiz de bir hakikattir. Öyleyse "Ölümü neden hakkıyla tefekkür edemiyorum?" sorusunu iyice düşünelim ve bir sonraki ay beraberce cevap arayalım.

Rabbim bizleri ölümü hakkı ile hatırlayan kullarından eylesin. Rabbim hasta olan Müslimlere Eş-Şâfî ismi ile şifa versin. Allahumme âmin.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdetmektir.

Bir sonraki yazımızda görüşmek umudu ve duası ile...

9. 67/Mülk, 2
10. Tirmizi, 4
11. 4/Nîsa, 17-18

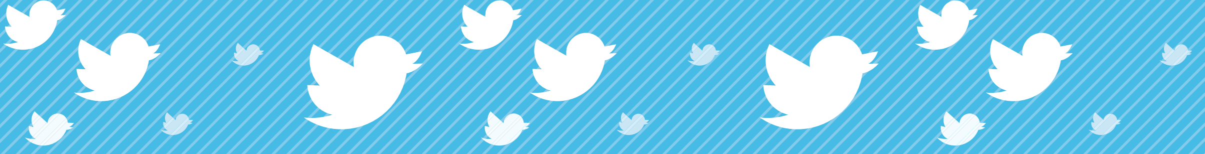

GEORGE FLOYD VE BİZİM IRKÇILIĞIMIZ!

- ABD ve dünyanın geri kalanında yapılan gösteriler, giderek bir siyahiye yapılan zulümden sistem eleştirisine evrilmişti. ABD ve bileşenleri bunu fark edince taktik değiştirdi.
- Göstericilerin yanında yer alan polisler, siyahilere saygı duyduğunu göstermek için diz çöken resmî görevliler ve nihayet orduya tayin edilen siyahi komutan...
- Bir siyahiye zulmedilir ve insanlar buna karşı tepki gösterirse sorun yok! Ancak tepkiler olayın ardındaki gerçeğe, sisteme, beyaz adamın kendini üstün gören ırkçılığına olursa sorun büyük...
- Farkında mısınız, göstericiler köle tüccarlarının heykellerini yıkıyor. Bu demek oluyor ki bugün hâlâ Batı şehirlerinde köle tüccarlarının heykelleri korunuyor. Irkçılık yasak (!) ama ırkçılığın mimarları kutsanıyor.
- Irkçılık habis bir ur gibidir ve insan, başkasının ırkçılığını lanetlemeye, kendi ırkçılığını kutsamaya meyillidir. Bir ABD'li rahatlıkla Türk ırkçılığını lanetler, ama siyahileri ikinci sınıf vatandaş görebilir.
- Bir Türk de rahatlıkla siyahilere yapılan ırkçılığı lanetler; ancak Kürtlere, Alevilere, Çingenelere... insan gözüyle dahi bakmayabilir. Bu olay iki durumu sorgulamamıza yardımcı olmalıdır:

  a. Batı dünyasının hümanist, demokrat, medeni... olduğu izlenimi ne kadar doğrudur?

  b. Bizler de gizli bir ırkçı olabilir miyiz?
- Unutmayalım ki bizler Kemalizm'in hükümferma olduğu topraklarda yetiştik. Kemalizm bizi okul sıralarından, ekranlardan, medyadan; yani her yerden kuşatmıştır.
- Kemalizm "Türkiye Türklerindir!", "Ya sev ya terk et!", "Ne mutlu Türküm diyene!" anlayışına sahip olan ve bunu da pratiğe döken bir ideolojidir. Kemalizm, ırkçılık dogmasını, mezardan kafatası çıkarttırıp inceletecek kadar ileri boyutlara taşımış bir zihniyettir.
- Hepimiz kendimize soralım: Kürtlerin koktuğuna, Alevilerin "mumsöndü" oynadığına, Çingenelerin eşlerini/çocuklarını sattığına inanıyor muyuz?.. Sizden olmayanlara yönelik soruları çoğaltabilirsiniz...

✅ Çünkü her birimiz farkında olmadan gizli bir faşist veya Kemalist olabiliriz. Hatta tevhidî bir Müslim olduğumuzu iddia etmemize rağmen Kemalist ideolojiyi yaşatan, yeniden üreten gizli bir asker de olabiliriz.

✅ Yıllar önce tevhidî Müslimlerin (!) bir gezisine katılmıştım. Türkçe marşlar ve ilahiler söyleniyordu. Tek bir Arap'ın olmadığı gezide, bilmedikleri Arapçayla neşid bile söylediler. Bir genç de Kürtçe bir marş söylemek istedi. Mikrofonu kapattılar. Gerekçe: Huzursuzluk olmasın! Bu arada o abilerin hepsi antiemperyalist, Malcolm X hayranı, siyahilere ve Filistinlilere yönelik ırkçılığı lanetleyen; oysa gerçekte her biri gizli bir M. Kemal askeri olan gençlerdi... Keşke bilselerdi..

AYASOFYA!

✅ Ayasofya tartışmalarında cahilî siyasetin belirlediği gündemin dışına çıkıp, bu vesileyle başka şeyleri sorgulamalıyız:

✅ Bir padişahın, İslam'ın koruması altında olan bir kiliseyi camiye çevirme hakkı var mıdır? Raşid Halifeler kiliseleri camilere/mescidlere çevirmiş midir?

✅ Kemalistlerin Ayasofya'yı müzeye çevirmelerindeki amaçları nelerdi? Antiemperyalist olduklarını iddia eden Kemalistler, neden emperyalistlerin tüm isteklerini ve fazlasını yasa zoruyla bu ülkede uyguladı?

✅ Düne kadar Ayasofya'nın açılma isteği "istikametsizlik"ti, "oyun"du. Bugün ne oldu da halkın isteğine dönüştü? İslam ve İslami değerler siyasete alet ediliyor olabilir mi?

✅ Bu üç temel sorunun cevabını araştırmak ve bunun üzerinde düşünmek, Ayasofya'yı konuşmaktan daha hayırlı olacaktır..

Halis BAYANCUK

ÖZEL GÜNLER

Mahi
mahi@tevhiddergisi.org

Öyleyse nereden mi başlayalım? Önce yavrularımıza yıllık bir takvim gösterip ayların hepsini tanıtalım. Bu aylardan bazıları özel, diyelim. Haram aylar, Allah'ın savaşı ve düşmanlığı yasakladığı aylardır...

Bu yazıyı okurken her madde üzerinde bir dakika düşünmenizi istirham ediyorum.

- Sahip olduğunuz nimetleri listelemenizi isteseler buna muvaffak olabilir miydiniz?
- Nimetler listenizin en başına ne yazardınız?
- Listenin başındaki nimetin yokluğu sizi ne kadar etkilerdi?
- Bu nimete sahip olduğunuz için yeterince şükrettiğinize inanıyor musunuz?

İlk soruyu hiç düşünmeden cevapladığınızı tahmin edebiliyorum. Zira cevabı çok net.

Ayrıca Kur'ân'ın birçok yerinde, sahip olduğumuz nimetleri genelleyerek dahi sayamayacağımız bildiriliyor.

Diğer maddelere gelince, sorunun muhatapları ne kadar farklı ise cevaplar da o kadar farklı olacaktır birbirinden. Hâl böyle olunca ortak yanıtlara ulaşmak olanaksız.

Asıl merak ettiğim ise dinimizin bizlere öğrettiği özel gün veya saatlerin "nimet" olarak değerlendirilip değerlendirilmediği, yani cevaplar arasında yer alıp almadığı. Başka bir ifade ile bu özel gün ve saatlerin, Allah'ın (cc) insana bahşettiği nimetlerden olduğunun farkında mıyız?

Örnek üzerinden gidelim:

Cuma günü, haftanın beşinci günü müdür sadece? Ya da hafta sonunun, tatilin, dinlenmenin habercisi midir? Hayır, hayır... Bugünün müminler nezdinde bambaşka sıfatları vardır:

Bu gün:

- Müminlerin bayramıdır.
- Adına sure inen özel bir gündür.
- Kendisinde alışverişin bir müddet yasaklandığı gündür.
- Güneşin doğduğu en hayırlı gündür.
- Âdem'in (as) yaratıldığı ve cennete girdiği gündür.
- Kıyametin kopacağı gündür.
- Duaların asla reddedilmeyeceği özel bir vaktin saklandığı gündür.
- Günahlara kefaret olan bir gündür.

Bir günü sıradanlıktan çıkarıp nimete dönüştüren maddeler bunlar. İşte bu sebeple listelerimizde yer alıp almadığını merak ediyorum. Fakat biliyorum ki -Allah'ın (cc) rahmet ettikleri müstesna- çoğumuz için haftanın diğer günlerinden farkı yok. Daru'l-İslam'da olmadığımız için namazını kılamadığımız "Cuma'nın" diğer faziletlerini de ihmal etmişiz. Bu günü iple çekip değerlendirmediğimiz gibi Nebi'nin (sav) bu güzel günde yaptıklarını da araştırmamışız hiç. Ya da bilip uygulayan nadir kişiler olsa da çocuklarımızda bu farkındalığı oluşturamamışız. Bu yazının "derdi" işte tam da bu!

Kürsülerdeki vaazlarda ufak tefek görünen amellerle cennete girenler olduğunu duyarız. Kimi köpeğe su verir, cennete girer. Bir başkası üzerinde Kelime-i Tevhid yazan kâğıdı yerden kaldırır, hesabı geçer. Bir diğeri abdest sonrası iki rekât namaz kıldığı için cennettedir. Tüm bunları duymamıza rağmen uygulamaz; cennet için, altından kalkamayacağınız, uzun süre devam ettiremeyeceğimiz amellere göz dikeriz. Başlar, fakat zorluğu nedeniyle de hemen pes ederiz. Oysa bahsettiğimiz bu özel günleri nimetten bilmek kolay ve sürdürülebilirdir. Ecri de bol olunca daha ne ister insan?

Gelin, "Korona" sürecinde aldığımız kararlara -ki bu süreçle birlikte birçoğumuz değişme kararı aldık sanırım- bir yenisini ekleyelim. Bugünü değerlendirmeye; bugüne dair planlar yapmaya; çocuklarımıza bugünün kıymetini, faziletini, önemini anlatmaya gayret edelim.

Adını da koyalım; "Yeniden Sünnet" mi dersiniz, "Sünnet Hareketi" mi dersiniz, "Sünnet ile İhya" mı dersiniz... bilmiyorum, sizin kararınız.

Sloganımızı belirleyelim. Hak ettiği değeri o güne verip Allah'ın (cc) şiarını yüceltelim. Peygamberimizin (sav) sünnetini yaşatalım.

Öyleyse nereden mi başlayalım? Önce yavrularımıza yıllık bir takvim gösterip ayların hepsini tanıtalım. Bu aylardan bazıları özel, diyelim. Haram aylar, Allah'ın savaşı ve düşmanlığı yasakladığı aylardır; Ramazan, içinde binlerce aya bedel olan Kadir Gecesi'nin bulunduğu, kitabımız Kur'ân'ın indirilmeye başlandığı ve oruç tuttuğumuz rahmet ayıdır; Şevval, altı günü ile orucu bir yıla tamamladığımız güzide aydır; Zilhicce -haram ay olmakla beraber ayrıca- kurban ve hac ayı; Muharrem -haram ay olmakla beraber- yılın ilk ayı, yani yılbaşıdır. Bunları konuşalım çocuklarımızla, daha sonra ise haftanın günlerinden bahsedip özelliklerini anlatalım. Pazartesi ve perşembe günlerinin Resûl'ün (sav) çokça oruç tuttuğu, amellerin Allah'a (cc) sunulduğu günler olduğunu; cuma gününün ise yazının başındaki faziletlere sahip olduğunu anlatalım.

Üçüncü adımda ise Nebi'nin (sav) perşembe akşamından itibaren cuma öğlen namazına kadar neler yaptığını tek tek tespit edelim. Bu sünnetleri hayatımıza geçirmek için önce biz düzenli olarak yapmaya başlayalım, sonra onları teşvik edelim ve başlangıçta iki sünneti seçip uygulaması için yardımcı olalım. Bu çabalarımızın ancak tüm aile birlikte amel ederse etkili ve kalıcı olacağını da unutmayalım.

Peki, canımız Peygamberimiz bugün neler yapardı? Biz bir kısmını maddeleyelim ve böylelikle yazımızı sonlandırmış olalım:

Resûl (sav), cuma için gusül alırdı. (Biz de çocuklara banyo yaptırabiliriz. Banyo sonunda abdest aldırarak alışkanlık kazandırabiliriz. Onlara özel bir havlu temin edip abdest almayı daha da özendirebiliriz.)

- Tırnaklarını keser, kokular sürer, ağız temizliğini önemserdi.
- Temiz giyinirdi. (Sadece cuma günleri giyeceği bir kıyafet belirleyebiliriz.)
- Çokça salavat getirmemizi tavsiye ederdi.[1]

1. Bu maddelere ek olarak, Pinteres'te cuma sünnetleri ile alakalı birçok doküman var. Bunlardan da mutlaka istifade edelim.

SİNDİRİM SİSTEMİ: DİL-YEMEK BORUSU-MİDE

Dr. Gözde TERCÜMAN
gozdetercuman@tevhiddergisi.org

Allah sindirim kanalını belirli bir düzen ve katmanda düzenlemiştir. Bütün sindirim sistemi bir kanal hattıdır. Besinin geçtiği bu kanalın içine "lümen" denir ve o kanalın duvarını oluşturan çok katlı tabakalar mevcuttur. Bu tabakaların içinden dışına doğru ilk önce mukoza adı verilen sümüksü yapı yer alır. Bu yapı çok önemlidir. Çünkü vücut bu kanalın içerisine, yediği besinleri sindirmek için bazı enzimler salgılar.

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla.

Bir önceki yazımızda lokmayı ağzımıza almış, dişler ile parçalamış ve dil ile daha küçük parçalar oluşturmuştuk. Şimdi sırada tadını almak, yutmak ve mideye göndermek var.

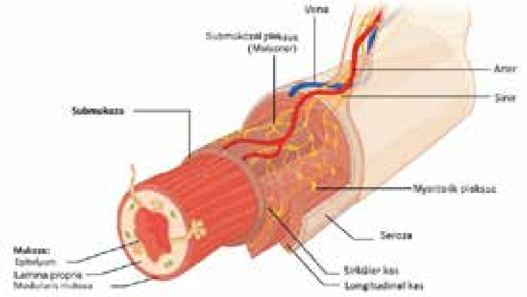
Dil üzerinde 4 adet papilla[1] adı verilen yapılar mevcuttur. Bunların çeşitli görevleri vardır ve bazıları içlerinde tat tomurcuklarını içerir. Bunlardan bir tanesi "filiform papilla" denilen ipliksi çıkıntılardır; tat tomurcuğu yoktur, dokunma duyusunu algılar. Örneğin, bir balık parçasını ağzımıza attığımızda o parçanın içindeki kılçığı algılayan doku, işte bu çıkıntılardır. Yenilen besinin içindeki maddelerin şekil ve doku ayrımını sağlar. "Fungiform papilla" adı verilen ikinci doku, dilin tüm yüzeyine yayılmıştır. Dilinize dikkatlice bakarsanız bu küçük kırmızı noktacıkları görebilirsiniz. Şekli mantara benzediği için fungiform papilla ismini alır, mantarsı çıkıntı demektir.

1. Papilla, doku çıkıntısı demektir. Dil yüzeyinden dışarıya doğru uzanan çıkıntılardır.

Çok kanlandığı için dil yüzeyinde kırmızı renkte gözükür.

Dilin gerisinde "v" şeklinde sıralı duran oluklu çıkıntılara ise "sirkumvallat papilla" denilir. Tat tomurcukları en çok buradadır ve buradaki oluklardan besinlerin sindirimi için enzim salgılanır. Son olarak, "foliat papilla" adı verilen yapraksı çıkıntılar erişkin bireylerde eski değerini zamanla kaybetmiştir. Bu çıkıntılar bebeklerde işlevseldir. Bebeğin anne sütünün tadını almasını sağlar ve dilin iki yanında bulunurlar. Dilin her bölgesi genel olarak her tadı alır, ama bazı bölgelerinde bazı tatlar yoğunlaşır. Örneğin limon yediğiniz zaman dilinizin yan kısımları kamaşır. Bunun sebebi dilin yan kısmının ekşi tada daha duyarlı olmasıdır. Tatlı yiyeceklerin tadı dilin en ön ucunda yoğun bir şekilde hissedilir. Acı yediğinizde ise özellikle dilin en gerideki kısmı, arkası yanar. Genelde biberin acılığı dilin ucu ile test edilir, acı olmadığı düşünülür; ancak biber yenildiğinde aslında acı olduğu anlaşılır, çünkü dilin arkası ve boğaz kısmı yanar. Allah (cc) dil yapısı üzerinde bu şekilde gruplamalar yaratmıştır.

Allah (cc) sindirim kanalını belirli bir düzen ve katmanda düzenlemiştir. Bütün sindirim sistemi bir kanal hattıdır. Besinin geçtiği bu kanalın içine "lümen" denir ve o kanalın duvarını oluşturan çok katlı tabakalar mevcuttur. Bu tabakaların içinden dışına doğru ilk önce mukoza adı verilen sümüksü yapı yer alır. Bu yapı çok önemlidir. Çünkü vücut bu kanalın içerisine, yediği besinleri sindirmek için bazı enzimler salgılar. Bu mukoza tabakası yeterli kalınlıkta olmazsa bizim vücudumuz da sindirilir hem de kendimiz tarafından. Örneğin yediğimiz etleri düşünelim. Bu etler özünde proteindir. Bizim vücudumuzdaki kaslar da proteindir ve bu kanalın duvarında o besinleri ileri doğru hareket ettirmek için birkaç kat kas tabakası bulunur. Eğer bu kas tabakasının kanal ile arasında mukoza ve başka katmanlar olmasaydı, o eti sindirmek için salgıladığımız enzimler bizim kendi kas tabakamızı da sindirirdi. Allah (cc) insanın kendisini yememesi için araya çok önemli bir bariyer koymuştur ve bu bariyeri de insanların çoğunun, baktığında bile midesinin bulandığı sümüksü bir yapı olan mukus ile sağlamıştır. Sadece bu örnek dahi Rabbimizin her şeyi bir hikmet üzere yarattığına ve büyüklüğünü ve kudretini insan aklının alamayacağına bir delildir.

Görsel: Sindirim sistemi tabakaları

Mukoza tabakasının üstünde ikinci tabaka olarak, ona benzeyen submukoza tabakası bulunur. Bu tabaka içinde ince ve çok küçük kılcal damarlar, sinir düğümleri ve besinlerin salgısını kontrol eden sinir toplulukları bulunur. Kanal içerisine salgılanacak maddeleri kontrol eden tabakadır. Aynı zamanda sinirler ile sindirim sistemi hakkındaki bilgi akışını sağlayan, beyne sinyal gönderen tabakadır. Örneğin bir mide ülserini ele alalım. Mide ülseri, midedeki mukus yapısının azalması ve yetersiz kalması sonucu, mideyi koruyan yapının zarar görmesi ve mide içindeki besinlerin sindirimi için gerekli olan asit miktarının artarak midenin altındaki dokuları eritmesi ile ortaya çıkan bir yaradır. İnsanlar mide ülseri sebebiyle çok fazla ağrı duyarlar, çünkü içinde sinir tabakası olan submukoza tabakası, mukus tabakasının hemen üzerindedir. Asit bu sinirleri uyarınca beyinde de ağrı duyusu oluşur. Eğer asit, submukozadaki kan damarlarına zarar verirse mide ülserinden kanamalar oluşur. İnsanlar bu hastalıkta çoğunlukla yemekten sonra çok ağrı duyarlar. Sebebi ise mideye besinin gelmesi ile asit salgılanmasının artması ve o yaraların acımaya başlamasıdır. Tedavi için verilen ve halk arasında mide koruyucu olarak bilinen ilaç, midenin ürettiği asiti azaltır. "İlacı açken için." denmesindeki amaç ise mideye besin gelmeden ve asit salgılaması başlamadan önce asit üreten kanalları tıkamaktır.[2]

İnsanlar bazen mide ülseri ağrısı başlayınca süt içer ve fayda görürler. Mide asiti süt ile birleştiğinde eksi değeri fazla olan asit, artı değeri fazla olan alkali süt ile birleşerek nötürlenir, yani sıfırlanır. Ateş ve suyun, bir araya geldiklerinde birbirlerinin etkisini

Midenin birçok salgısı vardır. Örneğin mukus denilen sümüksü yapıyı salgılar, asit salgılar. Ne gariptir değil mi, hem kendisine faydalı olan hem de kendisine zarar veren maddeler aynı yerden salgılanıyor. El-Bedî ve El-Muksit olan Allah her şeyi tezatı ile ve bir arada denge içinde yaratmış. İyi ve kötü. Fayda ve zarar. Hem birbirlerine zıtlar hem de bir arada ve denge hâlinde...

yok etmeleri gibi. Ya da sıcak ve soğuğun, bir araya geldiklerinde ılık duruma geçmeleri gibi...

Konumuza dönecek olursak submukoza tabakasının üzerinde kas tabakaları bulunur. Bu kas tabakaları, besini girişten/ağızdan çıkışa/makata kadar ilerletmek üzere hep ileri doğru hareket sağlar. Bu ileri doğru hareket olmasaydı besinler yaklaşık 6-8 metre olan barsaklarda ilerleyemezdi. Bu kas tabakası hem bulunduğu alanda karıştırıcı hareket yapar, yani çorba karıştırır gibi besini barsak içinde karıştırır hem de ilerletme kasılması yapar. Bu kasların arasında da kasların hareketlerini kontrol eden sinir toplulukları bulunur. Örneğin, eğer bu kas tabakası midede ileriye doğru çalışmazsa reflü hastalığı oluşur. Reflü, geriye kaçma demektir.[3] Böyle bir durumda besinler, sindirim enzimleri ve mide asidi ileri doğru değil, ağza doğru hareket eder. İnsanın ağzına acı bir sıvı gelir. Mide asidinin geriye kaçıp yemek borusunu acıtması ile göğsün tam ortasında bir yanma meydana gelir. Ve bu besin ve asit zamanla çok ciddi bir ağız kokusu meydana getirir. Ağza kadar gelen acı su, yani mide asidi zamanla ağzın arkasındaki dişlerin mine tabakasını eritir ve diş çürükleri meydana gelir. İnsandaki ağız kokusunun en önemli sebeplerinden bir tanesi diş çürükleri, diğeri de reflü gibi mide problemleridir.

Bu kas tabakasının üzerinde, yani kanalın en dış bölümünde ise "seroza" adı verilen zar yapı bulunur. Bu incecik zar çok güçlüdür. Kasaplık yapanlar veya evlerinde et ve tavukla uğraşan hanımlar bilirler, etin üzerinde incecik bir zar bulunur bazen. Eti çok kolay keserler, ama bu zar çok zor kesilir. Evet, bu zar tabakası bütün bu yapıları bir arada tutan ve birliklerini koruyan yapıdır.

Genel olarak sindirim sistemi kanalını tanıttıktan sonra sırada yemek borusu var. Yemek borusu, yutulan besinin mideye ilerlemesini sağlayan esas organdır.

Yutma 3 fazda (aşamada) gerçekleşir: 1. İstemli faz. 2. Faringeal faz (boğaz fazı) 3. Özefageal faz (yemek borusu fazı)

İlk istemli faz, dil ile sağlanır ve yutma işlemini başlatır. Bu fazı isteyerek yaparız. Neyi ne zaman yutmak istersek o zaman yutkunmayı başlatırız, hatta besin olmasa bile tükürüğümüzü yutmak için de yutkunuruz. Bilinci yerinde olmayan bir kişi yutamaz. Örneğin ani bilinç kapanmasında, sara nöbetlerinde, çok çok ileri yaş hastalarda veya zihinsel engeli olan hastalarda yutma işlemi başlayamaz ve yutkunamazlar. Ani bilinç kayıplarında ve sara nöbetlerinde hastayı omzu üzerine yan çevirme hareketi, hem kişi ağzının içindeki salyaları yutamadığı için hem de mide içerisindeki sıvıların yukarı çıkıp soluk borusunu tıkamaması ve hastayı boğmaması için yapılır. Çok ileri yaşta olan veya zihinsel engelli insanlarda besin direkt mideye veya barsaklara gönderilir. Ameliyatlardan önce bir yudum su dâhil hiçbir şey yiyip içilmemesinin sebebi de budur. Ameliyat sırasında kişi uyutulur. Bu, gece uyuması gibi normal bir uyuma değildir, bilinç ortadan kalkar, bütün kaslar pelte gibi gevşer. Bu durumda uykudan farklı olarak kişinin ağzındaki salyalar soluk borusuna kaçabilir veya bir şeyler yiyip içmişse midesindekiler yukarı çıkıp soluk

borusuna kaçabilir ve hastayı boğabilir. El-Alîm ve El-Latîf ismiyle Allah (cc) ne güzel yaratmıştır. Uykuda bilincimiz kapanıyor, ama tamamen gitmediği için kimse tükürüğünde boğulmaktan korkmuyor ve rahatça uyuyabiliyor. Yediklerinin midesinden yukarı çıkıp soluk borusuna kaçmasından ve kendisini boğmasından korkmadan yemek yiyebiliyor ve hemen uyuyabiliyor. O kadar ince bir ayarlama ile yaratmış ki Allah (cc) insanı, bizler doktor olarak çoğu zaman mekanizmayı dahi anlayamıyoruz, Rabbimizin büyüklüğünü siz düşünün...

İkincisi faringeal faz (boğaz fazı), bir geçiş fazıdır. Besinin ağızdan, yemek borusuna geçişini sağlar. Bu kaslar ilerletme hareketinin başlangıcını oluşturur. Örneğin kişinin boğazında bir şey kaldı, ilerlemiyor. İnsanlar hemen su ikram eder, hem su ile besinin gidişinin kolaylaşması hem de yutma fazının ilk etapta uyarılması ve oluşamamış bu ilerleme hareketini oluşturmak için uyarı göndermesi için.

Bir önceki yazıda da bahsettiğim gibi boğaza iki adet boru açılır; biri yemek borusu diğeri de soluk borusu ve aralarındaki bir kapak (epiglot) ile birbirlerinden ayrılırlar. Kişinin boğazında bir şey kalır da yutamazsa hemen su ile veya yutkunarak yutkunma hareketini uyarması gerekir. Ancak kişinin soluk borusuna bir şey kaçmış ve nefes almayı zorluyor, kişi öksürüyorsa insanların çoğunun yaptığı gibi "su içmek" yanlıştır. Burada "yukarı bak" dediğimiz hareket gereklidir, yani soluk borusu dümdüz hâle getirilir yukarı bakarak. Vücut, nefes borusuna kaçan bir maddeye öksürme refleksi verir. O şeyi oradan çıkarana kadar kişi art arda öksürür. Öksürmeyi bastırılamamak gerekir, ama öksürük arasında kısa kısa nefes almaya çabalamak gerekir. Yukarı bakarak düzleşmiş olan soluk borusundan öksürme ile de kaçan su-besin-tükürük çıkartılır.

Sonuncusu, yemek borusu fazı olan özefageal fazdır. Yemek borusu içindeki kasların yardımıyla besin art arda hareketler ile ağızdan mideye doğru ilerletilir. Yemek borusunun sonunda mide ile birleştiği yerde bir kapak olarak bilinen sifinker vardır. Besin ilerledikçe refleks olarak bu kapak açılır ve besin yemek borusundan mideye geçer. Bu kapağın yetersiz olması veya yukarı doğru kaçak yapması reflü hastalığının diğer bir sebebidir.

Mide hem kendi hareketlerini arttıran maddeler salgılar, çünkü besin geldiğinde o besinleri hareket ederek yoğurması, ezmesi gerekir hem de kendi hareketlerini azaltan, sindirim enzimlerini azaltan, asit salgılanmasını azaltan; yani temel olarak kendisini durduran maddeler salgılar.

Besin mideye geldiğinde, mide diğer sindirim sistemi organlarından daha farklı bir tepki verir. Örneğin tüm sindirim sistemi, besin kendisine geldiğinde ilerletme hareketleri yapar ve kasılır. Ama mide, besin kendisine geldiğinde gevşer ve besini ilerletmek yerine tutar. Midenin görevlerinden birisi de besin depolamaktır. Gevşeyerek, hacmini arttırıp büyüterek besini depolama görevi görür. Diğer bir görevi yemek borusu ile arasındaki kapağı kapatıp, kendisi ile on iki parmak bağırsağı arasında kapak görevi gören kası da sıkarak besini iki kapak arasında hapseder. Bu hapsetme esnasında midenin kendisi kasılırken, hapsolmuş besin mekanik olarak daha da küçük parçalar hâline getirilir. Ve yavaş yavaş, kontrollü bir şekilde on iki parmak bağırsağına geçişi sağlanır. Hapsettiği besinler üzerine bir sürü sindirim enzimi

salgılayarak besinleri sindirmeye çalışır. Salgıladığı asitle besinleri eritir ve sindirim enzimlerini çalışır hâle getirir, yani bir nevi anahtar görevi görür.

Midenin birçok salgısı vardır. Örneğin mukus denilen sümüksü yapıyı salgılar, asit salgılar. Ne gariptir değil mi, hem kendisine faydalı olan hem de kendisine zarar veren maddeler aynı yerden salgılanıyor. El-Bedî ve El-Muksit olan Allah (cc) her şeyi tezatı ile ve bir arada denge içinde yaratmış. İyi ve kötü. Fayda ve zarar. Hem birbirlerine zıtlar hem de bir arada ve denge hâlinde... Peki, bu asidin faydası nedir? El-Hakîm olan Allah her şeyi bir hikmet üzere yaratır. Bu asit, mideden salgılanan ve besinleri sindiren enzimlerimizi çalıştırır. Mide hücreleri sindirim enzimlerini üretir. Ancak hücrelerin içinde kendisini bu sindirim enzimlerinden koruyacak bir mekanizma yoktur. Allah (cc) bu enzimleri hücrelere çalışmaz hâlde ürettirir. Hücre içerisinde üretilen enzim, besini sindirmeye güç yetiremeyecek hâlde olduğu için kendisini üreten hücreyi sindirmez, sindiremez. Hücreler bu enzimleri midenin lümenine, yani besinin bulunduğu mide içi boşluğa attığında ve bu enzimler midenin ürettiği asit ile bir araya geldiğinde asit, sindirim enziminin çalışması için bir anahtar görevi görür ve sindirim enzimi çalışır duruma gelir. Örneğin arabanın anahtarı olmadan araba yola çıkabilir mi? Çıkamaz. Sindirim enzimleri, park hâlindeki araba gibidir. Çalışmaz hâldedir. Asit de arabanın anahtarıdır. Ne zaman ki kontağa yerleştirilir ve anahtar çevrilir, işte o zaman arabanın çalıştığı gibi enzimler de çalışır ve iş görür hâle gelir.

Mide salgılarından bir diğeri "ghrellin" denilen bir maddedir. Salgılandığında iştahı arttırır. Ghrellin salgılayan hücreler aynı zamanda asit de salgılar. Yani ghrellin ve asit aynı hücre tarafından üretilip salgılanır. Biraz önce bahsettiğimiz gibi yemek yendikçe mide sindirim enzimi salgılar, bu sindirim enzimlerini aktifleştirecek anahtar olan asit salgısı da yemek yedikçe artar. Bu asit salgılayan hücreler çalıştıkça aynı hücrelerin ürettiği bir diğer madde olan ghrellin salgısı da artar. Böylece insanın yedikçe yiyesi gelir ve iştahı arttıkça artar.

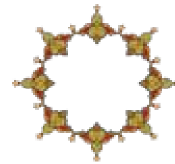
Mide hem kendi hareketlerini arttıran maddeler salgılar, çünkü besin geldiğinde o besinleri hareket ederek yoğurması, ezmesi gerekir hem de kendi hareketlerini azaltan, sindirim enzimlerini azaltan, asit salgılanmasını azaltan; yani temel olarak kendisini durduran maddeler salgılar. Sindirim işlemi bitip de mide boşaldığında sistemin de durması gerekir. Aşırıya kaçmamak için kendi freni de içerisindedir. Bu gaz ve fren sistemi muhteşem bir uyum içerisinde birbiri ile bağlantılı çalışır. Her zaman bir dengededir.

Örneğin midenin salgıladığı maddelerden bir diğeri de "motilin" maddesidir. Motilin barsak hareketlerini arttıran bir maddedir. Mideden salgılanır ve barsakların hareketlenmesini sağlar. Yani mide hem kendisinden sorumlu olarak görevini yapar hem de kendisinden sonra gelen ve besini belirli bir seviyeye getirip göndereceği yerin de besini almaya hazır hâle gelmesini sağlar. Mideden sonra gelen barsaklar bu madde ile hareketlerini arttırır. Ayrıca mide, salgıladığı motilin ile -eğer barsakların içerisinde besin kalmışsa- " İçinde önceden kalan besin varsa hızlıca hareket ettir ve çıkışa doğru gönder. Ben sana yeni besin göndereceğim, bu besinler için de üzerine düşen işlemleri tamamla, onları da hareket ettir ve gönder." demiş olur. Bu hareket, mekanik olarak barsakları hazırlamaktır.

Tüm bunlara ek olarak mide; barsaklara, sindirim enzimi salgılayacak organlara ve sindirimi kolaylaştıracak madde salgılayacak diğer organlara da uyarılar gönderir.

Barsaklardan ve bu uyarılardan bahsedeceğimiz bir sonraki yazımızda görüşme ümidi ile...

Selametle...

BI MANE Û BI ŞERT Û BI BERGEHA WÊ VE LÂÎLAHEÎLLALLÂH TAYBETÎYÊN TAXUT

Osman SADIKOĞLU

Bêguman hebûna taxut, bi peyrêw û bi girêdayîyê wî bixwe ye. Çawa ku muşrîk nebin, şirk jî di holê de namîne. Weke vê kole û bendeyên taxûtan jî nebin, di holê de taxut namîn in. Ew ên ku lat û dar û potik û rêber û reîs û partî û rêxistinan dike taxut însan bixwe ye

d.) Taybetiya Taxût A Çaremîn Û Îzahata Wî:

Heyînîyên Ji Xeynî Allah Îbadet Li Wan Tên Kirin

وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ اَنْ يَعْبُدُوهَا وَاَنَابُٓوا اِلَى اللّٰهِ لَهُمُ الْبُشْرٰىۚ فَبَشِّرْ عِبَادِۙ

"Ew ên ku xwe ji evdîtîya taxût dûr dikin û berê xwe didin Allah, mizgînî ji wan re heye. Mizgînê bide evdên min."[1]

Çawa ku ji vê ayetê fêm dibe taxût ew e ku; ji xeynî Allah -azze we celle- yên bi dilsozî îteat û îbadet li wan tên kirin, ew in.

Me di pêlên borî de îzahata Îmam Taberî li ser tarîfa taxût teqdîm kiribû. Di heman demê de, me çend mînakên ku di Qur'anê de bikaranîna îbadetê çawane jî dabû.

1. Zumer: 17

Ji yên hişsivik û xwenezan pê ve tu kes ji millet û menheca Îbrahîm -aleyhîsselâm- rû navegerîne. Ew, tenê bi serê xwe ûmmetek bû. Ew, pêxemberekî wisan e ku kemilandina wî ji teref Allah -azze we celle- vê bû. Peyrêwîtîya menheca wî jî, ji bo ummeta îslâmê rûşd û kemilandin e

Di vê maneyê de em dikarin bibêjin ku taxûtên îroyîn; sazîyên weke parlamentoya xwedî rayeya çekirina qanûnan, rayedarên ku helal û heramîyên Allah -azze we celle- di Qur'an û sûnnetê de daniye ji holê radikin, partiyên demokratîk ku bûne hêlina van amelên şirkê, feyde û parastin ku ji wan kesên mirî tên xwestin û di tengasîyekî de hewar li wan tên kirin, ew pûtên ji zindîyan û ji latan tên kesibandîn, ew heyînên hin amelên ku di Qur'an û sûnnetê de wek îbadet binavdibin (weke nezir û qurban û hwd.) ji bo wan têne kirin, dixwaze zindî an mirî, li ser rûyê erdê an jî li esmana bibe her tiştên ku wesf û taybetîyên Allah -azze we celle- ji wan re hatibe dayîn, ha ew taxût in.

Ew rûmetên xeyrî îslâmî ku di nav însanan de dibin diyarkirina neyartî û dostanîyê û dibin sebebê şer û aşîtîyê jî taxut in.

Ew pîvan û îdeolojîyên xeyrî îslâmî ku ji bo însanan dibin sebebê xwe pêgirtina heyatê jî dikêvin çarçoveya tarîfa taxut.

B. Înkar Kirina Taxût Divê Çawa Pêk Bê?

"Taxut" têgeheke (qewrameke) şer'î ye. Divê em ji şerîetê hîn bibin da ku ev têgeh tê ser çî maneyê û vebûna wê çîye û muameleya me ya der heqe wê de wê çawan be. Allah, -azze we celle- me bi înkar kirina taxût emir kiriye. Bêguman der barê vê mijarê de Allah -azze we celle- ji me re vê rêyê jî nîşan daye û ji bo teblîx û tebyîna dînê xwe rasûlan şandiye.

بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِۜ وَاَنْزَلْنَٓا اِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ اِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

"(Me ji wan re) delîlên eşkera û kîtêb (şand). Ji te re jî, zîkîr (Qur'an) şandiye da ku, tiştê ji wan re nazil bûye, tu beyan bikî û ji bo ku ew jî vêya baş bifikirin."[2]

Temamê rasûlan -aleyhîmûsselâm- me dawetê îbadeta ji Allah re -azze we celle- û dûrketina ji taxut dikin.

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فٖي كُلِّ اُمَّةٍ رَسُولًا اَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَۚ فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللّٰهُ وَمِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُۜ فَسٖيرُوا فِي الْاَرْضِ فَانْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبٖينَ

"Ji her ûmmetê re ji bo bibêjin: "Ji Allah re îbadetê bikin û xwe ji taxût biparêzin, me pêxemberek şand. Bi vê awayê Allah, li hinekên wan hîdayet kir û li hinekên wan re jî, rêşaşîtî heq bû. Êdî li ser rûyê erdê bigerin û aqûbeta kafiran çawa bûye bibînin."[3]

Emê vê pirsê ji rasûlân bipirsin ka gelo înkarkirin û dûr ketina ji taxût wê çawan pêk tê. Emê bersiva pirsa xwe ji sîyer û sunneta wan hîn bibin.

2. Nahl: 44
3. Nahl: 36

Allah Teâlâ, emrê Rasûlullah -aleyhîssalâtuwesselâm- bi tabîbûna Îbrahîm -aleyhîsselâm- kiriye. Têkoşîna Îbrahîm -aleyhîsselâm- ji temamê însanan re kirîye rêber û ji bo me jî wek mînak nîşan daye.

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ اُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فٖٓي اِبْرٰهٖيمَ وَالَّذٖينَ مَعَهُۚ اِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ اِنَّا بُرَءٰٓؤُا مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِۘ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَٓاءُ اَبَدًا حَتّٰى تُؤْمِنُوا بِاللّٰهِ وَحْدَهُٓ

"Bi rastî, ji we re di Îbrahîm û yên bi wî re de ji bo we mîsaleke xweşik heye. Wan ji qewmê xwe re gotibûn: "Em ji we û ji wan tiştên ku hûn ji Allah pê ve wan re îbadet dikin dûr in. Em we înkar(tekfîr) dikin. Heta ku hûn îman bi Allah tenê neynin di navbera me û we de dijminantî û kerbek ebedî dest pê kiriye..."[4]

اِنَّ اِبْرٰهٖيمَ كَانَ اُمَّةً قَانِتًا لِلّٰهِ حَنٖيفًاۜ وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكٖينَۙ شَاكِرًا لِاَنْعُمِهٖۜ اِجْتَبٰيهُ وَهَدٰيهُ اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقٖيمٍ

وَاٰتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةًۜ وَاِنَّهُ فِي الْاٰخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحٖينَۜ ثُمَّ اَوْحَيْنَٓا اِلَيْكَ اَنِ اتَّبِعْ مِلَّةَ اِبْرٰهٖيمَ حَنٖيفًاۜ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكٖينَ

"Bi rastî Îbrahîm bi serê xwe ûmmetek bû. Îteatî Allah dikir û henîf bû. Ne ji mûşrîkan bû. Ji nîmetên wî re şikur dikir. Lewre Allah ew hilbijartibû û gihandibû rêya rast. Me li dinyayê xweşî dabûyê, bêşik ew li axîretê jî, ji salihan e. Paşê me wehyê te kir û got: 'Tu bide pey rêya wî Îbrahîmê henîf. Ew ne ji mûşrîkan bû."[5]

Rabbê me li me vê emrê dike ku; em bibin tabiê Milletê Îbrahîm -aleyhîsselâm- û em ji rûvegerandina rêya wî jî xwe biparêzin.

Rabbê me li me vê emrê dike ku; em bibin tabiê emrê Îbrahîm -aleyhîsselâm- û em xwe ji rûvegerandina rêya wî jî xwe biparêzin.

وَمَنْ يَرْغَبُ عَنْ مِلَّةِ اِبْرٰهٖيمَ اِلَّا مَنْ سَفِهَ نَفْسَهُۜ

"Ma ji yê kêmaqil pê ve kî berê xwe ji dînê îbrahîm vedigerîne?"[6]

Ji yên hişsivik û xwenezan pê ve tu kes ji menheca wî rû navegerîne. Ew tenê bi serê xwe ûmmetek bû. Ew, pêxemberekî wisan e ku kemilandina wî ji teref Allah -azze we celle- vê bû. Peyrêwîtîya menheca wî jî, rûşd û kemilandin e.

4. Mumtehîne: 04
5. Nahl: 120-123
6. Baqara: 130

وَلَقَدْ اٰتَيْنَٓا اِبْرٰهٖيمَ رُشْدَهُ مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا بِهٖ عَالِمٖينَ

"Bi sond me di berî vêya de rûşd dabû Îbrahîm. Jixve me bi wî zanîbu."[7]

Li Hember Taxut Têkoşîna Îbrahîm -aleyhisselâm-

Eger em xwe ji taxut û ji alîgir û sazîyên taxut dûr nekin û rê û sefên we zelal û eşkere nekîn, wê demê me dûrketin û teberrîya xwe ya ji taxut pêk neanîye.

قَدْ كَانَتْ لَكُمْ اُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فٖٓي اِبْرٰهٖيمَ وَالَّذٖينَ مَعَهُۚ اِذْ قَالُوا لِقَوْمِهِمْ اِنَّا بُرَءٰٓؤُا مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِۘ كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَٓاءُ اَبَدًا حَتّٰى تُؤْمِنُوا بِاللّٰهِ وَحْدَهُٓ

7. Enbiya: 51

"Bi rastî, ji we re di Îbrahîm û yên bi wî re de ji bo we mîsaleke xweşik heye. Wan ji qewmê xwe re gotibûn: "Em ji we û ji wan tiştên ku hûn ji Allah pê ve ji wan re îbadet dikin dûr in. Em we înkar(tekfîr) dikin. Heta ku hûn îman bi Allah tenê neynin di navbera me û we de dijminantî û kerbek ebedî dest pê kiriye..."[8]

Li ser bingeha ayeta çaremîn a sûreya Mumtehîne de emê lêkolîna mucadeleya Îbrahîm -aleyhîmûsselâm- bikin.

a. Teberrî û Rûvegera Ji Evdên Taxûtan

"Em ji we... dûr in."

Em bi baldarî binêrin ev xuya dibe ku Îbrahîm -aleyhîsselâm- berî dûr bûna taxût, ji yên li derdor û nêzî taxûtan beraeta xwe (dûr bûn û rûvegera xwe) eşkere dike.

Hal ev e ku ekserîyetê însanan, ji çi sedemê be bila bibe, di dûrketin û rûvegera civaka xwe de pir diltengî û zorahîyê dikişîne. Dûr ketin û rûvegera eqrebayan û dost û hevalan, ji gelek însanan re ne hêsan e. Ji ber zorahîya vê helwestê Îbrahîm -aleyhîsselâm- ewilî bi vê dest pê kiriye. Qur'ana Pîroz jî bal dikişîne vê nuqteyê:

يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا لَا تَتَّخِذُٓوا اٰبَٓاءَكُمْ وَاِخْوَانَكُمْ اَوْلِيَٓاءَ اِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى الْاٖيمَانِۜ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَاُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

"Gelî ew ên îman anîne! Eger kûfrê tercîhê îmanê bikin bavên xwe û birayên xwe nekin dost (welî). Ji we kî wan ji xwe re bike dost (welî) ha ew zalim bi xwe ne."[9]

Îbrahîm -aleyhîsselâm- serê pêşî de xwe ji abdên taxut û ji alîgirên taxut dûr kiribû. Birastî ev helwesteke baldar e. Berîya taxut de dûrketina ji abdên taxûtan di heman demê de sunneta Rasûlullah e -aleyhîssalâtuwesselâm-

قُلْ يَٓا اَيُّهَا الْكَافِرُونَۙ لَٓا اَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَۙ وَلَٓا اَنْتُمْ

8. Mumtehîne: 04
9. Tewbe: 23

Taxutên vê dewrê ji bo ku pergala xwe ya zilim û tuxyanê bidomînin derfet û îmkânên xwe ya olî û ekonomîk û sîyasî û leşkerî seferber dikin.

عَابِدُونَ مَٓا اَعْبُدُۚ وَلَٓا اَنَا عَابِدٌ مَا عَبَدْتُمْۙ وَلَٓا اَنْتُمْ عَابِدُونَ مَٓا اَعْبُدُۜ لَكُمْ د۪ينُكُمْ وَلِيَ د۪ينِ

"Bêje: 'Gelî Kafiran!' Ez ji bo tiştên hûn jê re îbadetê dikin, îbadet nakim. Hûn jî, ji bo tiştê ez jê re îbadetê dikim, îbadet nakin. Min jî, ji bo tiştê hûn jê re îbadetê dikin, îbadet nekiriye. Hûn jî, ji bo tiştê ez jê re îbadet dikim, îbadetê nakin. Dînê we ji we re û dînê min ji min re ye."[10]

Rasûlullah -aleyhîssalâtuwesselâm- bi gotina 'Gelî Kafiran!' berî dûrbûna ji taxutên muşrîkan û ji îbadetên wan û ji dînê wan a şirkê, teberrîya xwe ji muşrîkan kirîye. Helbet helwesta wî pir bi hikmet e. Emê jî behsa hin ji van hikmetan bikin.

Bêguman hebûna taxut, bi peyrêw û bi girêdayîyê wî bixwe ye. Eger muşrîk nebin, şirk jî di holê de namîne. Kole û bendeyên taxûtan jî nebin, di holê de taxut namîn in. Ew ên ku lat û dar û potik û rêber û partî û rêxistinan dike taxut însan bixwe ye. Îbrahîm -aleyhîsselâm- jî berê xwe daye çavkanîya xerabîyê û beraeta xwe ji şirk û tûxyanê kirîye. Birastî tiştê herî zor, teberrî û dûrketina ji însanan e. Teberrî û dûrketina ji dar û lat û zîyaretan, tiştê herî hêsan û rihet e.

Qet tu feyde û zirara wan nagêje însan. Lê belê teberrî û dûrketina ewan kesên ku îbadetê li van tîştan dikin ne hêsan e. Lewre ew; ya eqreba ne, an heval û hogir in, an jî hin kesên xwedî raye ne û hêzdar in. Dibe ku hêvîya feyde ji wan bê kirin an jî, ji bela û ji zirara wan xwe biparêzin. Ji ber vê yekê îmamê tewhîdê, ji wê tiştê dest pê kirîye ku ji tebîeta însan re pir zor tê.

b. Dûrketina Ji Taxut

"...Em ji we û ji wan tiştên ku hûn ji Allah pê ve ji wan re îbadet dikin dûr in..."

Bi rastî ev nuqteyeke pir muhîm û mesûlîyeteke herî giring e.

Allah -azze we celle- wiha ferman dike:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا ف۪ي كُلِّ اُمَّةٍ رَسُولًا اَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَۚ فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللّٰهُ وَمِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُۜ فَس۪يرُوا فِي الْاَرْضِ فَانْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّب۪ينَ

"Ji her ûmmetê re ji bo bibêjin: "Ji Allah re îbadetê bikin û xwe ji taxût biparêzin, me pêxemberek şand. Bi vê awayê Allah, li hinekên wan hîdayet kir û li hinekên wan re jî, rêşaşîtî heq bû. Êdî li ser rûyê erdê bigerin û aqûbeta kafiran çawa bûye bibînin."[11]

Ew mûslîmên ku tabiê Rasûlullah -aleyhîssalâtuwesselâm- in ew jî di bin mukellefîyeta dûrketina ji taxûtan e. Qur'an, kesên muslîm li hemberi taxût bi vê wêzifeyê

10. Kafîrûn: 01-06

11. Nahl: 36

binbar dike ku, divê mûmîn xwe ji taxût dûr bike. Her mûmînek, bi îctînaba taxût, divê xwe jê û ji alîgir û sazîyên taxût dûr bigire.

Îctinab, ji koka "cenb" muştaq e. Tê maneya "Kevî, tenîşt, kelek, rex". Îctînaba ji taxut; yanê emê taxut di jîyana xwe de bavêjin kevîyekî û emê jî jîyana xwe li rexekî din bidomînin. Yanê, em li alîyekî û taxut jî li alîyekî din. Rêya me û sefa me wê zelal û eşkere be.

Eger em xwe ji taxut û ji alîgir û sazîyên taxut dûr nekin û rê û sefên xwe zelal û eşkere nekîn, wê demê me dûrketin û teberrîya xwe ya ji taxut pêk neanîye. Mirov her çiqas bi fikir û ramanên xwe taxut înkar û tekfîr bike jî, têr nake. Ji ber vê yeke bi teberrî û dûrketina qewlî re divê dûrketin û teberrîya fiilî jî pêk bê û bi vê awayê em sunneta rasûlan bişopînin.

c. Tekfîrkirina Taxût Û Abdên Wî

"...Em we înkar(tekfîr) dikin..."

Taxut û ew ên abdîtî lê dikin, li îndallah kafir bixwe ne. Herweha ew navê ku Allah daye wan divê ku kesên muslîm jî bi wê navê wan binav bikin. Tekfîr kirina taxût û yên bi dilsozî girêdayîyê wan in û yên ku îteat û îbadetê ji wan re dikin, ger bi eşkerehî û mimkûn bibe rûbirû bikarbêanîn.

Taxutên îro li ser vê mijarê bi hesasî/bi hestewerî disekinin. Ji bo ehkama tekfîrê ron bikin (bi av bikin) û însanan ji tekfîra şer'î dûr bixin qelemên firotî û belamên bi şaşik û waîzên ser ekranan seferber dikin. Eger ev têr neke quwwetên zebtî (leşker û polês) û darazê dixin dewreyê. Helbet hin sebebên vê jî hene.

Ewwelen, tekfîra taxûtan; di mûcadeleya dijî wan de pêgava yekemîn û îtîraza pergala jêxwarin û marastinê û şîrk û zilma wan e. Ew jî dizanin ku eger însan bi hikmê wan taxûtan a li îndallah bihesin û hîn bibin, êdî wê sitûyê xwe ji wan re xwar nakin û îteatê li wan nekin. Ji kesên muslîm kî hez kafiran dike û îteata wan dike?

Wek duyem, hebuna taxut tê ser vê maneyê ku; ji însanan qismek xwe wek îlah li mirovan didin pejirandin û qismê mayî jî abdîtî li wan dikin. Ew ên xwe wek îlah dibînin herûdaîm xwe serdestê gelê xwe dibînin. Dilê xwe nahêlîn û çi bixwazin dikin. Ji bo wan qet tu qanûn û qaîde ne rewcdar in. Taxut û ew kesên derdorê wî de helbet naxwazin ku ev îmtîyazên destê wan de winda bibin.

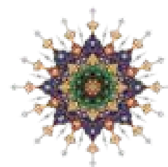
Ji ber vê sebebê, yanê ji bo ku pergala xwe ya zilim û tuxyanê bidomînin derfet û îmkânên xwe ya olî û sîyasî û leşkerî seferber dikin.

Tekfîr kirina taxûtan û tabîên wan bi ayetan sabit e û mijareke pir giring e. Ji bo avahîyekî temelê wê çuqas giring be an jî qufaltina qulpoka ewwil a gomlekekî çuqas muhîm be tekfîra taxut jî di vê çarçovê de tê nirxandin. Lewre qulpoka ewwil çewt bê qefaltin an jî temela avahîyê ne zexim be, piştî wê lehzeyê wê her pêgav li ser çewtîyê bê avêtin. Mûcadeleya bi taxut re jî, girêdayîyê tekfîra taxut û ew kesên li derdorê wî ye. Eger di vê nuqtê de hin şûbhe xuya bibin û rê zelal nebe û serê mûmînan ne safî be wê fêhm û metodên rêşaşî derkevin holê.

Ji bo averêkirina vê mijarê taxut pir zêde hewlên taybet nîşan didin. Ji ber van hewlên wan û gumanên ku belamên wan didin pêş emê hin xisûsên din îzah bikin.

Dawîya Beşa (11.) Yanzdemîn

Dê Berdewam Bibe Înşâallah

Sonlu bir hayatı sonsuz gibi yaşayan, ölümün kendilerine çat kapı geleceğini bilmelerine (!) rağmen inanmayan, ahirete iman ettiklerini beyan etmelerine rağmen asla ahiret odaklı yaşamayan bir toplumun içerisinde yaşıyoruz.

AHİRET: ASIL YURT

Ömer AKDUMAN
omerakduman@tevhiddergisi.org

Yaratan Rabbimizin adıyla...

Geçmiş Ramazan ayını bizim için arınma vesilesi kılmasını yüce Rabbimizden ister, bir sonraki yılın Ramazan ayına bizleri vasıl kılmasını ondan dileriz.

Kıymet ayı, mağfiret ayı, rahmet ayı olan Ramazan... Selefin özlediği gibi biz de özleyeceğiz...

"Cibril, 'Bana imanı anlat.' dedi. Allah Resûlü dedi ki: 'İman; Allah'a, meleklerine, Kitaplarına, resûllerine, ahiret gününe, hayrı ve şerri ile kadere inanmandır.' "[1]

اَفَحَسِبْتُمْ اَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَاَنَّكُمْ اِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ فَتَعَالَى اللّٰهُ الْمَلِكُ الْحَقُّۚ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَۚ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ

"Yoksa sizi, boşu boşuna/amaçsız yarattığımızı ve bize döndürülmeyeceğinizi mi sandınız? (Mutlak hâkimiyet/egemenlik sahibi, mülkünde dilediği gibi tasarruf eden) El-Melik, (hak ve hakikatin kaynağı) El-Hak olan Allah (böylesi batıl zanlardan ne kadar da) yücedir. O'ndan başka (ibadeti hak eden) hiçbir ilah yoktur. O, kerim olan arşın Rabbidir."[2]

1. Buhari, 50; Müslim, 8
2. 23/Mü'minûn, 115-116

Ahirete iman, iman esaslarının beşincisidir ve –diğer iman esasları gibi- pek mühimdir ki bir fert, inkâr ettiğinde iman ile tüm ilişiğini koparmıştır. Ahirete iman ettiğini iddia eder, ancak bu inancını tasdik edecek bir yaşam ortaya koymazsa İslam nazarında inkâr edenle aynı hâl üzere kabul edilir. Ahiret hayatı dediğimizde kastımız; berzah/kabir âlemi ile başlayan, kıyametin vuku bulması ile devam eden ve naslarda farklı sahneler hâlinde anlatılan ebedî hayat ve asıl mekândır.

Sonlu bir hayatı sonsuz gibi yaşayan, ölümün kendilerine çat kapı geleceğini bilmelerine (!) rağmen inanmayan, ahirete iman ettiklerini beyan etmelerine rağmen asla ahiret odaklı yaşamayan bir toplumun içerisinde yaşıyoruz.

Müslim'iz, elbet imani bir zorunluluk olarak ahirete inanıyoruz, ancak içinde yaşadığımız cahiliye (me)deniyetinin bu tavır ve tutumları bizleri etkisi altına alabiliyor. Özel hatırlatıcılara, hatırlatmalara ihtiyaç duyuyoruz.

Ahirete iman, iman esaslarının beşincisidir ve –diğer iman esasları gibi- pek mühimdir ki bir fert, inkâr ettiğinde iman ile tüm ilişiğini koparmıştır. Ahirete iman ettiğini iddia eder, ancak bu inancını tasdik edecek bir yaşam ortaya koymazsa İslam nazarında inkâr edenle aynı hâl üzere kabul edilir.[3] Ahiret hayatı dediğimizde kastımız; berzah/kabir âlemi ile başlayan, kıyametin vuku bulması ile devam eden ve naslarda farklı sahneler hâlinde anlatılan ebedî hayat ve asıl mekândır.

Berzah âlemi, ölümün ardından haşr gününe kadar devam eden kabir hayatıdır.[4]

Herkes kabirde kendi imanı ve ameline göre karşılık -mükâfat ya da ceza- görecektir. Berzah âlemi, kıyametin kopmasının ardından bütün insanların yattıkları yerden dirilmesine kadar devam edecektir.

Kıyametin vaki olması; dünya denilen şu fani yaşamın son bulması, artık asıl yaşam olan ahiret yurdunun başlaması demektir. Kıyamet öncesinde küçük büyük bazı alametler gerçekleşecek, ardından ansızın sura üflenmesi ile beraber kıyamet bir cuma günü[5] kopacaktır. Allah (cc) müminlerin canlarını güzel bir meltem ile alacak ve kıyamet, şerli insanların üzerlerine vaki olacaktır.[6][7]

Ba's, insanların diriltilmesi; haşr, Allah'ın huzurunda toplanması anlamındadır. Kıyamet gerçekleşecek, Allah'ın (cc) vechi/zatı dışında **her şey** helak olacak, tek bir canlı dahi yaşamayacaktır.

İkinci bir sur... İnsanlar yattıkları yerden şaşkın bir şekilde doğrulacak ve "Vay başımıza gelene! Uzun süre yattığımız yerden bizi kim kaldırdı? Bu Rahmân'ın vadettiği şeydir. (Anlaşılan o ki) Resûller doğru söylemiş. (Ölümden sonra diriliş, ahiret hayatı hakmış.)"[8][9] diyeceklerdir.

---

3. "Kendilerine Kitap verilenlerden Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah ve Resûlü'nün haram saydığını haram saymayan ve hak (din olan İslam'ı) din edinmeyenlerle alçaltılmış bir şekilde elden cizye verinceye kadar savaşın." (9/Tevbe, 29)
4. "Onların önünde, diriltilecekleri güne kadar (kalacakları) berzah vardır." (23/Mü'minûn, 100)
5. Müslim, 854
6. Müslim, 2937; İbni Mace, 4075
7. "Güneş dürülüp (karartıldığında), yıldızlar dökülüp saçıldığında, dağlar yürütüldüğünde, hamile develer kendi hâllerine terk edildiğinde, vahşi hayvanlar toplandığında, denizler tutuşturulduğunda, nefisler eşleştirilip (ruhlar cesetle yeniden buluştuğunda), diri diri toprağa gömülen kız çocuğuna sorulduğunda, hangi günahtan ötürü öldürüldüğü (sorulduğunda), sahifeler yayılıp açıldığında, gök sökülüp dürüldüğünde, cehennem (ateşi) iyice harlanıp tutuşturulduğunda, cennet yakınlaştırıldığında, artık her nefis, (kıyamet günü için) ne hazırlayıp (beraberinde getirdiğini) öğrenmiştir. (81/Tekvîr, 1-14)
8. 36/Yâsîn, 52
9. "Ey insanlar! Rabbinizden korkup sakının. Şüphesiz ki kıyamet sar-

Mahşer meydanında insanlık, evveli ve ahiri ile toplanmış bekleşecektir. Allah (kendi şanına yaraşır şekilde) ve melekler mahşer meydanına gelecek, insanlar saf saf dizilecek ve kimseden ses çıkmayacaktır.

Tahayyülü dahi dehşet vericidir. Zordur, korkutucu bir gündür. Herkesin kendi derdine düştüğü; nefsim nefsim, diye inlediği bir vakittir.[10]

Artık çok geçtir. Kazanan daha iyisini kazanamayacak, kaybeden hüsranında boğulacaktır.[11]

Mahşer meydanında[12] insanlık, evveli ve ahiri ile toplanmış bekleşecektir. Allah (cc) (kendi şanına yaraşır şekilde) ve melekler mahşer meydanına gelecek, insanlar saf saf dizilecek ve kimseden ses çıkmayacaktır.[13]

"Onlar, buluttan gölgelikler içinde Allah'ın ve meleklerin gelip işin karara bağlanmasından başka bir şey mi bekliyorlar? (Bekleyip durdukları, bu dehşetli andan başka bir şey değildir). (Hakikatte) işler Allah'a döner."[14]

"Allah, kıyamet gününde -defter sayfasının dürüldüğü gibi- gökyüzünü dürecek. Sonra sağ eliyle gökyüzünü eline alacak ve nida edecek: 'Ben, El-Melik olan Allah'ım! Nerede yeryüzünde zorba olanlar/cabbar olanlar? Nerede yeryüzünde büyüklenenler/kibirli olanlar?' Sonra Allah, yeryüzünü de dürecek. Onu da sol eline alacak ve nida edecek: 'Ben Melik olanım/El-Melik'im! Nerede cabbar olanlar? Nerede mütekebbir olanlar?!"[15]

İnsanlar bu haldeyken Güneş insanlara bir mil yakınlaştırılacak,[16] o günde insanlar amellerine göre ter içerisinde kalacaklardır. Kiminin teri topuklarına kadar, kiminin dizlerine kadar, kiminin de ağzına gem vuracak kadar ulaşır.[17] Bu dehşet verici sahnede gölgelikte bekleşenler, dinlenenler olacaktır. Bunlar Allah Resûlü'nün (sav) haber verdiği yedi sınıftır.

Hesaplar görülecek, herkes amellerine göre karşılık alacak, defterler sağ ashabına sağından, sol ashabına ise solundan ve arkasından verilecektir. Cehennem, yetmiş bin yularınının her birinden yetmiş bin meleğin tuttuğu bir hâlde mahşer meydanına getirilecektir. Cennet ise muttakilere yakınlaştırılacaktır. Herkes çetin hesabın ardından iyi ya da kötü sonsuz yaşam mekânına seyretmek üzere hazırlıklarını tamamlayacaktır... Allah (cc) biz müminleri kıyametin dehşetli sahnelerinde selamet ehli kılsın.

Allahumme sellim, sellim...

sıntısı, büyük bir şeydir. Onu göreceğiniz gün, emziren emzirdiğini unutur, gebe kadınlar çocuklarını düşürür ve insanları sarhoş hâlde görürsün; oysa onlar, sarhoş değildirler. Fakat Allah'ın azabı pek çetindir." (22/Hac, 1-2)

10. "Allah Resûlü (sav) şöyle anlatır: 'Kıyamet gününde insanlar yalınayak, çıplak ve sünnetsiz olarak diriltilecekler.' Aişe (r.anha) sorar: 'Peki, avretler ne olacak?' Nebi ayeti okur: 'O gün, bunlardan her birinin kendisine yetecek bir işi/derdi vardır.' "

"Kulakları sağır eden (Sur'un) çığlığı geldiği zaman, o gün kişi, kardeşinden kaçar, anne ve babasından, hanımından ve çocuklarından. O gün, bunlardan her birinin kendisine yetecek bir işi/derdi vardır. O gün (bazı) yüzler aydınlıktır. (Yüzleri) gülmekte ve sevinç içindedir. O gün, (bazı) yüzlerin üzerini toz kaplamıştır. Çehrelerini (duman isi gibi) bir karartı bürümüştür. İşte bunlar, kâfir ve facir olanların ta kendileridirler." (80/Abese, 33-42)

11. "O hâlde, onlardan yüz çevir. Davetçinin, bilinmedik/korkunç şeye çağıracağı o gün, gözlerinin feri sönmüş/baygın bakışlı hâlde, yayılmış çekirgeler gibi kabirlerinden çıkarlar. Davetçiye doğru süratle koşuşturup: "Bu, zorlu bir gündür." der kâfirler." (54/Kamer, 6-8)

12. Yerin başka bir yerle, göklerin de (başka göklerle) değişeceği o gün, onlar (zatında, fiillerinde ve sıfatlarında tek olan) El-Vâhid ve (her şeye boyun eğdirip hükmüne ram eyleyen) El-Kahhâr olan Allah'ın huzuruna çıkarılacaklardır. (14/İbrahîm, 48)

13. "O gün, çaresiz, davetçinin (sesine) uyarlar. Er-Rahmân'ın (azametinden ötürü) tüm sesler kısılmıştır. Fısıltıdan başka bir şey duyamazsın." (20/Tâhâ, 108)

"O gün, Er-Rahmân'ın izin verip sözünden razı oldukları dışında, hiç kimsenin şefaatinin bir faydası olmayacaktır." (20/Tâhâ, 109)

14. 2/Bakara, 210
15. Müslim, 2788; Ebu Davud, 4732
16. Müslim, 2864
17. Tirmizi, 2421

MÜSLÜMANLARIN EMİRLERİNE KARŞI SORUMLUKLARI

Asım CEMALOĞLU

Allah insanı müstakil ve sınırsız yaşamaya meyyal yaratmıştır. İnsanoğlu kısıtlanmak, sınırlanmak istemez. Bununla beraber Rabbimiz cemaatsel bir yaşam biçimini emretmiş ve sınırsız, tamamen özgürlükçü yaşam biçimlerini de "cahiliye hayatı" olarak isimlendirmiştir.

Kitabın Adı: Müslümanların Emirlerine Karşı Sorumlukları

Kitabın Yazarı: Halis Bayancuk (Ebu Hanzala Hoca)

Yayınevi: Furkan Basım Yayın

Basım Tarihi: 2014

Basım Yeri: İstanbul

Sayfa sayısı: 91

Ebat: 13.5 x 21 cm (Roman Boy)

Allah (cc), İslam dinini resûlleri aracılığıyla insanlara tebliğ etmek suretiyle, esasında insanlara hayatları için çerçeveler çizmiştir. Buna İslam nizamı diyoruz. Rabbimiz bu nizamın temel kaidelerini, yani anayasasını hiçbir dönemde insana bırakmamış; en açık/anlaşılır ve uygulanabilir şekilde beyan etmiştir.

Emirsizlikle, yani çok seslilikle beraber baş gösterecek fitneler insanın uhrevi hayatını tehlikeye attığı gibi dünyevi hayatını da olumsuz etkiler.

Bütün resûllerini, evvela insanları tevhid akidesine davet etmek için gönderen Rabbimiz, bununla beraber iman ehlinden daima cem/cemaat olmalarını istemiş, belirli bir program ve kurallar silsilesi ile hareket etmeyi öğütlemiştir.

Allah Resûlü (sav) bir gün sahabesini toplayıp şöyle buyurdu:

"...Allah'ın bana emrettiği beş şeyi ben de size emrediyorum: cemaat olmak, dinlemek, itaat etmek, hicret etmek ve cihad etmek..."[1]

Nebi'nin (sav) siretini dikkatli bir şekilde incelediğimizde, 23 yılın tamamında bu ilkeler ışığında hareket ettiğini, sahabesini bununla terbiye ettiğini görürüz. Onun hayatında, davete başladığı ilk günden dünyadan irtihaline kadar "cemaat olmak" kavramının öne çıktığı bir hakikattir.

Cemaat olmak... Yani koordineli, beraber, bir emirin emirlerine uygun olarak hareket etmek, bunu hayat felsefesi hâline getirmek: namazda, günlük hayatta, yolculukta, savaşta...

Allah Resûlü (sav) şöyle buyurdu: "Sizden üç kişi yolculuğa çıktığında içlerinden birini emir seçsin... "[2]

Yolculuk... İnsanların hayatında çoğunlukla kendine özgü, keyfî olan ve günümüzdeki şartlar düşünüldüğünde basit ve kolay olan bir meseledir. Üç kişilik bir grubun yolculuk esnasında düşebilecekleri ihtilaf ne olabilir ki?.. Veya bu ihtilaflar vuku bulsa dahi, ihtilafların sonunda ortaya çıkacak sorunlar/zararlar ne kadar ciddi olabilir? Ancak Peygamber (sav) üç kişinin dahi belirli bir zaman diliminde başıboş yaşamasına müsaade etmemiş, muhakkak bir emirin olmasını, diğer iki kişinin de buna göre hareket etmesini emretmiştir.

Allah (cc) insanı müstakil ve sınırsız yaşamaya meyyal yaratmıştır. İnsanoğlu kısıtlanmak, sınırlanmak istemez. Bununla beraber Rabbimiz cemaatsel bir yaşam biçimini emretmiş ve sınırsız, tamamen özgürlükçü yaşam biçimlerini de "cahiliye hayatı" olarak isimlendirmiştir.

Evet... Allah Resûlü'nün (sav) sahabesi bu meseleyi öyle iyi anlamıştı ki vefatının akabinde birkaç kişi naaşını yıkama ve defin işleri ile ilgilenirken, Muhacir ve Ensar'ın önde gelenleri hemen İslam cemaatinin istikbali için emirin kim olacağı hususunda istişare meclislerini kurmuş ve görüşmeler sonunda Ebu Bekir (ra) emir/halife olarak ilan edilmişti.

Raşid Hilafet Dönemi'nin ardından İslam toplumunun yönetim şeklinin saltanatlaşmasıyla beraber, İslam toplumu Batı'nın karmaşık ve fesat dolu felsefik akımlarıyla tanışmıştır. Aklı kutsayan bu tür felsefî akımlar, cemaatsel yaşam biçiminden ziyade ferdî yaşam biçimlerini insanlara sevdirme çabasına girdiler. Bazı hastalıklı fırkalar bu felsefî akımlarla beraber ne yazık ki İslam toplumunda ciddi bir yer buldu. Özellikle de günümüzde artık bütün dünyada kendini İslam'a nispet eden herkes bir şekilde bu fasit fikirlerden etkilenmiş durumdadır. Geçmişte Emevilerle başlayan ve Osmanlı İmparatorluğuyla son bulan "hilafet" kavramı, saltanata dönüştürenlerin icraatları sebebiyle, uygulanabilirliği olmayan ve insanlığın sorunlarını gideremeyen yönetim biçimi olarak algılanır olmuştur. Fakat şu bir hakikattir ki insanların yaptığı yanlışlar İslam'a mâl edilemez.

1. İmam Ahmed, Tirmizi
2. Ebu Davud

Yazar kitabına, İslam'da emirlik kavramı ve bunun gerekliliği ile başlıyor. Bu bölümde Kur'ân ve sünnetten delillerle başta peygamberler olmak üzere emirlerin gerekliliği ve emirlere itaatin gerekliliğinin üzerinde duruyor.

Bu bölümde özellikle emirliğin -sosyal hayatta bireye imtihan olan- menfi hususlarına da değinen yazar, emirsizlik ile doğacak mefsedetleri anlatır ve konuya açıklık getirir. İnsan birey olarak yaşamayı, kimsenin hele de kendisinden aşağıda gördüğü birilerinin emrinde yaşamayı istemez. Bu istek fıtridir. Ancak emirsizlikle, yani çok seslilikle beraber baş gösterecek fitneler insanın uhrevi hayatını tehlikeye attığı gibi dünyevi hayatını da olumsuz etkiler. Çünkü çok seslilik daima kaosu doğurur ve kaosun olduğu yerde ne dünya için ne de ahiret için sağlıklı bir hazırlık yapılamaz.

Yazar, "Emirlerin Müslimler Üzerindeki Hakları" bölümünde emirlerin sahip olduğu hakları maddeler hâlinde açıklar.

Emirin etbası üzerindeki ilk ve en önemli hakkı kuşkusuz "itaat"tir. Allah (cc) resûllerin gönderiliş amaçlarını bir ayet-i kerimesinde şöyle belirtir:

"Resûl yollamamızın tek gayesi, Allah'ın izniyle ona itaat edilsin diyedir..."[3]

Zira Allah (cc) bütün resûllerini emir ve yasaklarla kavimlerine gönderir. Resûle itaat meselesini içselleştiremeyen kavimlerin, Allah'ın istediği gibi kulluk etmeleri mümkün değildir.

Allah (cc) emire itaati Resûl'üne itaat olarak, Resûl'üne itaati de kendisine itaat olarak zikretmiştir. Aynı şekilde emirlere isyanı Resûl'üne isyan, Resûl'üne isyanı da kendisine isyan olarak isimlendirmiştir. Allah Resûlü (sav) ashabını itaat meselesinde daima eğitmiş, gerek Mekke'de gerek de Medine'de sahabesinden -genel veya özel- biatler alırken mutlak itaat üzere biat almış, itaatten el çekmeyi de sert bir üslupla nehyetmiştir.

Ubade b. Samit şöyle demiştir: "Biz Resûlullah'a, dinlemek ve itaat etmek üzere biat ettik. Gizlilikte ve açıkta, darlıkta ve zorlukta ihtiyaçları gidermek üzere biat ettik."

"Kim itaatten yüz çevirir ve cemaati terk ettiği hâlde ölürse cahiliye ölümü üzere ölmüştür."[4]

Yazar, kişinin itaatinin ashabın itaati gibi misli misline olması, hem zahirinde hem bâtınında yer etmesi ve itaatin ihlas ilkesi üzere yapılması gerektiğini anlatmakla beraber emirlerin etbasına karşı olan sorumluluklarından da bahseder.

Emir sahipleri de kuşkusuz etten kemikten, duygu ve sinirden müteşekkil insanlardır. Bazen hatalı bazen de hoşumuza gitmeyen kararlar verebilirler. Peki, böyle bir durumda ne yapılmalıdır?

Yazar bu sorunun cevabını "Emirlere Nasihat Etmek" bölümünde verir, nasihatin kurallarını ve nasıl yapılması gerektiğini işler.

Son bölümde ise "Emire Saygı Göstermek" konusunu izah eder. Ashabın ve Selef-i Salihin'in bu konuyu nasıl anladığını, günümüzde kaybolan bu mefhumun töhmetlerden ırak nasıl icra edilebileceğini anlatır.

Malum olduğu üzere yüzyıllardır dünyanın dört bir yanındaki iman ehli, bir İslam toplumu özlemiyle yanmaktadır. Özlenen bu toplumun inşası için evvela eğitim ve nesilleri doğru bir metotla yetiştirmek zaruridir. Bununla beraber tek bir emirin direktifleri ile istikamet üzere ve cemaat olmadan ideal İslam toplumunun oluşması, oluşsa dahi varlığını devam ettirmesi mümkün değildir. Sünnetullah ve tarih bunun şahididir. Bu sebeple emirlik ve itaat mevzusu fevkalade mühim konulardır. Müslümanların Emirlerine Karşı Sorumlukları isimli bu eser de bu alandaki ihtiyaca binaen yazılmış pek kıymetli eserlerdendir.

Rabbimiz (cc), özlenen İslam toplumunu görmeyi bizlere nasip eylesin.

Rabbimiz (cc), emirlerimizin haklarına riayet etmeyi; kıyamet gününde cahiliye üzere değil, emirlerimizin bizlerden razı olduğu bir hâl ile dirilmeyi nasip eylesin.

Dua ikliminde buluşmak dileğiyle...

3. 4/Nîsa, 64

4. Müslim

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp Allah'a yönelenlere müjde vardır. Kullarımı Müjdele!"
(39/Zümer, 17)

TEVHİD MEALİ UYGULAMASI

TEVHİD DERSLERİ

TEVHİD DERGİSİ

TEVHİD MEALİ

ABONELİK İÇİN
tevhiddergisi@gmail.com
www.tevhiddergisi.org
+90 545 762 15 15